Černý Lord

Nekomerční umělecký server uvádí:

Barbar

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a thriller; hudební kompilace metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

JAN ZAJICZECH
JIŘÍ HONS
JOSEF SPURNÝ
KAREL „ANDĚL" ENGLMAIER
LORD ALBERT RYBA
LORD HOVNOCUC
LORD KOPROMASTER THE GREAT
MORTRED44
ZUZANA FABIÁNOVÁ

Přiložené CD:
kompilace metalových skupin,
kompletní obsah serveru

Černý Lord
Literární Server
Fantasy - sci-fi - horor
http://www.cernylord.cz

Černý Lord

Nekomerční umělecký server uvádí:

Barbar

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a thriller; hudební kompilace metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

JAN ZAJICZECH
JIŘÍ HONS
JOSEF SPURNÝ
KAREL „ANDĚL" ENGLMAIER
LORD ALBERT RYBA
LORD HOVNOCUC
LORD KOPROMASTER THE GREAT
MORTRED44
ZUZANA FABIÁNOVÁ

Přiložené CD:
kompilace metalových skupin,
kompletní obsah serveru

Černý Lord
Literární Server
Fantasy - sci-fi - horor
http://www.cernylord.cz

Černý Lord – Barbar: sborník povídek, hudební kompilace

Copyright © 2003-2005 under free ZOA license:
Jan Zajiczech
Jiří Hons
Josef Spurný
Karel „Anděl“ Englmaier
Lord Albert Ryba
Lord Hovnocuc
Lord Kopromaster
Mortred44
Zuzana Fabiánová
Copyright © 1990-2005 – Music, Covers, Photos by:
Exhumace, Kremulátor, Kopromasters,
Masturbace, Martyrium Christi, Neron,
Onanizer, Santus.
Skladby skupiny Masturbace jsou použity
z CD od firmy Élysion.
Copyright © 2005 – Compilation Cover by Lord Kopromaster
Copyright © 2005 – Edition by Petr Hyťha, DiS.
Copyright © 2005 – Linguistic Revision by Mgr. Martin Noska,
Petr Hyťha, DiS., Karel Englmaier,
tým autorů serveru Černý Lord

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

ISBN 80-239-5676-0

Obsah

OBSAH **5**

ÚVOD **6**

POVÍDKY – FANTASY **7**

JOSEF SPURNÝ: BARBAR 7
LORD KOPROMASTER THE GREAT: TROFEJ 13
LORD HOVNOCUC: VÝPRAVA DO ELFÍHO (PRA)LESA – EXTENDED EDITION 16

POVÍDKY – HOROR **21**

KAREL „ANDĚL“ ENGLMAIER: VE JMÉNU PÁNĚ 21
KAREL „ANDĚL“ ENGLMAIER: NECROFUCKERS 23
MORTRED44: REQUIEM PRO ERNHARTA KÖNIGA 30
MORTRED44: KOŘENY 33

POVÍDKY – THRILLER **41**

ZUZANA FABIÁNOVÁ: TAJEMSTVÍ 41
LORD KOPROMASTER THE GREAT: TRAMVAJ 46

POVÍDKY – SCI-FI **48**

JIŘÍ HONS: HVĚZDY NAD MARINER CITY 48
LORD ALBERT RYBA: ZPOVĚĎ ĎÁBLU 58
JAN ZAJICZECH: APOKALYPSA 60

Úvod

Zdravíme všechny skalní příznivce i náhodné čtenáře literárního serveru Černý Lord ☺

Dva roky provozu utekly jako voda a za tu dobu se na našem serveru stačilo vylíhnout přes 200 povídek v žánrech fantasy, sci-fi, horor, thriller a spousty dalších. A protože vy, autoři i čtenáři, děláte svojí tvorbou i zájmem o díla radost nám, rozhodli jsme se udělat radost i my vám a přinášíme první sborník nejlepších povídek ☺

Jak to již bývá, o peníze jde až v první řadě. Povídky tedy musely projít hustým sítem. Vyřazena byla nejen díla nekvalitní, ale také ta, která by náklady na sborník zvětšila na neúnosnou částku. Nicméně autoři ani čtenáři nemusejí zoufat. Hlavy mazané v redakci zmíněný problém vyřešily vskutku šalamounsky ☺ K tištěné publikaci je přiloženo CD s kompletním obsahem serveru aktuálním v době dokončení knihy. Čtenáři si mohou ihned přečíst kteroukoli povídku, která byla na server zaslána, a žádný z autorů, na jejichž díla se nedostalo, nemusí litovat, že jsme ho vyřadili, jelikož v tomto sborníku publikoval své výtvory opravdu každý, bez ohledu na kvalitu, délku nebo žánr povídky ☺

Ale už bylo dost řečí – na další stránce na vás čeká první z několika povídech různých žánrů a stylů. Přejeme příjemné čtení a těšte se na sborník č.2 ☺

Vaše redakce

Upozornění: některé povídky jsou silně naturalistické nebo s neslušnými výrazy; nejsou tedy vhodné pro děti, mladistvé a citlivé jedince (elfomily, elfofily a další podobné úchyláky ☺).

Povídky – fantasy

Josef Spurný: ***Barbar***

Tělo mohutného barbarského válečníka se mrštně proplétalo bitevní vřavou. Válečník byl oděn pouze v bederní roušku. Kožené chrániče na obou zápěstích sloužily spíše k tomu, aby pot po rukou nestékal na dlaně svírající dvoubřitou bitevní sekeru, než k ochraně před ranami soupeřů. Hustá hříva vlasů barvy havraní černě byla stažena koženým řemínkem do dlouhého copu splývajícího po širokých zádech. Černobílé válečné malování pokrývající bojovníkův obličej se potem rozmazávalo a roztékalo po rozložité hrudi.

Silné pletence svalů se daly do pohybu a další nepřátelský voják se sklátil se zachroptěním k zemi. Všude kolem umírali lidé, jak polonazí barbaři, tak legionáři v naleštěných ocelových prsních plátech, krátkých rudých pláštích a lesklých helmicích s chocholy. Bojiště se stávalo zrádným. Zakopnutí o mrtvé tělo nebo uklouznutí po něčích střevech se mohlo stát osudným, pomalovaný barbar však nezakolísal ani jednou. Zdálo se, jako by bitvou tančil, jeho nohy stále nacházely pevnou oporu pro smrtonosné rány. Udeřil znovu a protivníkova helma i lebka pukly. Následovala otočka a horizontální švih. Zasáhl cizího vojáka do paže, tu přeťal a sekera se zahryzla do boku. Rychle ji vytáhl a vykryl ránu mečem. Barbarův kop našel útočníkův rozkrok a následný sek jeho krk.

Slunce pokleslo nad obzor a zbarvilo bojiště rudou září. Vyčerpání z boje dosáhlo vrcholu. Jen jediný z barbarů zůstal stát na nohou a desítka vojáků okolo něj pomalu uzavírala kruh. Barbarovy oči podlité krví na ně pohlížely s lhostejností. Stejně jako divoká zvířata, ani on necítil strach ze smrti. Jedna jeho ruka sjela na zátylek a strhla řemínek svazující jeho vlasy. Lehký vánek si s nimi okamžitě začal pohrávat. Jeho obrovitá postava zahalená jen do nachu červánků a bederní roušky vzbuzovala u vojáků téměř posvátnou bázeň, nikdo z nich se neodvážil zaútočit jako první. Barbar se jen pohrdavě usmál. Pak zařval a vyrazil vpřed. Zablesklo se ostří jeho zbraně. Rána dopadla na štít jednoho z vojáků takovou silou, že ho srazila na zem. Další se svalil pod vahou barbarova těla, když do něj vrazil ramenem. Legionáři se na barbara vrhli ze všech stran najednou. Sekera vytvořila kolem bojovníka vír oceli a zkázy. Všichni jeho protivníci se jeden po druhém zhroutili mrtví k zemi.

Na bojišti zbyl jediný živý muž. Barbar stál tiše nad hromadou mrtvých těl kolem jeho nohou. Ztěžka oddechoval. Mohutný hrudník zbrázděný rudými šrámy se vzdouval a klesal. Jeho tělo bylo zbroceno potem a krví. Rudá tekutina odkapávala i z jeho sekery, kterou třímal v pravé ruce. Levá ruka byla zaťata v pěst. Bojovníkův pohled směřoval kamsi před sebe do země a kolem jeho hlavy vlály kadeře černých vlasů připomínající temnou svatozář. Zablesklo se a zaduněl hrom.

Pavel sebou na posteli trhl, jak se s hrůzou probudil. Spal nahý a jeho tělo bylo celé kluzké potem. Srdce mu bušilo jako o závod. Celý se chvěl pod přílivy adrenalinu kolujícího v jeho krevním oběhu. Sedl si a odhrnul ulepené zpocené vlasy ze svého obličeje. Pohlédl na tři rudé číslice na digitálním budíku. Tři hodiny a dvanáct minut. Jeho pokoj krátce ozářil blesk a odhalil neuspořádanou hromadu oděvů, dále pak pracovní stůl zavalený hromadou papírů, skript a cédéček, přeplněnou knihovnu, výkonnou hi-fi soustavu a v rohu postavenou baskytaru. Zdi pokrývaly vrstvy plakátů metalových kapel. Pokoj opět upadl do tmy. Pavlův tep se dostával zpět do normálu.

Zase ten zatracený sen, pomyslel si.

Ten samý sen se mu totiž vracel již několik měsíců. Kapičky deště začaly bubnovat na plechový parapet. Pavel složil hlavu zpět na polštář a naslouchal jejich nepravidelnému rytmu. Burácení hromu brzy zaniklo v dáli a on opět usnul.

Pavel poslepu nahmatal zvonící budík a po několika marných pokusech se mu podařilo ho vypnout. Ještě má chvíli čas. Vždycky má ještě čas chvíli poležet, jenže pak nestíhá nasnídat se a oholit. Stejně tak tomu bylo i dnes. Jenom se v rychlosti opláchl a vyčistil si zuby. Oblékl si černé kalhoty a tričko s logem jeho oblíbené kapely. Baskytaru uložil do pouzdra a přehodil si ji přes rameno. Ještě si vzal na cestu suchý včerejší rohlík a už pádil dolů ze schodů.

Na zkoušku dorazil včas, ale poslední. Marek už seděl za bicími a zpěvák Petr dokuřoval cigárko. David patrně dorazil těsně před ním, protože teprve vybaloval elektrickou kytaru z pouzdra.

„Nazdar," pozdravil Pavel a ostatní mu odpověděli podobně.

Zkouška proběhla dobře. Žádný z nich se nedopustil výrazných přehmatů a všichni z ní měli dobrý dojem. Mladá blackmetalová kapela 21 years AD měla před sebou velkou budoucnost. Alespoň oni si to mysleli. Po zkoušce zašli jako vždy do hospody na pivo.

„V pátek to bude velký," prorokoval Petr. Petr z nich byl nejvíce zapálený pro metalovou image. Na každém kousku jeho černého oděvu šlo nalézt loga kapel, obrácené kříže, pentagramy, řetězy nebo pyramidy. Pavel občas míval pocit, že jejich zpěvák má něco z toho snad i na ponožkách.

„Co bude velký?" ptal se bubeník Marek, který nedával pozor, protože sledoval slečnu, co prošla kolem jejich stolu.

„Ten páteční koncert," zopakoval mu Petr a zapálil si cigaretu.

„Klub udělal té akci docela slušnou reklamu. Četl jsem o ní v několika časopisech," souhlasil s tím David. „Mohla by tam přijít i stovka lidí."

„Tak jim ukážeme pořádnou show," zahlaholil Petr a v odpověď zaznělo souhlasné mručení jeho kamarádů.

„Sehnal jsem ten mlhostroj," chlubil se David.

„Skvělý," poplácal ho Petr po ramenou. „Nezapomeň, vzít ty demáče, Pavle. Pár by se jich tam mohlo prodat."

„Jo, jo," řekl Pavel trochu nepřítomně.

„Ty vole, posloucháš? Co je s tebou?" strčil do něj Petr.

„Ale nic. Jen jsem moc nespal."

„Zase ten sen?"

Pavel pohlédl Petrovi do očí.

To víš, že jo. Tobě to tak řeknu, aby ses mi mohl zase posmívat, pomyslel si.

„Ne. Trochu jsem flámoval," zalhal.

„To mně, kdyby se zdály sny o barbarech, tak bych byl v sedmým nebi," prohlásil David.

„Říkám, že jsem chlastal," zařval mu Pavel do ucha.

„Tak chlastej," oplatil mu to David a všichni čtyři si ťukli půllitry.

Kolem ohně se míhaly postavy. Odlesky plamenů se odrážely na nahé zpocené kůži. Byli tam muži i ženy, všichni jen v bederních zástěrkách. O kousek dál na dřevěném špalku seděl stařec a paličkami hrál na dva bubny, které svíral mezi koleny. Ostatní barbaři tančili v jejich rytmu. Zábava byla v plném proudu. Někteří dokonce zpívali, jiní do sebe jen tak z legrace vráželi. Několik párů odešlo vyhledat soukromí. Všichni se smáli a radovali.

Starce přišla vyzvat k tanci mladá dívka – jeho vnučka. Ihned se ochotně nabídlo několik mladíků, že starce ve hře na bubny zastoupí. Stařec jednoho z nic vybral a nechal se vnučkou odvléci k ohni. Mladíkova hra byla podstatně divočejší a rychlejší. Jak se zdálo, nikomu to však nevadilo.

Ozval se blízký výkřik. Ze tmy k ohni přiběhla křičící nahá dívka. Za ní se vynořily tiché hrozivé postavy. Muži ve zbroji se štíty a krátkými meči pochodovali v sevřeném šiku. Ostré rysy jejich krutých tváří osvítil oheň a vrhl do jejich obličejů stín, díky němuž působili jako legie démonů. Vojáci se vrhli na ubohé vesničany a začala krvavá jatka. Nikdo nekladl odpor, nebylo se čím bránit. Legionáři je kosili hlava nehlava. Bylo jim jedno, zda jde o muže či ženy. Zabíjeli všechny.

Stařec padl k zemi s probodnutým srdcem a jeho vnučka se s pláčem přitiskla k jeho krvácejícímu tělu. Dva legionáři ji uchopili a odvlekli stranou, kde ji povalili na chladnou zem. Zatímco jeden ji držel za ruce, druhý svýma krvavýma rukama začal přejíždět po její hladké opálené pokožce. Dívka vykřikla a kopla jej kolenem do boku. Legionář zmítaný vztekem jí uštědřil políček hřbetem ruky. Levou rukou pak strhl její bederní zástěrku a obnažil její panenský klín. Dívka se vzpouzela, plivala, klela a kopala, ale nebylo jí to nic platné. Vojáci ji znásilnili a poté jí podřízli hrdlo.

Málokomu se podařilo uprchnout. Oheň již pomalu dohoříval. Kolem se válely jen trosky lidských bytostí; zmrzačená a zohyzděná torza synů a dcer barbarského kmene. Půda byla nasáklá jejich krví. Nad

vší tou zkázou se tyčila mohutná svalnatá postava válečníka. Držel dvoubřitou bitevní sekeru a jeho pohled byl sklopený k zemi. Po tvářích mu stékaly krůpěje slz a rozpouštěly černé a bílé barvy zakrývající celý jeho obličej. Válečník zvedl hlavu a upřel pohled přímo na Pavla.

Pavel se probudil. To už je trochu moc, pomyslel si. Dvakrát ve třech dnech, to už není normální.

Vstal a prošel kolem budíku, který ukazoval tři hodiny a dvanáct minut. Natáhl si boxerky, vyšel z pokoje a zamířil do kuchyně. Otevřel ledničku a chvíli do ní zíral. Nakonec ji zavřel, aniž by si z ní cokoliv vzal. Připadal si jako náměsíčný. Natočil si sklenici vody z kohoutku a vypil ji. Dveře ložnice jeho rodičů se otevřely. Objevil se kulatý rozespalý obličej jeho matky orámovaný odbarvenými blond kadeřemi.

„Děje se něco?“ zeptala se ho.

„Nic, co by se mělo dít? Jen nemůžu usnout.“

„Dobře, tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Dveře ložnice se opět zavřely. Pavel pohlédl ven z okna. Chvíli jen tak civěl a nechal myšlenky volně proudit. Pak si došel na záchod a šel si znovu lehnout.

Večer šel Pavel s Davidem na koncert kapely Davidova kamaráda. Právě od téhle party si měli vypůjčit mlhostroj pro svůj páteční koncert. Do klubu dorazili mnohem dříve, než koncert začal a ihned se začali posilňovat pivem.

„Jaký jsou?“ ptal se Pavel, který na koncertě téhle skupiny ještě nebyl.

„Dobrý, ale ne tak dobrý jako my,“ usmál se David.

Pokračovali dál v hovoru především o hudbě a půllitry před nimi nezůstávaly dlouho plné.

„Včera jsem měl zase ten sen,“ svěřil se nakonec Pavel.

„Ten o barbarech? Proč mně se nemůže zdát taky něco takového,“ postěžoval si David.

„Protože se ti zdá o holkách.“

„No když žádnou nemám, tak si o nich musím nechat alespoň zdát. To je logické, ne?“

„Podle tvé logiky, kdybych si pořídil domů barbara, tak už by se mi o nich nezdálo?“

„Hmm, to asi ne. Spíš naopak.“

„Tak to je skvělý. Už se do smrti budu budit touhle zatracenou noční můrou,“ pronesl Pavel znechuceně.

„Asi se moc díváš na televizi,“ přednesl David další hypotézu a objednal si pivo.

„Přece nebudeš věřit těm žvástům, že za všechno může televize a počítačový hry,“ obrátil Pavel oči v sloup.

„Zapomněl jsi na metalovou hudbu,“ připomněl mu David.

„Máš pravdu, ta především. Devět z deseti vrahů doporučuje pustit si Iron Maiden před spaním,“ usmál se Pavel, ale vzápětí zvážněl.

„Víš, nejvíc mě zneklidňuje zvlášť jeden z těch barbarů.“

„Myslíš ten jejich vůdce. Ten pomalovaný, co na konci pobije všechny ty vojáky,“ zeptal se dychtivě David. S celým snem byl důkladně obeznámen a byl jím také naprosto unešen.

„Jo, přesně ten. Přijde mi nějak děsivě povědomý. Jako bych ho odněkud znal.“

„Vždyť je to sen. To je jasný, že jsi ho někde musel vidět už předtím. Jinak by se ti o něm nemohlo zdát.“

Pavel na to nereagoval. Zdálo se, že nad něčím přemýšlí.

„Taky to může být třeba nějaké znamení,“ dedukoval dále David, jehož gesta začínala být pod vlivem alkoholu poněkud rozmáchlá, takže málem převrhl Pavlovo pivo.

„Jako třeba čeho?“ zeptal se Pavel vytržený ze zamyšlení a posunul svůj půllitr z Davidova dosahu.

„Proč mám všechno vymýšlet já? Taky se trochu snaž. Konečně – jsou to tvoje sny.“

„Tak třeba se mi Bůh snaží naznačit, že by se naše civilizace měla vrátit k barbarismu,“ navrhl Pavel s úsměvem.

„To by ale znamenalo, že má Bůh sebevražedné sklony. Barbaři přece uctívají pohanské, nebo spíše žádné bohy, proto jsou to přece barbaři.“

Davidova mluva se pomalu stávala pomalou a rozvláčnou. Pavel na tom byl s hladinou alkoholu podobně, takže mu chvíli trvalo, než vstřebal, co David řekl.

„No vidíš, jak je blbej," vypadlo z něj nakonec.

„Bohužel ale neexistuje, takže to je celé stejně nesmysl."

„Tak v tom se shodneme," uzavřel to Pavel. „Neměli už by začít hrát?"

David se podíval na hodinky.

„Řekl bych, že začnou každou chvílí. Už jsem zahlédl, jak jdou do šatny."

„Tak jdeme, ať chytneme místa v první řadě," řekl Pavel a vykročil k pódiu.

Produkce začala opravdu téměř vzápětí. Pětičlenná skupina nakráčela na pódium a spustila svůj black metal připomínající klasické norské kapely. Publikum je přijalo velmi dobře a brzy se všichni zmítali ve zběsilém rytmu jejich hudby. Pak kdosi začal v centru kotle strkanici a brzy všichni přímo u pódia vířili v mlýnici lidských těl. Pavel s Davidem se do ní vrhli také. Stále se snažili v té změti lidí, kteří do sebe z legrace vráželi, najít jeden druhého a strčit do něj. Párkrát se jim to podařilo, ale většinou se beznadějně míjeli.

Když koncert skončil, byli celí zpocení a udýchaní. Lidé začali odcházet na bar nebo domů. Pavel s Davidem vylezli na pódium a zamířili ke zpěvákovi skupiny, který si právě papírovým ubrouskem utíral bílý make-up z obličeje. David se s ním přivítal podáním rukou tak, že se navzájem uchopili za zápěstí.

„Pavle, to je Kryštof. Kryštofe, to je Pavel, náš basák," představil je David a Pavel si s Kryštofem také potřásl rukou.

„Jste fakt dobrý," pochválil ho Pavel.

„Dík, nemusíš to říkat, protože chcete půjčit ten mlhostroj," usmál se Kryštof. „S klukama z kapely se na vás jdeme v pátek taky mrknout."

„Skvělý. Takže to, jak ten přístroj rozbijeme, budete mít pěkně z první ruky," prohlásil David a hbitě se vyhnul Kryštofově ruce, která vystřelila, aby mu dala pohlavek.

„Tak na to zapomeň," naoko se durdil Kryštof. „Popadněte to a zmizte, než si to ještě rozmyslím."

Pavel s Davidem popadli těžký přístroj a dopravili ho před klub. Tam už na ně čekal Petr se svou dodávkou, do níž mlhostroj naložili.

„Chcete někam hodit?" zeptal se jich Petr.

„Ani ne. Myslím, že když už nejezdí metro, tak těch zhruba dvacet kiláků půjdu pěšky. Abych si udržel kondici," odmítl to David.

„No jo, no jo. To jsou pořád jenom samý srandičky. Tak nasedejte, ochlastové."

Ve vesnici probíhaly přípravy na boj. Muži brousili a upravovali své zbraně. Jiní se loučili se svými ženami, které je s pláčem objímaly a líbaly. Někteří se dokonce tiše modlili ke svým bohům. Z velkého stanu z kůží vystoupil obrovský válečník. Jeho tvář pokrývaly válečné barvy a nesl velkou dvoubřitou sekeru. Všechny hlavy se k němu naráz otočily. Bojovníci jej pozdravili údery pěstí do prsou. Vůdce pozvedl svou zbraň nad hlavu a krátce k nim promluvil drsnou, leč melodickou řečí. Bojovníci k němu jeden po druhém přistupovali a potřásali si s ním rukou po bratrském způsobu vzájemným uchopením za zápěstí. Všichni poté společně vykročili do vlhké mlhy obklopující vesnici, kde zanechali své družky, děti a matky. Odešli do mlhy vstříc nepříteli – císařským legiím.

Pavel otevřel oči, pohlédl na tři známá čísla na budíku a opět je zavřel.

Vkročil do šatny metalového klubu. Jako vždy dorazil poslední.

„Ty vole, tam je úplně narváno," sdělil kamarádům, aniž by pozdravil.

„Vždyť jsem to říkal," zazubil se Petr, který už byl oblečený do svého koncertního oděvu, který sestával především z kůže a velkého množství bodců. Kouřil cigaretu. Jak sám vždy říkal, tak proto, aby dostal hlasivky do správné polohy. Byly to kecy. Ve skutečnosti bez ní prostě nevydržel ani hodinu. David se otočil od stolku se zrcadlem, u kterého seděl. Jeho tvář byla pokryta vrstvou bílého make-upu a na čele měl černý obrácený kříž.

„Pojď se taky nalíčit," řekl Pavlovi.

Pavel si sedl na jeho místo. Sepnul si dlouhé tmavě černé vlasy do culíku, aby mu nepřekážely, a začal si po obličeji roztírat make-up.

„Kdo nás bude zvučit?“ zeptal se Pavel.

„Místní šéfík. Myslím, že bude dobrej. Alespoň když jsem s ním mluvil, tak se zdálo, že ještě není opilý,“ odpověděl Petr. „Máš ty naše cédéčka?“

„Tamhle v tašce,“ otočil se na něj Pavel od zrcadla a ukázal na tašku odloženou v rohu. Petr si ho kriticky prohlížel.

„Co je?“ divil se Pavel. Petr potáhl cigaretu.

„Nic. Jen, že jsi změnil svůj warpaint,“ ukázal Petr na jeho obličej. Pavel na něj chvíli udiveně civěl a pak se podíval do zrcadla. Ten pohled ho zděsil. Díval se přímo do tváře barbarského válečníka ze svého snu. Nebylo to jen to válečné pomalování, které bezděčně napodobil, byly to i vlasy a rysy jeho tváře, co barbara připomínalo. Bubeník Marek se sklonil nad jeho rameno, obtáhl si rty černou rtěnkou a zároveň si Pavla prohlédl.

„Vypadá to fakt dobře,“ prohlásil nakonec, odešel a nechal Pavla němě zírat na svůj odraz v zrcadle.

„Tak pojď,“ zavolal na něj David ze dveří šatny. Pavel si rozpustil vlasy, uchopil svou černou baskytaru a opustil šatnu.

Do diváků se opřeli bez jakýchkoliv skrupulí. Petr je přivítal pár provoláními a představil jejich kapelu. Pak to rozbalil Marek. Nikdy se s tím moc nepáral a tak rozezněl svoje dva kopáky v ďábelském rytmu, kterému se všichni ostatní museli podřídit. Pavel se široce rozkročil a rozezněl tlusté struny své basovky. Vlasy se mu ihned svezly dopředu před obličej, kde se třepaly podle toho, jak hlavou pohazoval do rytmu. Pódium se zahalilo do mlhy prosvětlované barevnými reflektory. David vystavěl svou kytarou neproniknutelnou zvukovou zeď a Petr lítal sem a tam jako šílený a snažil se strhnout diváky. Ti mu padli k nohám. Početné publikum se vlnilo jako zpěněná mořská hladina a klátící se vztyčené ruce hrozily hudebníkům smrtí, kdyby snad chtěli přestat hrát.

Koncert skončil a kapela odešla do šatny, kde propuklo nevázané veselí. Všichni měli z koncertu skvělý pocit a dávali si to najevo. Pavel pak ale popadl svoji baskytaru a oznámil ostatním, že jede domů.

„Proč? Ještě chvíli posedíme,“ lámal ho David, aby zůstal.

„Ne, zítra vstávám do práce,“ řekl Pavel a otevřel dveře šatny.

„To se ani neodlíčíš?“ zeptal se Petr prohlížející si ho přes oblak cigaretového dýmu.

Pavel se zarazil, ale pak se usmál.

„Alespoň cestou postraším pár lidí. Uvidíme se v neděli na zkoušce. Nazdar.“

Domů to neměl příliš daleko a tak šel pěšky. Kráčel ulicí spoře osvětlenou pouličními lampami. Snažil se nevnímat hukot v uších, které měl zalehlé od hluku v klubu. V hlavě mu utkvěla melodie jedné z jejich písní, a tak si ji pobrukoval. Byl silně propocený, cítil tak i mírný záchvěv vlahého letního větříku jako nepříjemný chlad. Cestu téměř nesledoval a nevnímal, protože ji velmi dobře znal. Pak ale zahlédl, jak se ze stínů vylouply čtyři postavy. Hned jak spatřil jejich holé lebky věděl, že budou problémy.

„Co je to tady za strašáka,“ řekl jeden naoko ke svým druhům, ale natolik nahlas, aby ho Pavel slyšel. Ten už byl bohužel příliš blízko, a tak musel pokračovat dál v chůzi a dělat, že si jich nevšímá. Kdyby se zastavil, otočil nebo přešel na druhý chodník, dal by najevo strach a střetu by se nevyhnul. Když kolem nich procházel, jeden z nich ho chytil za rameno a zastavil.

„Kampak jdeš, ty bubáku,“ zeptal se ho ten skin a všichni čtyři se začali smát.

„Nestojím o žádné problémy,“ řekl Pavel mírně. Vytrhnul svoje rameno ze sevření a pokusil se odejít.

Jiný skinhead mu ale zastoupil cestu.

„Ty jsi tady problém. To se nestydíš takhle mezi lidi, ty feťáku,“ zařval na něj.

„Počkej,“ uklidnil ho další. „Nás se nemusíš bát. Jen mi půjč tu tvojí kytaru a já ti ukážu, jak se na ni hraje. Pak můžeš v klidu odejít.“

Pavel ochranitelsky sevřel ruce kolem svojí baskytary. Plešoun mu ji vyrval, přičemž ubalil Pavlovi ránu pěstí do obličeje. Pavel klopýtl a upadl na zem. Na jazyku pocítil sladkou chuť svojí krve. Pomalu

zvedl hlavu a zjistil, že leží u něčích nohou. Udiveně si prohlížel podivnou obuv nahrubo vyrobenou z kůže. Jeho zrak zamířil vzhůru přes neskutečně svalnatá lýtka a stehna k pasu obepnutému bederní rouškou, dále na vypracované břicho kulturistů z předních stránek časopisů o zdravé výživě a rozměrný hrudník. Bitevní sekera svíraná pažemi s bicepsy jako melouny odrážela matné světlo měsíce v úplňku. Pavel upřel zrak do mužovi pomalované tváře. Barbar nabídl Pavlovi ruku a pomohl mu vstát. Beze slova pak vrazil ochromenému Pavlovi do rukou svou sekeru a stejně náhle, jako se objevil zase zmizel. Zanechal nic nechápajícího Pavla jeho zmateným myšlenkám, z kterých byl však vzápětí nepříjemně vyrušen.

„Jak to, že jsi nezůstal ležet, ty sráči," zařval skin a kopl Pavla zezadu těžkou botou do stehna. Pavel se na něj zuřivě otočil. Ve skinheadově tváři se objevil strach a tupě zíral na předmět v Pavlových rukou.

Pavel se rozmáchl a sťal skinovi hlavu, která přistála opodál s tváří staženou v odpudivém šklebu. Zbylí tři skini stáli jako opaření a Pavel se na ně vrhl. Prvnímu prosekl břicho, z něhož se ven vyvalily horké kouřící vnitřnosti. Při pohledu na ně se jejich vlastníkovi podlomila kolena a svezl se na chodník. Dalšího skina srazil Pavel k zemi tak, že ho udeřil topůrkem do zubů. Poslední plešoun se dal na útěk. Pavel ho několika kroky dostihl a přesekl ranou shora klíční kost. Sekera se zasekla hluboko do těla uprchlíka, který padl na kolena. Z koutků úst mu vytékaly rudé pramínky a oči měl obráceny v sloup.

Pavel se zapřel kolenem o jeho záda a vytrhl z rány svou zbraň. Zaslechl tichý sten a otočil se po jeho původci. Ten se válel opodál a snažil se vrátit své kluzké a potrhané vnitřnosti zpět na jejich místo. Poté se jej ale zmocnily smrtelné křeče a začal pomalu a bolestivě umírat. Pavel si ho dál nevšímal a obrátil se na toho, kterého srazil k zemi. Skinhead před ním klečel. Z brady mu odkapávala krev, brečel, vzlykal a prosil, aby ho nechal být. Pavel ho mlčky pozoroval skrze zrak zakrytý závojem rudé mlhy. Tyčil se nad ním jako anděl zkázy a opájel se pocitem vlády nad jeho životem, který si v příští chvíli vzal. Holá hlava se skutálela z chlapeckých ramen, tělo se překotilo dopředu a pláclo sebou Pavlovi k nohám. Z krčních tepen stříkala světle červená tekutina a napájela kaluž, v níž Pavel stál. Ten těžce oddechoval, ale z jeho tváře pokryté warpaintem a cákanci krve nešlo vyčíst nic z toho, co se mu honilo hlavou.

Zazněla policejní siréna a modré světlo propátralo zdi okolních domů. Policejní auto zastavilo a vystoupili z něj muž a žena.

„A do prdele," hlesl policista, když spatřil Pavlovu postavu tyčící se nad svým strašlivým dílem.

Policistka se předklonila a začala zvracet. Policista vytáhl z pouzdra u pasu pistoli a namířil ji na Pavla.

„Odhoď zbraň," vyzval ho. Vražedný nástroj vypadl z Pavlových třesoucích se rukou a se zazvoněním dopadl na beton. Pavel zajel roztěkaným pohledem k postavě v uniformě. „Všichni jsme jen barbaři," pronesl tiše.

Policista nad tím nechápavě zakroutil hlavou.

„Mlč! Nic neříkej a hlavně se nehýbej," zakřičel potom. Nervózně se ohlédl přes rameno po své kolegyni. Ta byla stále silně indisponovaná a policista sám bez krytí nemohl zatčení provést. Alespoň tedy Pavlovi přikázal, aby se opřel rukama o zeď a roztáhl nohy. Vytáhl od pasu vysílačku, popsal situaci a požádal o posily. Stále slyšel zezadu tlumené dávivé zvuky, a tak přikročil k Pavlovi o něco blíže, hlaveň pistole stále mířící doprostřed jeho zad. Znovu si prohlédl zmasakrované skiny, jestli snad některý není naživu. Z toho obrázku a pachu zvratků se mu málem zvedl žaludek také. Pozoroval klidně stojícího mladíka před sebou a začal si pohrávat s jednou myšlenkou. Představoval si, jak se kulka zarývá do zad toho bestiálního maniaka před ním, jak znovu a znovu tiskne kohoutek a vystřeluje tomu parchantovi mozek z hlavy. Prst na spoušti se mu roztřásl.

Policistka odplivla hustý žlutý hlen. Ještě na moment zůstala v předklonu a hluboce dýchala. Z kapsy vytáhla voňavý mentolový papírový kapesníček a otřela si ústa a jazyk. Zahodila několik předchozích minut za hlavu a nasadila chladný suverénní pohled. Pravačka pomalu trénovaným pohybem vytáhla pistoli a odjistila ji. Rázně vykročila za svým parťákem. Zazněl výstřel a výkřik bolesti. Sebejistý výraz v jejím obličeji vystřídalo zděšení.

„Nééé," vydralo se z jejího hrdla. Žena padla na kolena. V koutku jejího oka se zformovala třpytivá kapička. Slza se vydala na svou pouť po čisté bělostné pleti. Zastavila se na bradě, kde okamžik visela

jako by se bála pádu do temných hlubin, poté ale sebrala odvahu a odpoutala se od ní. Vytyčila tak dráhu pro družky, které ji následovaly. Padl další výstřel. Policistka sebou polekaně trhla.

„Nech toho," ječela hystericky, svíjela se a vzlykala. I přes její prosby přišel další výstřel. Žena zoufale namířila pistolí na svého partnera. Vyvolala tak ale jen další příval slz a její ruka se svezla zpět dolů. Další projektily se zavrtávaly do Pavlova již dávno mrtvého těla tak dlouho, dokud policista nevyprázdnil zásobník.

Policejní houkačka a majáček oznámili, že dorazilo druhé hlídkové vozidlo. Policista se zatčení nebránil. Dva nabouchaní strážníci ho uchopili ze stran a odvedli k autu. Na místo se začali sjíždět i senzacechtiví novináři, proto bylo pět mrtvol přikryto černými igelitovými plachtami. Jeden z policistů začal sepisovat protokol. Pohlédl na hodinky a zapsal čas. Tři hodiny a dvanáct minut.

Lord Kopromaster the Great: ***Trofej***

Muž středního věku nenápadně vešel do honosné krčmy „U Černého štítu". Rozhlédl se, a když viděl, že ho od stolů nikdo nepozoruje, zašel do kuchyně za hostinským. Ten se točil okolo rožně, kde pekl maso, a zároveň povykoval na služebné, aby sebou hnuly, ať zákazníci nečekají. Muž hospodskému něco pošeptal, tomu zazářila očka a hned se nechal u rožně vystřídat jedním z učňů. Pokynul příchozímu, aby jej následoval, a vykročil po schodech vedoucích do horního patra.

Jakmile osaměli, opadlo z hosta nenápadné chování a začal hospodského netrpělivě postrkovat k rychlejší chůzi. Ke svému chování měl muž důvod. Nepřišel si do hospody nacpat své objemné břicho, ale přišel strávit bouřlivou noc s některou z vyhlášených „kněžek lásky", které poskytovaly „U Černého štítu" za zlaťáky svá těla vojákům i stárnoucím vyžírkům. Kdyby ho tu někdo poznal, jeho vážnost by utrpěla. Návštěvník prošel spolu s hospodským celou chodbu s pokoji a jakmile zaplatil hospodskému hrst zlaťáků, nedočkavě vklouzl do jedněch z mnoha dveří.

Mlsně se rozvalil na posteli s medvědí kožešinou a pozoroval svůdné tělo „dámy" čekající v pokoji na toho, koho jí hospodský přivede. Poté, co zatancovala břišní tanec, ho dívka vyzvala, ať chvilku počká, než se ve vedlejší komůrce vykoupe ve vodě s vonnými bylinami. Host se svlékl, zavřel oči a představoval si, jaké to bude, až se dívka přivine k jeho sudovitému, potem páchnoucímu a chlupy porostlému tělu.

Po chvíli vrzly dveře a muž uslyšel tiché kroky mířící k němu. V tu chvíli vycítil, že něco není v pořádku. Možná mu přišlo divné, že dívka víc funí, možná se mu zdály kroky hlučnější. Otevřel oči, ale už bylo pozdě. Nad ním nestála dívka, s níž hodlal strávit příjemnou noc, ale postava v masce z prasečí hlavy, která držela v rukou kovářské kleště. Hned poté se patrem rozlehl silný výkřik a zoufalý nářek. Dole v hostinci si nikdo ničeho nevšiml, jednak probíhala divoká pitka vojáků, kteří měli po službě, a celým hostincem se rozléhal bujarý zpěv, a jednak pravidelní zákazníci krčmy byli na nářek zvyklí, jelikož za kněžkami lásky chodili občas zvrhlí návštěvníci, kteří se na pokojích vyžívali v mučení dívek nebo naopak se rádi nechávali bičovat. Sténajícího muže objevil sluha až druhý den v poledne.

Vysoce postavený šlechtic Alberius právě večeřel. Seděl sám u dlouhého stolu ve svém domě a v jeho žaludku právě mizelo stehno pečené husy. Venku běsnila bouře a celým domem se rozléhalo šumění deště dopadajícího na střechu v pravidelných intervalech větrných poryvů. Vichřice cloumala se zavřenými okenicemi, ale ty nepovolily. Chvíli co chvíli zaburácel hrom a Alberius si mezi sousty pobrukoval jakousi písničku. Ačkoli bylo pozdě večer a navíc venku zuřila bouře, ozvalo se zabouchání na dveře.

„Někdo klepal, můj všemocný pane," uklonil se Alberiovi sluha, který až doteď stál tiše opodál.

„Nejsem hluchý, ty červe," řekl sluhovi tichým syčivým hlasem Alberius a probodl ho pohledem.

„Jak to, že ještě není otevřeno, pse?" pokračoval šlechtic a ukázal směrem ke dveřím na nádvoří. Sluha otevřel dveře a do místnosti vstoupil statný muž v promočeném plášti, který hned odložil na paroží

za dveřmi. Alberius na sobě nedal znát překvapení, ačkoli šlo o celkem neobvyklou návštěvu. Příchozím byl totiž sám král Imonth Veliký.

„Zalez do komory, špíno, a mysli na to, že tě důkladně ztrestám," prohodil Alberius ke sluhovi tak, aby to král neslyšel a uvedl hosta do přepychově vybaveného pokoje.

„Čemu vděčím za vzácnou návštěvu?" tázal se uctivě šlechtic a posadil se do pohodlného křesla pokrytého huňatou kožešinou z jakéhosi zvířete.

„Tak tentokrát jsi to přehnal Alberie!" zahřměl král. „Víš, s kým jsi měl včera co do činění? Svými choutkami jsi zmrzačil Veredia, mého bratrance! Jednoho z nejmocnějších mužů v našem království!" pokračoval král a odmlčel se.

„No, včera nevypadal zrovna mocně," podotkl Alberius, ale raději zase zmlkl.

„Tentokrát ti to neprojde! Dlouho jsem tě kryl, ale už mi došla trpělivost. Měl jsi zůstat se svými choutkami jen u špinavých tuláků a raději nechat na pokoji měšťany nebo dokonce členy královské rodiny! Tentokrát nenechám za tebe narazit na kůl a upálit nějakého žebráka jako loni kvůli tomu mistru cechu stříbrotepců. Tentokrát si svůj pohár vypiješ až do dna. Každý tu ví o tvé hnusné zálibě," ukázal král na stěnu pobitou seschlými kousky kůže, pocházejících z různých částí lidského těla.

„Včera jsi zašel příliš daleko, abychom to jen tak spláchli tím, že za tebe z někoho vynutíme v mučírně přiznání."

Alberius mlčel a krále rozčilovalo, že na něm není absolutně poznat, co si myslí.

„Přemýšlej o tom přes noc a připrav se na královský soud," ozval se naposledy Imonth Veliký.

Král ještě jednou pohlédl do Alberiových očí, otočil se, chňapl po svém plášti a zmizel z Alberiova domu.

Tu noc byl Alberiův sluha bičován obzvláště dlouho.

Hned ráno zašel Alberius za velitelem stráže a chvíli s ním něco projednával. Odcházel od něj lehčí o pořádný měšec zlaťáků.

Doma na Alberia už čekali královští vojáci. Nasadili mu okovy na ruce, ale nechali ho jít po svých, protože by nebylo důstojné, aby ho vláčeli koněm za nohu až do cely jako nějakého obyčejného vězně.

Vojáci zatčeného šlechtice zavedli do nejhořejšího sklepa královského vězení a dokonce odklidili hnijící mrtvolu předchozího vězně a na podlahu dali čerstvou slámu. Nicméně zápach hniloby a výkalů pronikal ze sousedních kobek a kazil Alberiovi chuť pečeně, kterou jako jeden z mála vězňů dostal. Alberius ukusoval maso a aby zahnal nudu, dráždil jím hladového vězně z kobky na druhé straně chodby, který se živil už několik měsíců jen červy rozežírajícími mrtvolu jeho předchůdce a občas i masem krysy, pokud se mu ji podařilo chytit. Alberius natahoval ruku s masem do úzké chodby a zarostlý vězeň chtivě prostrkoval kostnaté ruce s povislou kůží k němu, ale šlechtic vždy zavčas s masem ucukl a na tváři se mu vyloudil zlomyslný úšklebek. Když to Alberia omrzelo, nechal zoufale sténajícího vězně svému osudu a rychle maso zhltl. Pak hrábl rukou pro starou, časem vybělenou lebku ležící v rohu, položil jí doprostřed kobky a posadil se na ní jako král na trůn. Prozpěvoval si, poslouchal občasné výkřiky a sténání z různých částí sklepení a čekal.

Nejhořejší část sklepů, ve kterých byl uvězněn, byla osvětlená loučemi, mohl tedy skrze zamřížované okénko ve dveřích pozorovat okolní vězně. Jen několik jich bylo ještě naživu. Všichni byli jen obyčejní poddaní, takže jediný, komu stráže nosily jídlo, byl Alberius. Ačkoli první den Alberius trápil hladového spoluvězně z protější kobky slintáním nad pečeným masem a gesty, že se přejedl tak, že zbylé maso musí hodit krysám, začal jej postupem času krmit zbytky jídla. Nikdy se zarostlým mužem ale nepromluvil ani slovo. Vypadalo to, že ačkoli Alberius o muže nejeví žádný zájem, chce, aby zůstal naživu. Asi za měsíc šlechtic při jídle kousl do něčeho tvrdého. Byl to malý železný klíč. Alberius klíč zastrčil do rohu pod otep slámy a jako obvykle dojedl maso. Tentokrát ale spoluvězni žádný zbytek nehodil a muž, který si mezitím zvykl na vykrmování, hladově sledoval Alberia, jak si utírá mastnotu z rukou, a s otevřenými ústy prostrkoval kostnaté paže mřížemi. Vysloužil si jen hrst výkalů, kterou mu šlechtic hodil do obličeje.

V noci, jakmile sklepením zazněl gong ohlašující výměnu stráží před vchodem do podzemí, Alberius ožil. Hrábl do slámy pro klíček a protáhl ruku mřížemi. Stěží dosáhl k zámku, ale po chvíli se mu

podařilo zasunout klíč a odemknout. Ke vchodu nešel. Dobře věděl, že hradními chodbami plnými stráží by nepozorován neproklouzl ani náhodou. Místo toho potichu odemkl kobku naproti, kde pobýval špinavý pobuda, kterého „vykrmoval“ ohlodanými zbytky. Špatné světlo pochodní hořících v chodbě stačilo akorát na to, aby rozeznal vyhublé tělo spoluvězně. Zarostlý muž chrápal s otevřenými ústy, ze kterých mu koukal jazyk, a ve spaní slintal. V tu chvíli ho Alberius kopl do čelisti tak, že si spící vězeň jazyk ukousl. Chodbou se rozlehl nářek a nesrozumitelné mumlání. Šlechtic neváhal a strčil spoluvězni zarostlý obličej do čerstvé hromady výkalů. Křik přestal a tiché sténání a mumlání bylo slyšet nanejvýš v sousedních kobkách. Alberius popadl muže za zbytky pytloviny, ve které byl oblečen a odtáhl ho k sobě do kobky. Strhl ze skuhrajícího vězně jeho cáry a oblékl se do nich. Své oblečení pohodil vedle nahého, krví potřísněného muže a zamkl ho tam. Pak si vlezl do kobky po muži odnaproti a zamkl za sebou. Ráno Alberia probudilo chrastění řetězů a hlahol vojáků.

„Vstávat, vy zvířata! Nadešel čas vašeho rozsudku!“ rozléhal se sklepením silný hlas velitele stráže.

Vojáci rozráželi postupně dveře kobek a vytahovali z nich vězně, kteří přežili. Také Alberia i muže, s nímž si vyměnil celu, vytáhli nešetrně ven a každého před jeho kobkou drželi tři statní chlapi.

„Dnes tu máme jednu lahůdku!“ zvolal velitel stráže a četl z pergamenu první královský rozsudek.

„Šlechtic Alberius se za spiknutí proti královské rodině odsuzuje k naražení na kůl a upálení zaživa. Veškerý jeho majetek připadne královskému výběrčímu daní Veneovi a jeho popel bude pro výstrahu rozmetán na tržišti.“

Všichni vězni i někteří vojáci vzhlédli překvapením. Takový rozsudek vskutku nebyl vynesen každý den a jen málokdo věděl, kdo tu mezi zatčenými žebráky a ostatní holotou pobýval. Velitel stráže pokynul a svalnatí strážci popadli muže naproti Alberiovi, nasadili mu na hlavu pytel a táhli ho ven z kobek. Muž se rozječel a začal s sebou házet. Ale jediné, co dokázal, bylo nesrozumitelné mumlání a sténání. Jeden ze strážců muže několikrát přetáhl bičem přes záda a zařval, aby držel hubu, a další ho vyvlekli ven.

Šílený řev prozradil, že královské rozsudky jsou jako obvykle vykonávány ihned.

„Kupec Anatun se za okrádání zákazníků odsuzuje ke dvěma stům ranám bičem a k zabavení veškerého majetku.“

Vojáci vytáhli na světlo dalšího vězně a velitel pokračoval:

„Žoldák Xavien se odsuzuje za vyvolání rvačky v opilosti ke třem stům ranám bičem a k vyhoštění z království. Jakmile bude od zítřka přistižen na území krále Imontha Velikého, bude ihned oběšen.“

Po vynesení tohoto rozsudku popadli Alberia a vlekli ho na nádvoří.

„Zloděj Kurhus se odsuzuje za krádež v královské klenotnici k pěti stům ranám bičem a useknutí pravé ruky,“ pokračoval velitel stráže a Alberia už přikovávali k lavici, kde se provádělo bičování.

Zvrhlý šlechtic byl na bičování zvyklý. Často nutil svého sluhu, aby ho bičoval a poté se pokračovalo bičováním sluhy, kterému se ovšem tyto „hrátky“ ani trochu nelíbily. Po dokončení rozsudku hodili Alberia do kašny s vodou, mrskli mu přes krvavá záda roztrhaný oblek z pytloviny a dotáhli ho před bránu nádvoří, kde ho pohodili do hromady odpadků. Tam ztratil vědomí.

Procitl navečer, když začalo být chladno. Byl zesláblý, ale sebral se a zmizel ve vedlejší uličce. Nešel však rovnou k městské bráně, jak mu nařizoval královský rozsudek. Místo toho vklouzl do kanálu a došel tajnou chodbou do sklepa svého domu. Veneus, to vyžrané páchnoucí prase, co si nechávalo pro sebe značnou část vybraných daní, se rozvaloval přímo na Alberiově posteli, vedle něj ležela jakási vysloužilá děvka a oba chrápali jak dva medvědi. Alberius kolem nich potichu prošel a protáhl se do své bývalé komnaty. Oddychl si. Jeho příšerná sbírka byla zatím na svém místě. Alberius strhal všechny své trofeje ze zdi a nastrkal je do koženého vaku. Poté se vrátil do ložnice, kde se vyvaloval Veneus, a nebohému muži chrstl do obličeje rozpálený olej, který se vařil v kuchyni. Ozval se šílený výkřik a Alberius mezitím zmizel ve sklepě. Než Veneova štětka někoho přivolá, bude už dávno pryč.

Alberius se zahalil do hadru, ve kterém ho vyhodili vojáci z nádvoří, v kovárně ukradl krátký meč, jímž se mu bojovalo nejlépe, a osedlal si nejlepšího koně, kterého měl kovář již připraveného pro zákazníka. Teď šlo do tuhého, jelikož kdyby Alberia chytili, usekli by mu ruku. Jestli se mu podaří ujet, přijde o ruku kovář. Když projížděl vraty kovárny, sebral ze zdi dlouhý bič a zkusmo s ním pobídl koně. Ten

zaržál a vyrazil kupředu. Maskovaný šlechtic projel prázdnými ulicemi a kus před městskou branou přibrzdil, aby nebudil zbytečně pozornost.

Stráž mu otevřela, ven je puštěn každý, dovnitř by to bylo teď v noci horší. Za Alberiem se už zavírala brána, když tu se ozval výkřik: „Stůj, to je můj kůň!“

Alberius na nic nečekal a přetáhl koně bičem. Urazil skoro celou cestu k lesu, když za sebou zaslechl dusání kopyt. Ohlédl se a ulevilo se mu. Ten hlupák jej vyjel pronásledovat sám. Alberius zahnul v lese na starou cestu a jel tryskem vpřed. Znal to tu dobře a navíc mu cestu osvětloval měsíc. O strážném se to ale říci nedalo. S bídou dokončil výcvik, v lese byl zatím jen výjimečně a teď se proklínal, že se za zlodějem pustil. Zasténal pokaždé, když ho švihla větev stromu do obličeje. Ale mělo být hůř. Alberius po chvíli cvalu zastavil a zahnul nenápadně za skálu. Pronásledovatel pádící za ním vjel přímo do bažiny, ve které končila cesta. Kůň upadl a muž byl vymrštěn ze sedla. Hřebec zafuněl, zvedl se a zmizel do lesa. Jezdec dopadl zády na kámen a nemohl pohnout nohama. Ležel v bahně a bezmocně pozoroval Alberiovy obrysy proti měsíci. Zoufale zavyl, když jej Alberius začal stahovat z kůže, ale nikdo jej neslyšel. Byli příliš daleko od města a mužův řev se ztrácel mezi vytím vlků. Pokud stahování kůže přežije, pocítí jejich tesáky. Alberius nasoukal čerstvě staženou kůži do vaku a oklikou se vrátil na hlavní cestu z města.

Projel několika vesnicemi, aniž by jej kdokoli pronásledoval a po několika týdnech dorazil na hranice se sousedním barbarským královstvím. Cesta končila u opuštěného strážního srubu a na obě strany byly vidět až k obzoru hraniční kůly, na jejichž koncích byly lidské lebky. Byly to hlavy královských vojáků, které na kůly narazili barbaři jako varování, co se stane každému, kdo překročí hranici. Uprchlík se rozhlédl a vyrazil přes hranici na sever. Věděl, že pokud přejede barbarské území, dostane se opět do civilizovanější části světa. S bohatstvím a přepychovým majetkem se ale bude muset rozloučit. Země na severu jsou drsné a jediným zdrojem obživy tamních obyvatel je lov a pěstování brambor. Alberius se ještě jednou ohlédl směrem k zemi, ze které prchal, a pobídl koně.

Ještě o něm v království Imontha Velikého jednou uslyší.

Volné pokračování příběhu vyšlo v knize Severní království: Krvavý trůn a jiné povídky (ISBN 80-239-2174-6) roku 2004.

Lord Hovnocuc: ***Výprava do elfího (pra)lesa – extended edition***

Upozornění autora č.1: Tato povídka je nevhodná pro všechny elfomily, elfofily a další podobné úchyláky, neboť u nich hrozí při čtení nebezpečí infarktu!

Upozornění autora č.2: Následující děj se odehrává v imaginární „Sračkozemi“ a jakákoliv podobnost s díly jiných autorů je čistě nenáhodná a úmyslná.

* * *

...Dlouhý elfí šípy vyletovaly z lesa jeden za druhym a nebylo kam se před nima schovat. Většina ostatních skřetů z mýho přepadovýho komanda už byla tak prošpikovaná, že vypadali jako ježci, jenom do mě se ještě žádnej prašivej ušák netrefil. Rychle jsem běžel k prvním stromům, abych si to s elfama mohl rozdat pěkně na férovku, jenže právě když jsem vběhl do lesa, hodili na mě ti hajzlové nějakou síť a já se do ní celej zamotal. Potom ušáci slezli ze stromů a prohlíželi si svůj úlovek, zatímco já se musel vydržet koukat na ty jejich hnusný rozšklebený držky (což se skoro vydržet nedalo). Elfímu skřehotání teda moc nerozumim, ale pochytil jsem z těch jejich pazvuků, že se asi baví o tom, jak se celá elfí vesnice z dnešní kořisti pěkně nažere... A potom jsem se konečně probudil.

Tak takovýhle sny mám od tý doby, co jsem se dozvěděl, že jsem byl vybranej do elitního skřetího komanda, který bude mít za úkol proniknout do ušáckýho lesa Lotharionu a naučit bídácký elfy slušnýmu chování podle hesla „mrtvej ušák = slušnej ušák“. Našeho krále totiž neustále sralo, jak elfové vystrkujou z toho svýho lesa u našich hranic svoje dlouhý chlupatý uši a to mu kazilo při jeho romantických procházkách výhled na okolní krajinu. Takže se nakonec rozhodl, že si už nenechá dál ničit svoje estetický zážitky špinavejma elfíma ušima a že bude potřeba vymyslet nějaký „konečný řešení“. A tim konečnym řešením mělo bejt právě naše komando. Celej předchozí měsíc jsme museli tvrdě cvičit, učili jsme se dělat z elfů půlelfy a z půlelfů čtvrtelfy (samozřejmě za pomoci dobře nabroušený sekery) a dneska konečně nadešel den, kdy si svoje dovednosti budeme moct procvičit v praxi. Sice nejsem moc dobrej v matematice, ale mam trochu obavu, jestli po naší výpravě těch elfů náhodou spíš ještě nepřibyde, když z jednoho normálního elfa uděláme dva půlelfy nebo čtyři čtvrtelfy, protože už takhle se ty ušatý potvory množí v Lotharionu jako králíci a nerad bych jim v tom ještě pomáhal.

Víte vůbec o tom, že elfové jsou vlastně příbuzný nás skřetů? Kdysi v dávnejch dobách totiž žil skřetí koprodoktor Mengele, kterej rád dělal takový zajímavý pokusy a povedlo se mu dokonce zkřížit skřeta s hovnem a právě takhle vzniknul elf. Když se ale koprodoktor jednou zrovna vracel vožralej z kopropárty, zjistil, že klec, ve který elfa pěstoval, je prázdná a že „praotec elf“ nejspíš utek někam do blízkýho lesa. Tam se začal rychle křížit s místníma zajícema (proto mají dnešní elfové tak dlouhý uši), veverkama (proto elfové tak rádi lezou po stromech), skunkama (proto elfové tak děsně smrdí) a s další podobnou havětí a než jsme se nadáli, byly ty ušatý potvory rozlezlý všude.

Na cestu jsme se vydali hned po rozbřesku, abychom byli do večeře už zase zpátky v našich nádhernejch jeskyních. V našem komandu je nás dohromady deset, devět takovejch zelenáčů, jako jsem já, a jeden ostřílenej veterán, kterýmu všichni říkáme podle starýho skřetího zvyku „oberstgruppenfűhrer“, i když se teda jmenuje Krišňák. No a ten se pořád chlubí tim, že už sejmul tolik elfů, že to ani nemůže spočítat na prstech svejch rukou. Je ale pravda, že má počet prstů na rukou docela hodně zredukovanej, ale to přece vůbec nevadí, protože až bude v důchodu, bude mít aspoň na válčení s ušákama pěkný vzpomínky. Hned na začátku nám Krišňák ukázal plán akce neboli „brýfink“.

Primární cíl je prej vypálení smradlavejch elfích brdlohů uprostřed lesa, protože když fouká vítr od východu, jsou skřetí jeskyně plný toho elfího smradu a už se to nedá vydržet. Sekundární cíl je rozpůlit a rozčtvrtit co nejvíc ušáků, kteří nám cestou přijdou pod ruku a posledním úkolem je přivést hnusnou elfí ježibabu Galactoglycosuriel, která prej nosí na svojí křivý a chlupatý hnátě zajímavej prsten, kterej údajně umí dělat i nějaký dobrý kouzla.

* * *

No a tak jsme teda vyrazili. Když jsme přišli k elfímu lesu (kterej vypadal jako pěkná džungle), náš velitel řek´, že budeme do stromů dělat záseky, abychom se neztratili a našli zase snadno cestu zpátky domů. A hned nám taky předved jak na to – vzal svojí megasekeru „elfobijku“ a dal takovou mrdu do nejbližšího stromu, že se strom hned skácel a k našemu velkýmu překvapení z něj spadnul děsně tlustej elf, kterej zrovna chrápal na stráži. Víc než jako elf vypadal jako prase, takže když měl Krišňák svojí sekeru v ruce, hned ho profesionálně naporcoval a řek´, že si ho dáme dneska k obědu. No a tak jsme vesele pokračovali v cestě, každej z nás dělal po Krišňákovo vzoru záseky do stromů okolo sebe a šlo nám to tak dobře, že jsme tim vytvořili základ pro budoucí trans-ušáckou dálnici. Celou dobu jsme se museli vyhejbat dobře nastraženym elfím minám, který se skládají z hovna přikrytýho lopuchem a od našich skřetích min se liší tim, že vám sice neurvou nohu, ale když do nich šlápnete, pěkně to nasere. Občas jsme na nějakym stromě zahlídli elfa (nebo jsme ho teda spíš ucítili už na dálku, protože jak jsem se už zmínil, elfové jsou známý tim, že děsně smrdí), tak jsme si pak každej vzali do ruky nějaký šutry a házeli jsme je po ušákovi tak dlouho, dokud ho některej z nás netrefil a ušák neslítnul dolů a nerozbil si hubu. Když nám házení trvalo obzvlášť dlouho, povedlo se občas nějakýmu ušákovi za tu dobu dokonce i vystřelit, ale jak je známo, elfové jsou s lukem hrozně neschopný a netrefili by ani sloní prdel na pět kroků, takže ani nám se naštěstí nic nestalo. Zatím šlo teda všechno hladce, ale to nejhorší nás teprv čekalo.

Po vydatnym obědě z elfího prasete (nebo spíš z prasečího elfa) nás nemile překvapil zdrcující elfí protiútok. Z lesa na nás totiž vyběhnul děsně namakanej elf (nejspíš bral při posilování steroidy, heroiny a jiný nepovolený látky, takže jeho svaly vypadaly jako by ho popíchalo hejno sršňů) a byl oblečenej akorát v trenkách a tílku s nápisem „Jsem elfí Conan“. A kolem něj se to ke všemu jenom hemžilo nadšenejma fanynkama, který ho povzbuzovaly. Navíc naše četa byla v tu chvíli trochu handicapovaná, protože Krišňák se šel zrovna vysrat do křoví (prej na něj prasečí elf zapůsobil trochu moc projímavě), takže horší chvilku k útoku si elfí Conan nemohl vybrat. Chvíli jsme se radili co dál a rozhodli jsme se, že budeme tahat sirky o to, kdo si to s elfím Conanem rozdá. Nikdo z nás u sebe sirky zrovna neměl, ale naštěstí jedna z ušákovo fanynek nám dobře pomohla – sekerou jsme jí totiž usekli všechny prsty, ty jsme jí pak narvali do huby a postupně jsme je zase jeden pro druhym tahali ven. No a při mojí smůle ten nejkratší prst zbyl zrovna na mě. Elfí Conan už byl značně nedočkavej a když jsem se proti němu postavil se svojí sekerou v ruce, vydal nadšený bojový výkřik „huhuhu“ a vrhnul se na mě.

Fanynky ho začaly povzbuzovat („huhuhu“) a za toho ďábelskýho zvuku se ke mně namakanej elf začal děsivejma poskokama blížit. Když byl až u mě, rozhodl se zaútočit, ale v tu chvíli mu došlo, že má v ruce jenom luk a ten mu bude asi pěkně na hovno. Nicméně to nevzdal a zkusil aspoň jednou vystřelit zblízka. Samozřejmě mě netrefil a místo toho to odsrala nějaká fanynka, která stála za mnou a držela transparent s nápisem „miluju elfího Conana“. No tomu říkam láska až za hrob. Zatimco elf nabíjel, přešel jsem do útoku já. Nejdřív jsem mu seknul po hnátě s lukem a vzhledem k tomu, že ušák se neměl čim bránit a snažil se tou hnátou krejt, hravě jsem mu jí odseknul. To samý jsem udělal s druhou prackou a pak i s oběma nohama, kterejma po mě zkoušel ten hajzl kopat. Když jsem mu usekl i nos, ptáka, jazyk a uši, který elf bojovně vystrkoval na svojí obranu, přiřítil se z křoví konečně Krišňák a zařval na nás, co že se to děje. My jsme mu podali hlášení a náš velitel začal zvažovat další postup. Asi po hodině rozhodl, že bychom měli důkladně osekaného elfího Conana ušetřit, když tak dobře bojoval, ale mohli bychom alespoň vyrubat jeho fanclub. A tak se taky stalo – rozběhli jsme se se sekerkama v ruce a rubali jednu ušačku za druhou, až se všechny změnily v půlelfice nebo čtvrtelfice. Na Krišňáka při tom přišly docela zvrhlý choutky a chtěl využít situace a s nějakou z nich si pěkně užít. Žádná živá ušačka ale nebyla v dohledu a na zemi se válela jenom jedna useknutá hlava, jenže Krišňák nebyl vybíravej a spokojil se i s ní. Nějak se ale netrefil se svym Mackem do elfí huby a místo toho ho strčil do jednoho ucha a poté, co pořádně zatlačil, druhym uchem ho zase vystrčil ven. Kupodivu byl jeho Macek po cestě skrz elfí „mozek“ celej hnědej a tímto pokusem se konečně povedlo vyvrátit dlouho převládající vědeckou teorii o tom, že elfové mají v hlavě piliny, protože tohle byl nevyvratitelnej důkaz toho, že v ní mají akorát nasráno – ale neni se čemu divit, vzhledem k tomu, jakýho prapředka díky koprodoktorovi Mengelemu elfové měli. Jo teď mě tak napadá, že vy asi nevíte, kdo to je Macek, co? No to je přece Krišňákovo oblíbenej plyšovej medvídek, kterýho s sebou nosí pro štěstí!

Když jsme skončili s vyrubáváním fanclubu, byli jsme všichni naším bojovým úspěchem povzbuzení a vyrazili na další cestu. Elfího Conana jsme nechali skučet a skuhrat v kaluži krve, protože nám bylo líto takovýho dobrýho bojovníka jen tak oddělat a chtěli jsme mu dát ještě šanci. No a dřív, než by se kdo uprdnul, dorazili jsme k hlavní elfí vesnici, kde měli ušáci svoje brdlohy a kde sídlila ježibaba Galactoglycosuriel se svým oblíbenym gigolem Celeronem, kterýmu se zkráceně říkalo Celer.

Před tim, než jsme do vesnice vlezli, nasadili si všichni z našeho komanda plynový masky (protože to tam díky silný koncentraci elfů smrdělo hůř, než v prasečáku), pak jsme se takticky schovali v křoví a pozorovali terén. A dobře jsme udělali, protože jsme vzápětí uviděli partu ožralejch trpajzlíků, jak vítězoslavně vylejzá z hlavního elfího brdlohu a na kopí nenesli nic jinýho, než nabodnutou hlavu samotnýho Celerona. Jak jsme se dozvěděli později při mučení Galactoglycosuriel, šlo prej o to, že Celeron se vsadil o svoje zlatý zuby s trpajzlíkama, že je elfové předeženou v chlastání – trpajzlíci vyslali do elfího lesa svoje zástupce a ti ušáky hravě porazili, asi hlavně proto, že do chlastu přilejvali i trochu trpajzličí kyseliny, která se dělá z trpajzličích chcanek a jak známo, pro trpajzlíky je neškodná, ale pro elfy smrtelná. Když teda všichni elfí „závodníci“ zčernali, vyblili svoje střeva a odpadli, rozhodli se trpajzlíci, že si vezmou svojí odměnu, ale byli líní Celeronovi jeho zlatý zuby vyrážet, tak mu rovnou usekli celou palici a vydali s ní zpátky do svejch uranovejch dolů.

Když trpajzlíci z vesnice odlezli, rozhodli jsme se jí vzít útokem my, což ušáci určitě nečekali. Nejdřív jsme ale museli zlikvidovat strážnýho, kterej měl bejt někde na nejvyšším stromě v okolí. Ať jsme si ale strážnej strom prohlíželi sebelíp, žádnýho elfa jsme na něm neviděli. Najednou si Krišňák všimnul, že pod stromem z křoví vykukujou dvě uši. Nejdřív jsme si všichni mysleli, že to je nějakej zajíc, ale když za ně Krišňák zatáhnul, zjistil, že to je elf, kterej chrápal na stráži. Nejdřív jsme ho chtěli sežrat zaživa, aby nezbyly žádný důkazy o tom, že jsme tu byli, ale elf tak děsně skuhral o milost, že jsme se rozhodli ho ušetřit a provést mu akorát obřízku uší. Toho se ujmul Krišňák, kterej měl pro tyhle případy připravenej svůj Rambonůž a vobřezal milýho elfa tak důkladně, že vypadal přesně jako Nikky Lauda.

Když teda byla stráž úspěšně přemožená, mohli jsme vyrazit do boje. Krišňák ale nechtěl riskovat ztráty a rozhodl se pro leteckej útok, ve vojenský hantýrce někdy přezdívanej „érstrajk“. Vytáhli jsme teda ze svejch baťohů rachejtle, který vyrábí naši skřetí pyromani, zapálili jsme je a namířili přímo do středu elfí vesnice, na hlavní brdloh. A vzhledem k tomu, že neekologicky uvažující elfové postavili celou vesnici ze dřeva, slámy a dalších cennejch materiálů, jejichž nelegální těžbou nenávratně poškodili ekosféru svýho pralesa, a taky proto že tam bylo i spoustu stromů, po kterejch ušáci pořád lezli, rychle to všechno chytlo a vesnice se brzo proměnila v ohnivý peklo. Blbý elfové navíc začali vybíhat ze svejch brdlohů, protože si mysleli, že když je ohňostroj, bude asi Silvestr, a že je potřeba to pořádně oslavit. Tak se tam mezi hořícíma stromama a chatrčema potáceli s flaškama svýho elfího vína (který je známý pod značkou „elfí samoser“) a jeden od druhýho se zapalovali. V tu chvíli nám ale došlo, že jsme měli přivést zpátky i elfí ježibabu Galactoglycosuriel. Krišňák se proto odvážně vydal do hořící vesnice a my jsme ho kryli tim, že jsme z našeho křoví házeli po pobíhajících elfech další šutry. Už nevim, kdo to byl, ale někdo z nás omylem trefil i našeho velitele, ale naštěstí ho zasáhnul jenom do voka, což ale moc nevadí, protože Krišňák má ještě druhý voko, který je skleněný, a to mu snad vydrží dýl. Když se pak celej ohořelej vrátil i s mírně zuhelnatělou elfí ježibabou na zádech, na nic jsme nečekali a vyrazili na cestu zpátky do našich útulných jeskyní.

Vzhledem k tomu, kolik kilometrů jsme ten den už ušli, se nikomu ale moc nechtělo jít pěšky. Naštěstí byl poblíž pořád náš Nikky Lauda, tak jsme mu všichni naskákali na záda (docela se chlapec prohnul, ale neni divu, když na někom rajtuje deset statnejch skřetů v plný válečný zbroji) a jeli jsme. Protože Nikky Lauda nějak pomalu akceleroval, Krišňák mu nasadil ostruhy, a až pak jsme si teprve mohli užít pořádnou jízdu. Cestou se už žádná zajímavá událost nestala, snad jenom to, že mrcha Galactoglycosuriel kousla Krišňáka do prdele a ten jí za to topůrkem svojí sekery vymlátil všechny zuby včetně stoliček, kterym se ven ale opravdu vůbec nechtělo – už jsem se pak ani nedivil, proč trpajzlíci Celeronovi tu jeho hlavu radši celou usekli, protože to i pro Celerona bylo možná příjemnější.

Podle plánu jsme se stihli vrátit akorát na večeři a davy jásajících skřetů nás už očekávaly. Je pravda, že bychom byli doma určitě dřív, ale ke konci cesty už Nikky Lauda nějak ztrácel sílu a plazil se akorát jako had. Nic nepomohlo ani to, že jsme ho všichni pobízeli bodáním Krišňákovo Rambonožem mezi žebra i do jinejch míst. Naopak to mělo spíš opačnej účinek a Nikky Lauda po každym bodnutí o něco zpomalil. Když už na něm nebylo žádný místo, kam jsme ho ještě nebodli, museli jsme z něj k naší nevelký radosti seskočit a dojít zbytek cesty pěšky.

Krišňák nejdřív zašel do vězení odhodit Galactoglycosuriel, kde si jí vzal do parády náš kat, a předvedl jí takový mučení, že se z toho ježibaba hned posrala. Samozřejmě se jí ptal i na to, kde je prsten, kterej většinou nosí na svojí hnátě (žádnej tam totiž teď neměla), ale k všeobecný smůle se začal ptát až potom, co jí rozžhavenejma kleštěma vytrhnul jazyk, takže se žádný odpovědi nedočkal. Král proto povolal největší skřetí mágy a kopromágy (o kterejch se později zjistilo, že se za kopromágy jenom vydávají a že to jsou ve skutečnosti koprofágové, který umí pěkný hovno), aby tuhle cennou informaci z ježibaby vydolovali telepaticky. Ani tohle ale nemělo kýžený účinek, protože náš kat jí těsně před tim lžičkou vydlabal mozek jako meloun (byl mimochodem taky hnědej a pěkně smrděl). Pak ho ale napadla spásná myšlenka. Zase zpátky ježibabě mozek naházel do palice a řekl jí, ať nám nakreslí a napíše, co udělala s prstenem. Galactoglycosuriel šlo teda kreslení docela špatně, protože jí po předchozim mučení nezbyl už žádnej prst, ale po tom, co jí kat narazil tužku přímo na kost její zbylý hnáty, napsala nám, že ho měl nasazenej na ptáku Celeron, protože jí s nim prej dokázal vždycky pěkně vzrušit a právě v tomhle spočívalo to velký kouzlo prstenu. Ale vzhledem k tomu, že bezhlavej zbytek Celerona skončil někde

uprostřed vypálený elfí vesnice, která teď vypadala, jako kdyby tam vybouchla atomovka (což nebylo až tak daleko od pravdy, protože trpajzlíci při svym příchodu na soutěž dali Celeronovi hezkej dar ze svejch dolů – bednu obohacenýho uranu, po kterym prej pěkně rostou uši – někdy třeba i tři), nemělo smysl prsten hledat, tak jsme se na něj vysrali a žili si spokojeně dál.

* * *

No a teď, po těch letech, když jsem vám napsal každej detail o tý naší slavný výpravě, která změnila celej běh dějin na Sračkozemi, můžu vám říct i to, jak se všechno vyvíjelo dál. Když jsme totiž vyrubali ušáky, rozhodli jsme se to samý udělat i s trpajzlíkama, hovnobitama a další podobnou havětí. Pak nás už nikdo neopruzoval a mohli jsme se úspěšně rozlézt po celý Sračkozemi. Postupem času jsme ale místo zdlouhavýho označení „Sračkozemě“ začali říkat našemu světu zkráceně „Země“ a sebe jsme začali jednoduše nazývat „lidi“. No a zbytek už snad znáte z dějepisu, ne?

Povídky – horor

Karel „Anděl“ Englmaier: ***Ve jménu Páně***

Věnováno E. A. Poeovi

Temnota okolo mne přerývaně dýchala. Žila si svým vlastním, skrytým životem a šelest každého jejího nádechu i výdechu rozpoutával v mojí mysli šílenou disharmonii strachu a hrůzy. Sebemenší šramot mne děsil a bránil mi v rozumném uvažování a mé vědomí se propadalo dál a dál, stále hlouběji, do náruče šílenství.

Opět jsem se pokusil pohnout, ale nešlo to. Ležel jsem na zádech, ruce a nohy roztaženy do stran a připoutány k něčemu pevnému, nejspíš dřevěnému. Cítil jsem, že na mě něco leží. Ne, nic těžkého to nebylo, ale muselo to být dobře upevněno. Kolem boků a na břiše jsem cítil chladivý kov. Když jsem s vypětím sil pohnul tělem do strany, nespadlo to.

Tušil jsem, kde bych mohl být, ale ne jak jsem se sem dostal. Oči jsem zavázané neměl, ale tma byla tak hustá, že jsem nerozeznával ani obrysy nejbližšího okolí. Jen ty zvuky! Všude kolem jich bylo plno. Ne hlasitých, ale tichých, plíživých a neurčitých. Představivost mi pracovala na plné obrátky. V každém šumu jsem slyšel příchod svých katů, každé zavrzání bylo jako zvuk schodů vedoucích na šibenici. Netušil jsem, jak dlouho jsem tu ležel připoutaný, ztratil jsem úplně pojem o čase. Bože! Údy mi za tu dobu zdřevěněly, ale můj rozum se kupodivu začal pozvolna vyjasňovat. Hysterii a zoufalství vystřídala chladná úvaha, protože pouze tak jsem snad mohl přijít na to, kdo a proč mne uvrhl na toto místo hrůzy. Má první myšlenka patřila tomu, že mě musel udat někdo z mého blízkého okolí. Ale kdo? A proč? Ach ano, v Toledu jsem měl sice několik nepřátel, ale nikoho tak mocného, aby mě dostal do této strašné pasti. Ačkoli, člověk toho nemusel udělat mnoho, aby se znelíbil všemocným vládcům města a prošetřovala se i udání anonymní... Bože! Dej, aby nenašli mé knihy!

Vzápětí jsem se začal hystericky smát sám sobě. Knihy jsem měl ukryté, to ano, ale ne tak dobře, aby je *oni* při prohlídce mého domu nemohli najít. Tiše jsem si spílal do hlupáků, že jsem nebyl opatrnější. Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt, v dnešní době dvojnásob, a já zatím...

Snaže se odpoutat svoji mysl od toho, co mne s největší pravděpodobností očekává, strávil jsem nějaký čas tím, že jsem se pokoušel uvolnit pravou ruku. Ale měl jsem se do toho pustit dřív. Svaly jsem měl ztuhlé, mohl jsem pouze zvolna pohybovat rukou sem a tam v naději, že se provaz uvolní. Po nějaké době jsem to vzdal. Nevedlo to k ničemu! Začal jsem opět propadat beznaději, která byla umocněna sžíravým hladem a ještě horší žízní. Takhle přece nesmím skončit, svázaný, uprostřed temnoty, všemi zapomenutý a odsouzený zajít žízní! Bože, tohle přece ne!

Začal jsem řvát, hlasitě a divoce, jako raněné zvíře, které ví, že se blíží konec, a snaží přivolat lovce, aby ukončil jeho trápení. Nebylo to ale nic platné, pouze jsem se zbytečně vysílil. Když už jsem nemohl křičet, alespoň jsem chraptěl, pak už jen tiše skučel a v největším záchvatu zoufalství jsem plakal jako malé dítě, co ho berou jeho matce. Když mi povolily vnitřnosti, ať už ze strachu nebo zadržované potřeby, cítil jsem se na samé hranici svého lidství. V posledním malém a zastrčeném koutku svojí mysli, která ještě úplně nezešílela, jsem se styděl sám za sebe, jak hluboko jsem klesl, že se jako šlechtic nedokážu ovládnout a udržet si alespoň malý zbytek sebeúcty a lidské důstojnosti. Když už jsem si připadal více jako zvíře než jako člověk, zarachotil klíč. Trhl jsem sebou – tohle se mi přece nezdálo! Rychle jsem se pokusil utišit svoje vzlyky, abych před svými věznitelí nevypadal jako úplně zlomený, ale nemyslím, že by se mi to podařilo.

Do malé cely vstoupilo šest postav v dlouhých bílých pláštích, s kápěmi staženými hluboko do tváří. Čtyři z nich držely svíce, jejichž mihotavé světlo osvětlilo moji kobku. Byl jsem přivázán na dřevěné desce ve tvaru X s opěrkou pro hlavu. Na břiše jsem měl jakýsi průhledný skleněný válec, jehož železné okraje pokrývaly mé tělo od podbřišku po žebra. Byl připoután železnými obručemi, abych ho ze sebe nemohl shodit. To byla tedy ona tíha, již jsem pociťoval! Zbylé dvě postavy přistoupily blíž.

„To je on, Vaše Excelence,“ promluvil menší z dvojice suchým, nezúčastněným hlasem.

„Zrádce, co nás zaprodal Francouzům, kacíř, co četl zakázané knihy a oddával se ve svém domě hříchům, o nichž je mi stydno před vámi byť jen hovořit."

Vytřeštil jsem oči zděšením nad vysloveným obviněním. Kacíř? V jejich očích bych se snad mohl zdát, ale Francouzi? Než jsem sebral síly i odvahu, abych se proti tomuto nesmyslnému, lživému nařčení ohradil, otočil se ke mně vyšší z nich a hlubokým melodickým hlasem se zeptal:

„Máte, co byste k tomu řekl? Chci vám připomenout, že přiznání je polehčující okolnost. Dokonce i heretik, jako jste vy, může dojít boží milosti, bude-li se kát a upřímně litovat svých činů."

Začal jsem se nesouvisle obhajovat a vyvracet strašlivou obžalobu, ale můj pobytem zde poznamenaný rozum se zdráhal dát dohromady byť jen jedinou smysluplnou myšlenku. Po chvíli zmateného blábolení mne přerušil.

„Zapíráte. Jako ostatně všichni. Myslíte si, že božího odpuštění dojdete, když se budete vykrucovat? Máme prostředky, s jejichž pomocí bychom vám otevřeli ústa. Ne," zavrtěl hlavou, když spatřil výraz děsivého strachu na mojí tváři, „vás nebudeme vyslýchat."

Mávnutím ruky odehnal svých pět pomocníků a sklonil se ke mně. „Něco už o vás víme," usmála se tvář v hlubinách náhle ztemnělé kápě. „Sledujeme vás již několik týdnů, takže vaše spoluspiklence už známe. Šlo mi pouze o spásu vaší nesmrtelné duše. A tu si zasloužíte i vy. Ano, i vy," poslední větu již vykřikl a opět se narovnal.

„Naposledy se vás táži: chcete ulehčit svému svědomí a očistit svoji duši od hříchů, jež ji tíží? Osobně vás vyzpovídám, budete-li chtít..."

V nepochopitelném záchvatu odvahy a odporu jsem mu plivl na plášť. Jeden z mužů skočil vpřed, ale mluvčí ho zdviženou pravicí zastavil.

„Vaše volba, ale konečně," ukázal na válec na mém břiše, „sám vidíte, že jsme ji očekávali. Jindy bychom vás vyslýchali pomocí útrpného práva, ale... na to dnes nemáme čas. Sám víte nejlépe proč. Navíc, nejste jediný případ, který musíme ještě dnes uzavřít."

Zíral jsem na něho neschopen jediného slova. Uzavřený případ! Nevěděl jsem, mám-li plakat nebo se smát. Alespoň mne nebudou mučit a moje smrt bude rychlá...

„Ve jménu Páně: na základě svědectví, pronesených pod přísahou, vás inkviziční soud shledal vinným zločinem zrady a to světské i duchovní. Za tyto skutky vás odsuzuji k trestu smrti, který bude vykonán okamžitě. Nechť všemohoucí shlédne milostivě na vaši hříšnou duši."

„Proklínám... proklínám vás, všechny! Do jednoho, co tu jste," zasípal jsem a probil je šíleným pohledem. Z posledních sil jsem zacloumal provazy, ale nebylo to nic platné. Mluvčí jen zavrtěl hlavou. „Nepoučitelní. Všichni jste nepoučitelní. I ve chvíli smrti si přidáváte další hřích... Ať vám bůh odpustí," dodal, otočil se a jako poslední opustil moji celu.

Snad jsem za nimi křikl ještě několik planých kleteb, nevím. Ale opět jsem se ocitl v temnotě. Vyhlídka na smrt mě neuvrhla v úplné šílenství, naopak, můj mozek začal pracovat na plné obrátky. V inkvizitorových slovech jsem totiž objevil plamínek naděje.

Nebudou mě mučit! Nemají na to čas! A musí uzavřít ještě další případy! To mohlo znamenat jen jediné: generál Lasall je blízko! Má naděje na přežití závisela na síle jeho vojska a na rychlosti, s jakou proniknou do Toleda. Naděje mizivá, ale přesto jsem se k ní upnul jako trosečník k prámu uprostřed rozbouřeného moře. Náhle vrzly dveře do mé kobky. Nadzdvihl jsem hlavu a pohlédl ke vchodu. Postava, jež vstoupila, držela v jedné ruce louč a v druhé klec. Neměla kápi a ani nebyla nijak maskována, proto jsem ji okamžitě poznal. Mé naděje uhasly jako plamen svíčky ve větru. Pochopil jsem, že záchrany se nedočkám.

Jednooký Hendrick, děsivá legenda celého Toleda, vešel do cely, v níž jsem čekal na svůj osud. Muž, při vyslovení jehož jména se třásli hrůzou i ti nejstatečnější a i kacíři se přežehnali znamením kříže. Prohlédl konstrukci válce a jeho upevnění, něco zamručel a pak přešel ke mně.

„Máš štěstí," zašklebil se, „těšil jsem se, že tě budu natahovat na skřipec a pak tě hodim do jámy... Ale i tak si přijdeš na své," zalesklo se jeho jediné oko v krutém šklebu.

Najednou jsem ucítil, jak mi na břiše, uprostřed válce, přistálo něco vlhkého, lepkavého. Pak jsem zaslechl cvaknutí dvířek klece, Hendrickovo mumlání a vzápětí mi na pupku tížilo ještě něco dalšího. Vytřeštil jsem oči hrůzou a zvedl hlavu abych se podíval, ale jednooký kat mě srazil zpět.

„Zvědavej, he," poplácal mě po tváři, „přeju vám tu pěknou zábavu." Vzal louč a zmizel pryč. Moje cela se opět ponořila do tmy.

Na čele mi vyrazil studený pot. Téměř jsem se neodvažoval dýchat při představě, co se nachází uvnitř válce na mém břiše.

Mráz mi přejel po zádech! Něco se tam pohnulo! Co je to? K jaké zvrhlé smrti jsem to odsouzen? Zase! Cítil jsem šimrání, jako kdyby něco chlupatého pobíhalo po mém těle. Zachvátila mne panika. Hendrick měl klec, kovovou klec a v ní... Neodvažoval jsem se domyslet, jaký konec mi inkvizice určila. Teď! Zaslechl jsem zapískání? Nebo to pracovala jen moje zjitřená fantazie? Cítil jsem, jak ono mazlavé něco postupně mizí. V tu chvíli mi vše došlo.

Odevzdaně jsem zavřel oči a doufal, že závoj milosrdného šílenství obestře moji mysl. Krysa, kterou Hendrick pohodil na moje břicho, svoji potravu za chvíli sežere. A v uzavřeném válci se jí dlouho líbit nebude. A pokud cesta ke svobodě nepovede nahoru nebo do stran, zkusí to měkkou podlahou...

Začal jsem tiše, odevzdaně kvílet.

A krysa dál pobíhala v uzavřeném prostoru a hledala si svoji cestu ven.

Karel „Anděl" Englmaier: ***Necrofuckers***

„Výborně," usmál se vítězoslavně Mark Baggynski, „konečně jsme tu všichni."

Peter se omluvně podíval na hodinky a pokrčil rameny. Než stačil cokoli říct, chopil se opět slova téměř dvoumetrový Mark.

„V pohodě, vím, že dneska je všude plno lidí, ale sem nikdo moc nechodí, je to celkem z ruky. A my nikam nepospícháme, hlavně, že jsi vůbec dorazil. Foťák a kameru máš?" zeptal se a upřel pohled na batoh, visící Peterovi přes rameno. Oslovený opět pouze němě přikývl.

„No fajn, tak to můžeme vyrazit," zapojil se do konverzace Stanley a šťouchl do posledního zúčastněného, již od pohledu nejstaršího z celé skupiny. Paul chvíli dělal že neslyší, pak si upravil brýle na nose a s úšklebkem přikývl.

„Jasně," dodal pobaveně, „ženský čekaj', tak proč to odkládat. Ať to máme co nejrychleji za sebou, mám hlad a doma večeři. Propečený kuřátko, hmm..." zasnil se a poplácal po břiše poznamenaném mnoha vypitými půllitry piva.

„Fajn, takže tudy," ujal se opět slova i vedení Mark a vyrazil podél dlouhé zdi k brance, která se rýsovala ve světle lampy. Zbylá trojice víceméně pobaveně pokrčila rameny a následovala Baggynskiho nepřehlédnutelnou postavu.

Stanley O'Fence si něco tlumeně vykládal s Paulem Fronneym, Baggynski se hnal jako o závod a Peter šel tudíž jako poslední a sám. Hlavou se mu honily myšlenky, že sem vůbec neměl jezdit, obzvlášť ne dnes. Nebyl pověrčivý, ale jakmile vystoupil z autobusu, jako by ho ovanul dech smrti. Pak to všechno ale hodil za hlavu.

Konečně, jednou byl členem kapely a jako služebně nejmladší tedy musel ukázat, že za ní stojí v dobrém i zlém. Nebýt toho pitomce Charlieho Angela, co včera Marka vyprovokoval, pomyslel si Peter, mohl jsem teď sedět doma, s Henriettou...

Jen velmi nerad zaplašil příjemné myšlenky a s kyselým výrazem se rozhlédl kolem. Vzápětí se už poněkolikáté za dnešní den v duchu chytil za hlavu: co tu vlastně dělám? Proč sem vůbec lezu? Navíc, proč právě dnešní noc?

Necrofuckers. V názvu jejich kapely se skrývala odpověď na všechny Peterovy myšlenky, Markův vztek a odhodlání, stejně jako na Charlieho kecy.

Byl to Charlie, kdo včera soustavně předhazoval už poměrně podroušenému Markovi, že jsou spíš bandou šašků než drsnou metalovou kapelou, za níž se považovali. Debata jako vždy směřovala k hádce ukončené oboustrannými nadávkami a sliby, že už dotyční na sebe v životě nepromluví, natož aby spolu

kdy hráli, dokud Stanley neprohodil, že Necrofuckers jsou opravdovou heavy-smečkou, která se nezajímá o image, ale zároveň svým stylem i žije. To nebyla šťastná poznámka, pomyslel si Peter a to ještě předtím, než se přihodily následující věci.

Za prvé Charlie Angel a bubeník jejich kapely Devil's Ass Dave Adamczak málem sletěli ze židlí jak se začali chechtat, a za druhé Mark nasadil zachmuřený výraz, který se na jeho tváři objevoval poměrně často, to jest vždy, když mu došly argumenty.

Ale potom se stala věc třetí, ta, v jejímž přímém důsledku právě Peter mířil k vrátkům vedoucím na hřbitov U Všech svatých.

Tom Teuterlick se ušklíbl a prohlásil, že když tedy svými písněmi a stylem žijí, ať tedy jako kapela vyrazí hned zítra na hřbitov a podají tam o tom důkaz. Stanley, Paul i Peter ztuhli, ale Mark se toho nápadu chytil s úporností a tvrdohlavostí jemu vlastní. A co víc, ten vůl Charlie za mohutného přizvukování Davea s Tomem ho v tom ještě podporoval.

Celý večer pak nebylo s Markem k vydržení, dokud si všichni čtyři neslíbili, že se druhý den po setmění – tedy dnes – sejdou na rohu hřbitova. Vzhledem k dnešnímu datu, pomyslel si Peter, byl název zvoleného hřbitova více než výmluvný.

Samozřejmě, že přišli všichni. To si Peter ani jinak představit neuměl. Mark jako vždy odhodlaný, Stanley pobavený a Paul naštvaný, nejspíš kvůli chladnoucí večeři. S jakými pocity prošel boční, nenápadnou brankou Peter, to netušil ani on sám.

Necrofuckers. Vždycky mu ten název přišel jako skvělý vtip. Přinejmenším až do včerejška. Co věděl, tak čas od času se podařilo nějakou fanynku zatáhnout na nejbližší hřbitov v okolí místa, kde zrovna hráli, a tam ji postupně klátili na hrobě. Ale to bylo víceméně vše, do čeho byli v zájmu zachování image ochotni jít. Jistě, až na Marka.

Ten jako jediný bral všechno o čem zpívá smrtelně vážně. Jednou údajně zatáhl jednu slečnu do čerstvě vykopané jámy, kam se mělo druhý den pohřbívat. Protože byla silně opilá, bylo pro ni ranní probuzení jistě šokem, protože Mark ji nechal ve vykopané jámě usnout a sám zmizel. Další historky o Baggynskim s chutí vyprávěl Charlie, ale ty byly už natolik fantastické, že jim Peter odmítal věřit. V zamyšlení prošel vrátky a málem narazil do Paula, který se zastavil před ním.

„Nespi," zavrčel Fronney, „a šťouchání si nech pro ty, co tu na nás dneska čekají," dodal se smíchem. Mark jen něco v souhlas zafuněl, obešel Petera a zavřel branku.

„Tak jsme tady, hovada," prohlásil a pokynul rukou na měsíčním světlem zalitý hřbitov. „Prosím, nadržený čubky čekají, až si zase užijou, určitě tu jsou takový, co to měly naposled nejmíň předminulý století."

Petera polil studený pot. Ale teď už couvnout doopravdy nemohl. Nasucho polkl a podíval se na Paula se Stanleym. I z jejich výrazu se dalo poznat, že celá akce zachází dál, než čekali.

„Hej, tak na co čekáte! Že vám jí vyhrabu sám?" ozval se zpoza hrobů Markův hlas následovaný smíchem, „samozřejmě, jestli se na to necítíte, tak si běžte za tim pitomým Angelem a jeho ještě debilnějšíma Devil's Ass! Ale tam možná budou chtít oni ohnout vás, pojmenovat takhle kapelu můžou jenom úchylové..."

„Baggy, ty mě sereš," zašeptal Paul a vzápětí křikl: „Jasně, už jdem! Vyber mi nějakej pěknej hrob, s nějakou čerstvou!"

„A pro mě zase něco mělkýho, nerad bych se vysílil kopáním," ozval se Stanley a spolu s Paulem vykročili na chodníček mezi hroby, kde před několika okamžiky zmizel Mark. Peter zalovil v batohu, vytáhl videokameru a s tichým povzdechnutím vyrazil za ostatními.

Přes den, kdy bylo otevřeno, byl podzimní hřbitov nehostinné, nepříjemné místo nabité stísňující atmosférou vyvolávající ve slabších povahách noční můry a pocity úzkosti. Vítr prohánějící se v uličkách mezi náhrobky nebo kvílící v korunách opadaných stromů vířil listí a mařil tak veškerou snahu o udržení hřbitovních cestiček alespoň v jakémsi náznaku pořádku a upravenosti. Do všech stran se táhnoucí náhrobky vzbuzovaly neutuchající pocit konečna. Šedého, bezútěšného. Konce všeho. Noc to vše ještě mnohokrát násobila.

Peter následoval tiše hovořící dvojici před sebou a kontroloval, zda má vše potřebné pro noční natáčení. Bezmyšlenkovitě pokračoval za Paulem a Stanleym. Když se potom zastavili a on se ohlédl,

s překvapením zjistil, že kolem něj se všude, kam jen dohlédl, rozkládá moře kamenných náhrobků, přerušované tu a tam ostrůvky a řetězci bezlistých stromů.

„To jsem blázen," zaslechl Peter Stanleyho, „kde je? Před chvílí jsem ho slyšel, určitě odtud..."

„Znáš ho," prohodil tiše Paul, „hraje si na tajemnýho a chce nás vyděsit. Vsadim se, že čeká někde za nejbližším hrobem v nějaký z těch svejch pitomejch masek a libuje si, jak nás postraší. Jenom doufám, že připravil nářadí, hrabat rukama se mi vážně nechce. Baggy," zvýšil náhle hlas, „jsi děsně nenápadnej, ale už můžeš vylézt!"

Odpovědí mu bylo podivné, přízračné ticho. Jen v dálce zahoukala sova. Všichni tři se na sebe nejistě podívali. Ani jednomu nebylo příjemně po těle, ale nikdo z nich to nechtěl před těmi zbylými dát najevo.

„No, to jsem asi bral kameru zbytečně," prolomil jako první ticho Peter. „Jestli si chce Mark hrát na schovávanou, tak jsem mohl zůstat doma."

Stanley a Paul se chvíli rozhlíželi po okolí a tiše přikyvovali. Ucítili jemný, mírný vánek, který jim příjemně ovanul náhle zpocená čela. Chvilku jen tak bezradně stáli, když Stanley zvolna zvedl ruku.

„Podívej," ukázal, „možná jsi udělal dobře, že jsi ji s sebou vzal." Jeho pohled směřoval daleko přes hroby, kde se ve stínu nějaké velké rodinné hrobky začal pozvolna tvořit malý větrný vír. „Jestli přijde k nám, budeš mít aspoň hezkej záběr."

„Jasně," usmál se Peter, „jestli přijde k nám. Na tuhle vzdálenost, i když svítí měsíc, by tam byla akorát tma. Ale," dodal a zničehonic mu přejel mráz po zádech, „párkrát jsem tu už byl, tedy, jenom přes den, ale nikdy jsem si neuvědomil, jak je to tu veliký..."

„Ticho!" zavelel najednou Paul a se vztyčenou rukou přerušil Petera, „buďte ticho! Zdá se mi, že něco slyším..."

Všichni tři rázem znehybněli. Ale kromě šustění listí nezaslechli nic. Peter už chtěl opět promluvit, když se ten zvuk najednou ozval zcela jasně. Trojice se jako na povel obrátila směrem, odkud cinknutí zaznělo.

„Ty máš uši," Stanley obdivně plácl Paula po zádech, „takže už víme, kde se nám pán schovává," usmál se a vyrazil po směru tichého cinkání. Peter s Paulem vyrazili za ním.

Prošli několika řadami náhrobků, než vystoupili na malé prostranství ohraničené šesti holými stromy a jednou kupkou listí, nějakým zázrakem držící pohromadě.

Tam se bezradně zastavili. Chvíli naslouchali, ale pak Paul rozhodil naštvaně rukama a podrážděně si odplivl na hromadu tlejícího lupení. Dřív než stačil vztekle vybuchnout, zvuk kovu narážejícího o kámen se ozval znovu, blíž, ale z trochu odlišného směru, než čekali.

„Baggy?" zavolal, „to by už stačilo, ne? Dokázali jsme si, že v noci na hřbitov klidně dojdeme, dokonce i tu mrtvou ti pomůžeme vykopat, jestli o to stojíš, ale jestli se neukážeš, jdeme domů!"

V odpověď se zvedl vítr a zvířil listí, dosud držící v kupce. Jen zvuky, které před Paulovým zvoláním slyšeli, zničehonic ustaly.

„Ten cvok si bude hrát do poslední chvíle," zašklebil se Fronney. „Jdeme za ním, ne?" otočil se na Stanleyho s Peterem, kteří s pokrčením ramen přikývli a následovali Paula mířícího k velikému, téměř tři metry vysokému pomníku zdobenému po stranách sochami andělů.

„Teda my se toho Angela snad nezbavíme nikdy," prohodil pobaveně Stanley a ukázal Peterovi na hrobku.

„Náhodou, tohle musím natočit, to bude mít Charlie radost, že jsme si na něj vzpomněli," zasmál se Peter a zamířil kameru na jednu ze soch.

„Pohněte, chlapi," ozval se zepředu Paulův hlas, „už Marka vidím, je... Hej, hej," Paulův hlas dostal náhle jakýsi divný odstín, že Stanley i Peter sebou trhli. „Co blbneš, ty vole, tohle už není sranda, hej..."

Cosi zasvištělo vzduchem a vzápětí se ozval výkřik bolesti následovaný jadrným zaklením. Stanley i Peter rázem vyběhli zpoza pomníku a stanuli na malém prostranství před ním. Paul Fronney se zmítal na zemi a nad ním se tyčila ohromná postava v plášti v obou rukou třímající napřaženou lopatu. Ačkoli oba zaječeli, dopadu lopaty na Paulovu hlavu nezabránili. Jakási tmavá tekutina smíchaná s kašovitou hmotou se rozstříkla po okolí a část dopadla i na Peterovu tvář. Kde dřív byla hlava jejich bubeníka, zbývala jen beztvará hmota.

Postava v plášti vydala jakýsi zvuk, snad to měl být smích, a otočila se na ztuhlou dvojici. Když opět pozvedla lopatu a vykročila jejich směrem, Stanley nepříčetně zařval, strčil do nehybného Petera a zahulákal:

„Dělej! Jde *to* po nás!" otočil se a utíkal pryč.

Aniž by věděl jak, byl mu Peter v patách. Za zády uslyšel křupnutí rozbíjené kamery, která mu vypadla z rukou. Utíkali se Stanleym nazdařbůh, bez pevně určeného směru, kličkovali mezi náhrobky, přeskakovali ty menší, obíhali větší, jen stále pryč od místa Paulova skonu. Pryč od postavy v plášti...

„Stůj," křikl náhle Peter. „Slyšíš? Stůj, nikdo za námi není," pokračoval zadýchaně a zastavil se. Stanley zpomalil, ohlédl se a zakopl. S tichým zanadáváním se svalil a zadíval se za Peterova záda. Skutečně, tvor v plášti byl pryč.

„Co... co... to bylo?" otázal se přerývaně Peter. „Viděls to taky, že jo?"

„Já nevím," zazněla tichá odpověď, „Petere, já opravdu nevím! To přeci nemůže..." Stanleyho hlas náhle odumřel. Peter se na něj zahleděl a spatřil, že si otřel tvář. Tvář, na niž mu dopadla Paulova krev.

Chvíli jen tiše postávali a snažili urovnat si zběsile se honící myšlenky. To, co oba právě zažili, a hlavně přežili, bylo něco neuvěřitelného.

„Kdyby mi tohle někdo vyprávěl," začal tichým hlasem Stanley, „vysmál bych se mu. Já tomu pořád nemůžu dost dobře uvěřit..." Stanley se začal najednou šacovat až konečně z kapsy kabátu vytáhl mobilní telefon. Podíval se displej, aby vzápětí přidušeně vykřikl a přístroj upustil na zem. Během mžiku byl ale znovu na kolenou a s mumláním si jej cpal zpět do kapsy.

„Není tu signál," odpověděl roztřeseným hlasem. Vzápětí se hystericky zasmál: „Přesně tak, žádnej signál..."

Petera sevřel podivný pocit neznámé hrůzy a s největším vypětím potlačil pocit sáhnout pro svůj mobil. Stanleyho vyděsilo něco jiného...

„Musíme pryč. Paulovi už nepomůžeme," pokusil se vrátit zpět do reality Peter, „a Baggy se nám někam ztratil sám. Jestli nás chtěl vyhodit z kapely, mohl nám to klidně říct a ne nás povraždit," pokusil se zlehčit situaci. Ale ani on se vlastnímu vtipu nezasmál.

Stanley si promnul čelo a tváře a po chvíli krátce přikývl. „Jo. Jasně. Tady už nic nezmůžeme. Ale jestli se odsud dostaneme, garantuju ti, že sem Charlieho s tou jeho bandu třeba dokopu, ať si taky užijou svoje," dodal trpce.

Opatrně, rozhlížejíce se na všechny strany, se vydali hledat východ. Ale ať šli jakýmkoli směrem, konce hrobů ani hřbitovní zeď nikde neviděli. Natož branku, kterou vešli.

„Co to je," podrážděně zasykl po hodině marného hledání Peter, „vždyť už jsme měli být dávno venku. Jestli je tohle nějakej váš vtip," ztuhl a ostře se podíval na Stanleyho, „tak..."

„Nebuď vůl, jak bych asi rozsekal Paulovi hlavu, přímo před tebou," odsekl oslovený. Hysterie se kupodivu z jeho hlasu celkem vytratila. „Ne, tohle je něco šíleného, něco, čemu nerozumím. Na tomhle hřbitově jsme byli s klukama už tolikrát, ve dne i v noci, a nikdy jsme tu nebloudili, až teď. Nerozumím tomu o moc líp než ty."

„Skvělý. A co jako teď budeme dělat? Motáme se tu už skoro dvě hodiny, z toho jednu se snažíme najít cestu ven. Měli bychom si určit nějakej záchytnej bod," pokračoval Peter vida Stanleyho nerozhodnost, „od kterýho to budeme zkoušet různejma směrama a na branku dřív nebo později narazit musíme."

„Stačila by i zeď, věř mi, že bych jí přelez, než bys mrknul," ušklíbl se Stanley.

„Ale co chceš najít jako orientační bod? Já nevidím nic..."

Stanleymu ztuhla slova na rtech. Třesoucí se rukou ukázal za Peterova záda. Ten se otočil jako by ho uštkla zmije.

„Tohle," zašeptal, když našel hlas, „tohle tu přece nebylo. Kolem toho jsme neběželi," a zíral s rozšířenýma očima na hrubou stavbu márnice.

„Musíme jít blíž," promluvil zničehonic Stanley, „třeba bychom tam mohli počkat do rána, zavřít se tam, aby *to* na nás nemohlo..."

Peter se otřásl, ale pak tiše kývl na souhlas. Společně vyrazili k temně se rýsující stavbě. Byla veliká, obvodem i do výšky. Čím víc se k ní blížili, tím víc cítili, že něco není v pořádku. Takhle velký objekt prostě na svém útěku a následném hledání přehlídnout nemohli!

„Tohle," polkl naprázdno Stanley, „není možný. Jak jsem ti říkal, byli jsme tu s klukama mockrát, ale tohle tu nebylo! Tohle tu určitě nebylo! Nemohlo to tu být! Vždyť takováhle stavba přeci nejde přehlídnout, musel bych si ji pamatovat."

„Jo, pojďme raději..."

Prásk! Krok před Stanleym přistála na zemi s hlasitým zaduněním lopata a zpoza hrobu po jejich pravici vystoupila do měsíčního světla obrovská postava v plášti.

S křikem se rozběhli pryč od márnice a za sebou slyšeli dusot těžkých kroků jejich pronásledovatele.

Dupot ale opět lehce slábl, jen rány lopatou o hroby se ozývaly stále se stejnou intenzitou. Ale Peter a Stanley se tentokrát neohlíželi. Běželi, pryč od stvoření plášti, co nejdál od něho, do falešného bezpečí rozkládajícího se všude mimo dosah jeho strašné lopaty.

Najednou, zničehonic, se Stanley zastavil. Peter uběhl hezkých pár metrů, než si toho povšiml. Zastavil se a chtěl promluvit, když...

Stanley se náhle chytil za hlavu a začal se pomalu točit kolem dokola. Přitom vrtěl hlavou a Peterovi se zdálo, že něco mumlá.

Udělal sotva tři kroky zpět, když Stanley vyrazil divoký, zvířecí výkřik a rozběhl se pryč, mezi hroby.

„Stanley?" přidušeně křikl Peter a pomalu, zvolna se rozběhl za ním.

A pak *to* uviděl.

Vlastně to nejprve uslyšel. Přes sípání a přerývaný dech se zničehonic začalo ozývat jakési šeptání. Tiché a vtíravé. Jako by si vánek pohrával se spadaným listím a šeptal v korunách holých stromů jakési strašlivé tajemství.

Větrný vír se zhmotnil přímo ve směru Stanleyho kroků. Jako přikovaný zůstal Peter stát a sledoval vítr jak se zmocňuje Stanleyho těla, zvedá jej do výše a opět jej pouští zpět na zem. Šepot stále sílil a zvolna přecházel v táhlé, uši rvoucí kvílení protkané ďábelským smíchem. Když větrný vír narazil Stanleyho tělo na větev jednoho ze stromů, Peter propadl panice. Utíkal, hnal se mezi hroby někam, třeba do náruče postavy s lopatou, z jejíchž rukou byla smrt přeci jen přirozenější než z tohoto ďábelského víru, který nemohl pocházet z tohoto světa.

Vysílený se schoulil mezi dvěma řadami náhrobků a dlaněmi si ucpal uši. Marně. Kvílení se mu zařezávalo do mozku s vytrvalou urputností hraničící s šílenstvím. V dálce – nebo blízko? Peter nedokázal rozeznat – zaslechl výkřik plný zoufalství a hrůzy.

Výkřik odezněl stejně náhle jako přišel a spolu sním zmizel i děsivý kvil. Nad hřbitovem se opět rozhostilo zdánlivě mrtvé ticho. Pot stékající po celém těle Petera nepříjemně chladil a utvrzoval, že se nenachází v žádném nepříčetném snu, ale v hrozivé realitě.

Přestože na celém hřbitově panoval klid, Peter *věděl.* Proto se bál otevřít pevně sevřená víčka a zvednout hlavu, sundat ruce tisknoucí uši, bál se každého dalšího přerývaného, hlasitého nadechnutí. Cítil, že jeho jektající zuby a rychle tlukoucí srdce musí být slyšet na míle daleko.

Ale nikde se nic nepohnulo. Až na vánek, prohánějící se napadaným listím, se neozýval jediný zvuk. Peter pomalu sundal ruce z uší a protože stále nic neslyšel, otevřel zvolna oči. Měsíc zaléval celý hřbitov mléčným světlem a v jeho svitu vrhaly hroby i mohutné stromy zbavené listí strašidelné stíny. Vítr se prohánět mezi náhrobky a sem tam zvířil spadané lupení. Peter nasucho polkl. Byl sám.

To se mi zdá, opakoval si tiše, teď se musím probudit, tohle je jen šílená noční můra, vždyť to, co se stalo, přeci není reálně možné, tohle všechno se mi prostě jenom zdá. Nebo si z nás někdo vystřelil, krutě a surově... Ale v hloubi duše tušil, ne, věděl, že *tohle* by si nikdo vymyslet nemohl. Mysli, sakra, mysli, opakoval si v duchu, zatímco naslouchal zvukům měsíční noci. Cesta ven přeci *musí* někudy vést, ale kudy? Bloudili jsme tu mezi hroby přes dvě hodiny, ale branku jsme nenalezli. Dokonce ani hřbitovní zeď! Stále jen dokola bloudit mezi náhrobky a hledat... Jistě, hřbitov U Všech svatých je rozlehlý, ale ne tolik, aby se tu mohli jen tak ztratit čtyři lidé. To není normální.

Skousl rty, aby z nich nevyšlo hysterické zachechtání. *Nic* tady nebylo normální. Tiše, opatrně se pohnul. Cítil mrazení v zátylku, ale nutkání ohlédnout se přes žulovou desku, za níž se skrýval, bylo silnější.

Nejistě, se zatnutými zuby se ohlédl. Nic, vydechl úlevou. Trochu sebejistěji se podíval po svém nejbližším okolí. Mezi dvě řady hrobů skočil tak rychle, jak jen mohl, aniž by se moc rozhlížel nalevo či napravo.

Skrčený, seděl v uzounké uličce, kterou svíraly zadní strany hrobů. Ze svého úkrytu mohl pozorovat chodníčky vedoucím k rovům, po nichž za dne procházeli tu více, tu méně truchlící pozůstalí a po nichž oni v noci bloudili ve snaze najít cestu ven.

Nebo najít úkryt a zůstat v něm, tichý jako ta nejmenší hřbitovní myš, a přežít. *Přežít.* Nic víc si nepřeju, sípavě oddechoval Peter. A tohle jako vhodný úkryt vypadá...

Jenže jestli *to* dostalo ostatní, bude chtít najít i *mě,* blesklo Peterovi hlavou. Instinktivně se přikrčil a kradmo se rozhlédl. V pořádku, ulehčeně vydechl, ale *teď* být opatrný prostě musím. Jenomže jak, usmál se kysele. Mám tu sedět a čekat, jestli mě nechá, nebo – a to je pravděpodobnější – nenechá na pokoji, nebo vylézt zpět na chodníčky mezi náhrobky a pokračovat v hledání cesty ven a vystavit se riziku, že *tomu* vběhnu do náruče?

Poprvé od chvíle, co se ztratil Mark, se podíval na hodinky a nevěřícně zakroutil hlavou. Sáhl do kapsy pro mobil, aby se opět přesvědčil, že z bůhvíjakého důvodu nemůže chytit signál a podíval, kolik je hodin. Po zádech mu přejel mráz. Stejně jako displej u hodinek, ukazoval i telefon všehovšudy jen tři čísla. Šest, šest a šest.

Přístroj mu vypadl z náhle ochrnutých prstů, ale dopadl tak nešťastně, že osvětlený rámeček stále stejně naléhavě zobrazoval příšerné trojčíslí. Cítil, jak se mu třas šíří do celého těla. Teď mu došlo, co asi Stanley viděl a co ho tolik vyděsilo. Štítivě jej odkopl někam pryč.

„Tohle je moc," mumlal si přidušeně a několika štípanci do rukou a nohou se snažil zklidnit rozechvělé tělo. „Ani se odtud nehnu. *To* je dostalo, protože se pohybovali! Jenomže já," šeptal na pokraji hysterie, „já jsem chytřejší, jo, chytřejší, víc než vy všichni dohromady! Mě ne, *mě* nedostane!" přitiskl se zády k žulovému náhrobku, topícímu se v nejhlubším stínu.

Nevěděl, jak dlouho tam pololežel, poloseděl, ztratil úplně pojem o čase. Na hodinky se znovu podívat neodvážil a mobil ležel zakopnutý u některého z náhrobků.

Měsíc se náhle skryl pod mrak a netvářil se, že by se chystal opět jen tak vyjít. „To je dobře," splynulo Peterovi z vyschlých, okoralých rtů, „zůstaň hezky kde jsi, aspoň na mě nebude tolik vidět," pokračoval šeptem. Cítil, že se mu dýchá o trochu volněji.

A potom *to* opět uslyšel.

Nejprve vzdálené, šouravé kroky šustící v závějích spadaného listí. Za chvíli se k blížícím krokům přidalo mumlání a Peter zaslechl suché, chraptivé zakašlání. Musel se kousnout do prstu, aby nezařval hrůzou.

Šátravé kroky se zvolna, ale neúprosně blížily. Peter zatajil dech, aby nevydal ani ten sebemenší zvuk. Touha srůst v celek s kamenem tlačícím mu na záda byla stále silnější. Nyní už slyšel i sípavý, chraptivý dech, ale tichým, drmoleným slovům nerozuměl.

Teď! Těžké kročeje zašelestily v uličce za jeho zády! Peterovi málem popraskaly zuby, jak je pevně stiskl, aby mu hlasitě necvakaly.

Se zrůdnou jistotou mířily přesně k jeho úkrytu.

Na pokraji nervového zhroucení, přimkl se k zemi ještě pevněji. S neúprosností vlastní všemu děsivému, se kroky stále blížily.

Zastavily se o náhrobek dřív.

O náhrobek dřív! Třeba o mně neví! Panebože, úpěl v duchu Peter, nikdy jsem na Tebe nevěřil, dokonce jsem na Tebe i nadával, ale *prosím*, dej, ať *to* o mně neví! Ať už *to* jde pryč a nechá mě na pokoji, vždyť jsem vlastně ani nic špatného neudělal, to Mark...

Netušil, jak dlouho tam *to* stálo. Zda uběhly vteřiny, minuty, nebo celá staletí, Peter netušil. Ale cítil, že čekání už dlouho nevydrží.

Pak se *to* opět pohnulo. Zaslechl zacinkání železa o žulovou desku náhrobku a cosi, co znělo jako – ano, jako čenichání! Okamžik trvající věčnost náhle pominula, když se kroky zničehonic vydaly dál, svým původním směrem.

Poté, co konečně minuly hrob, za nímž se ukrýval, cítil Peter, jak je kámen tížící jeho bedra náhle lehčí. Sice jen o zlomek, ale přesto lehčí.

To zahnulo do další uličky a děsivé kroky zvolna utichaly.

Peter si dovolil přepych tichého vydechnutí a chvíli jen seděl a pozoroval zataženou oblohu. Měsíc byl stále zakryt mraky, které se zdály čím dál neproniknutelnější.

Málem se mu zastavilo srdce, když v dáli zahoukala sova. Vzápětí začalo splašeně bít jako o život. Houkání se totiž ozvalo blíž. A znovu! Nedokázal říct proč nebo jak to ví, ale Peter cítil, že s každým dalším zahoukáním se k němu přibližuje i ono plíživé cosi, co neměli nikdy vyplašit. Musela být vzdálená už jen několik metrů, protože ji slyšel velmi zřetelně. Přesunul se do podřepu, připravený vyskočit a zkusit utéci neznámu v šíleném sprintu o život.

Teď! Jenže stejně jako kroky před chvílí – nebo snad před hodinou? – ho houkání minulo a ozvalo se z druhé strany!

Náhle se mraky protrhaly a hřbitov ozářilo mléčné měsíční světlo. Sova rázem utichla. Peter nasucho polkl. Pocit ohrožení byl náhle mnohem intenzivnější, než za celý jeho pobyt na hřbitově.

Žuch! S mlaskavým plesknutím přistálo *něco* vedle jeho pravé ruky. Než s nepříčetným výkřikem vyskočil a rozběhl se pryč mezi náhrobky, stačil ještě to *něco* zahlédnout. V měsíčním svitu se na něj šklebila Markova zkrvavená hlava.

Za zády cítil přítomnost lovce, jenž je pronásledoval celou dnešní noc. A teď našel i mě! Ale ještě mě nemá, prolítlo Peterovi hlavou. Zakličkoval mezi několika náhrobky a když vyběhl na chodníček, riskl ohlédnutí.

Nikdo ho nestíhal. Šokovaný zůstal stál.

„Jsi náš," ozval se náhle vtíravý, šeplavý hlas, vycházející odnikud i odevšad zároveň. S děsivou naléhavostí se rozléhal po celém hřbitově.

„Nám neunikneš," pokračoval hrozivý hlas, „teď už patříš jenom nám. Stejně jako oni..."

„To ne... ne... já... *já nechci!"* bylo jediné, co ze sebe dokázal jeho ztuhlý jazyk vypravit. Hlas se šeptavým, ale o to hrozivějším způsobem usmál, povzdechl si a utichl.

Peter si zvlhčil vyschlé rty a rozhlédl se kolem, hledaje cestu k úniku. Ale kam dohlédl, se táhly jen nedozírné řady hrobů.

Ačkoli... Vpravo před sebou zahlédl něco...

Tvář se mu zkřivila hrůzou. Větrný vír, nepřirozeně ženoucí sloup listoví se k němu nemilosrdně přibližoval.

Jako prásknutí bičem se odnikud opět rozlehl hlas naplněný posměchem. „Utíkej!" zaznělo hřbitovem, „utíkej..."

Peter na nic nečekal a otočil se, aby se od víru dostal co nejdál. Vzápětí zařval, hlasitěji, než za celý svůj život.

Tváří v tvář stál zlověstně se pochechtávající postavě v dlouhém kabátu s vyhrnutým límcem a nepřirozeně žhnoucíma očima. Víc toho z obličeje utopeného ve stínu klobouku nedokázal rozeznat. Ale železnou lopatu matně se lesknoucí v měsíčním světle viděl zřetelně, víc, než by si přál. Včetně tmavých kapek zvolna padajících na zem.

Postava v plášti divoce máchla, ale to už byl Peter pryč. Rychleji než dokázal sám pochopit se prosmýkl kolem neznámého a utíkal. Pryč od větrného víru, pryč od monstra s lopatou, kamkoliv, jen pryč...

Jízlivému smíchu ale neunikl. Pronásledoval jej s vytrvalostí někoho, kdo ví, že má dostatek času a že kořist nemá naději uniknout.

Peter nevěděl, jak dlouho závod mezi hroby trval, kolikrát málem vběhl do náruče větrnému víru nebo jak často uhýbal zuřivému mávání lopatou. Jako by se mu smálo celé podsvětí, smích se zvolna stával stále démoničtějším. A ustavičně nabíral na intenzitě.

Peter věděl, že už dlouho nevydrží. Hlava ho brněla a byl unaven jako nikdy v životě. Cítil, jak jeho pozornost ochabuje, běh je stále pomalejší, úskoky nejistější... Už se ani nemohl orientovat sluchem, jediné, co byl ještě schopný vnímat, byl nepozemský, ďábelský smích.

Najednou ležel na zemi aniž by věděl, jak vlastně upadl. Rychle se vyškrábal zpět na nohy a na okamžik zatajil dech.

Tam! Nevěřil svým očím. Z posledních sil se rozběhl k cíli, který hledal a v jehož nalezení doufal po celou dnešní noc.

Jako úderem hromu se smích rázem zlomil ve vzteklé vytí, divočejší, než si uměl představit. Ale branku vedoucí ven, pryč z tohoto prokletého místa, viděl před sebou jasně. Zalitý potem, na hranici vyčerpání proběhl s vítězným výkřikem vrátky a vysílený padl na kolena. Chvíli jen tiše seděl a naslouchal vzteklému řevu znějícímu za jeho zády. Pak se usmál.

Nejprve krátce, potom se jeho úsměv prohloubil a za okamžik se smál hlasitě, a stále víc, ještě víc, než neznámo tam, vzadu...

Pomalu se zvedl na znavené nohy a otočil se k otevřené brance vedoucí na náhle ztichlý hřbitov.

„Já žiju," vydechl mezi smíchem, „slyšíš mě? Já žiju!" zakřičel z plných plic a z očí se mu valily slzy radosti smíšené se slzami úlevy.

Hřbitov nevydal jedinou hlásku, jako by ho jeho výlev v nejmenším nezajímal. Peter chtěl ještě něco dodat, ale zjistil, že nemá sílu. A tak jen vychutnával sladké pocity svobody a úlevy, jež se mu rozlily po celém těle.

Nejprve to zaslechl zleva.

Škubl sebou, jako by ho uštkl had.

Další tiché pousmání přišlo zprava.

A další opět zleva a pak od mohutných stromů lemujících zeď a od velké mramorové hrobky a ze závěje spadaného listí a...

Nelidský smích smíšený s krev zmrazujícím kvílením se náhle ozýval odevšad i odnikud zároveň.

Na cestičce před Peterem se pomalu, v malých závanech šustících ve spadaném listí, začal zhmotňovat větrný vír. Postupně se k němu ze všech stran přidávaly další a další vánky a zefýrky, až narostl do výšky kolem tří metrů.

„Jsi náš," ozval se mezi jekotem znovu ten hlas, „jenom náš..."

„Ale," zlomil se Peterovi hlas, „vždyť já... já už jsem pryč, tady na mě přeci nemůžeš..."

Ďábelský smích vybuchl s nebývalou silou. Peter se v mžiku otočil zády ke hřbitovu a rozběhl se pryč...

...zpátky mezi hroby, které se rozkládaly, kam oko dohlédlo. V dálce vystoupila zpoza rozlehlého pomníku postava s lopatou.

Nemilosrdný chechtot teď zněl všude kolem a Peter konečně pochopil, že tenhle zápas nemůže vyhrát. A že nikdy ani nemohl.

Dokonce ani všichni svatí, jejichž svátek ohlásí východ slunce, mu nedokázali pomoci.

Nekřičel, když si *to* pro něj přišlo. Ale pak už ano.

Jeho vlastní soukromé Peklo právě začínalo.

Mortred44: ***Requiem pro Ernharta Königa***

Dost možná mě i vy označíte za starého tlachala a fantastu, stejně jako moje vnoučata, ale budiž. Vím, jak těžké je v dnešní době něčemu uvěřit bez důkazů a o to je to těžší, když se jedná o zázrak. Přesto tento příběh otřásl mým životem a ke vzpomínkám na prožitou válku přidal další, méně uvěřitelné, ale o to živější a barvitější. A přinejmenším stejně děsuplné.

Příběh pro mě začal jednoho odpoledne, již pěkných pár let po válce. Žil jsem v té době poklidný život v ústraní a mým jediným přáním bylo zapomenout na prokleté hrůzy války, kterou jsem prožil jako voják druhé linie velmi rušně. Osud mi však toto přání nesplnil. Byl jsem předvolán k soudu s mým válečným velitelem, plukovníkem Simonem Farewellem. Šok z toho, že obviňují mého velitele, muže počestného a přitom krutě stíhaného osudem, byl ve chvíli vystřídán bezmocí a vztekem, když jsem se dočetl, z čeho je náš Hulk, jak jsme veliteli v soukromí říkali, obviněn: Vražda Ernharta Königa.

Abych vám objasnil, proč mě jméno Ernharta Königa na tom proklatém dokumentu tolik rozčílilo, podotýkám, že jsem si do té doby nebyl úplně jist, zda ten člověk vůbec existuje. Ne, že bych to jméno nikdy neslyšel, ale považoval jsem ho za báchorku pro děti, stejně jako všichni, kteří toho tajemného odbojáře nikdy neviděli. Byli však v armádě tací, kteří měli to štěstí ho vidět. Alespoň někteří to tvrdili.

König byl Farewellův fantóm. Vidělo ho jen málo lidí a ti se nikdy neshodli na jeho popisu. Pracoval pro spojence od vylodění a jeho spolupráce byla sice podivná, ale velmi přínosná. Někdy se prostě Farewell objevil s mapami nepřátelského postavení a na otázky odkud je má odpovídal s úsměvem: „Od Königa..."

Pohoda se vytratila v zimě 1944 ve vesnici Teutenhaagen. Z plukovníkova domu se ozvalo několik výstřelů a když do budovy vtrhli MP, našli Farewellovu ženu a dceru v kalužích krve a plukovníka nepříčetného vzteky, na pokraji zoufalství. König byl od té doby označen za nezvěstného a Farewell o něm již nikdy nepromluvil.

A teď je ten zvláštní případ zase otevřen a Simon Farewell stojí před soudem. Oficiální verze, jak jsem se později dozvěděl, říkala toto: König byl duševně vyšinutý. Dostal chuť a musel zabíjet. Zabil Farewellovi rodinu. Ten ho ve vzteku zastřelil. Neznělo to pravděpodobně, ale podstatně reálněji, než verze, které přednášeli svědkové přede mnou. Jeden Königa popisoval jako muže-vážku, podle jiného měl ten člověk na zádech malý letounek, další mu přisoudil schopnost levitace. Jen já a můj přítel Lad Millers jsme řekli to, co jsme věděli. Že Simon Farewell je slušný člověk a že by nikdy Königa, pokud vůbec existoval, nezabil. Soud na velitele uvalil vazbu a my věděli, že asi ani nemá smysl stavět obhajobu na smyšlenkách a polemikách. Museli jsme najít důkaz, jestliže jsme ho z toho chtěli dostat. A věděli jsme, že jediné místo, které nám může ten důkaz poskytnout je Teutenhaagen.

Ten pohled na městečko s rozbořeným kostelem ve středu na náměstí pokryté závojem ranní mlhy, nevlídné a studené, jako celé poválečné Německo a Holandsko, ten nikdy nemohu zapomenout. Když jsme se toho dne po válce vraceli pro důkaz o nevině našeho velitele, připadalo mi tohle bohem zapomenuté místo stejné, jako když jsme sem s Ladem přijížděli poprvé. Ne na pohled, ale duchem. Bylo v něm cosi tak prohnilého, tak zkaženého a přitom tak stálého a samozřejmého, že ani Hitler, ani Churchill to z něho nemohli dostat. Když měl člověk dost odvahy tiše stát a naslouchat, bylo v celém městě slyšet tajemné třepotání ptačích perutí. Těžko říct, co ve mně tenhle pocit budilo, ale bylo to rozhodně silné, nepříjemné a nehmotné. Jako by nad městem seděl nějaký zlý duch. Vlastně ten duch měl zcela konkrétní podobu – podobu neznámého, záhadného, ale přece nenáviděného Ernharta Königa.

Ubytovali jsme se v hotelu na náměstí a hned v prvních hodinách našeho pobytu jsme si uvědomili, že nejsme vítáni. Snad ani ne proto, že jsme zastavili krvavou mašinérii fašistických snů, spíš kvůli člověku, na něhož jsme se místních vyptávali a který byl vlastně pravým cílem naší návštěvy. Jako by na jméně toho místního zrádce ležel nějaký stín, klatba, díky které se při vyslovení toho jména lidé křižovali a nebo rovnou dělali, že neslyší. Poznatky z prvního dne našeho pátrání byly mizivé. Dozvěděli jsme se, že tu rodina Königových před válkou žila. Že poslední z nich byl farářem na zdejším kostele a že byl za své protiřišské projevy odsouzen a popraven. Podobný osud potkal však za války mnohé a nezdálo se nám normální, že by tak běžný případ vyděsil ubohé vesničany natolik, že by se báli vyslovit jméno oběti režimu dávno po jeho skončení. Ještě před večeří jsem se proto vydal do ruin kostela, podívat se, jestli nám poslední König nezanechal nějakou stopu.

Moji následující výpověď budete muset brát s rezervou, ale i vzpomínka na můj nález v kostele ve mně stále vyvolává tytéž pocity posvátné bázně a děsu z tajemné minulosti té malé holandské vesničky. Když jsem vstoupil do kostela, nevšiml jsem si jí na první pohled, dokonce jsem se hodnou chvíli procházel mezi sloupy a po zemi hledal malé náznaky, když ten největší visel přímo nade mnou. Na kůru, opřená o sloup ležela socha, jejíž obraz budu mít v paměti i na smrtelné posteli. Nebyla zas tak obrovská, jak se

mi na první pohled zdála. Metr a půl ale jistě do výšky měla. Byla to prazvláštní socha árijce ve spojenecké uniformě. Ještě zvláštnější však bylo, že na zádech toho podivného muže byla andělská křídla. Nedokázal jsem přesně říci, zda to byla jen její přítomnost, nebo šílený výraz hněvu v mužově tváři, ale ta socha mě přímo odpuzovala. Naplňovala mě děsem, jaký jsem nepoznal ani pod palbou na frontě, ani kdykoliv jindy předtím. Její ostrý pohled a kostnatá tvář mě měřily stejně pohrdavým a pánovitým pohledem, jakým kdysi, ano, na to si dobře vzpomínám, Hitlerův obraz ze zajateckého tábora v Monbloux. Šokován, přimrazen k podlaze jsem ji bez dechu sledoval a očekával cokoliv. Stalo se však něco nečekaného. Štěknul výstřel. Pocítil jsem těžko vylíčitelnou bolest mezi lopatkami a začalo se mi zatmívat před očima. Poslední věc, kterou si pamatuji, byl muž s loveckou puškou a tajemné, tiché, smířlivé pleskání ptačích křídel. A poté jen milosrdná temnota...

Nevím přesně, co v mém bolestí mučeném těle probudilo tak hrozivé a nesmyslné vize, jaké mě provázely v době mého bezvědomí. Zdálo se mi o temných, padlých andělech, jak svými křídli bičují oblohu, jak se slétají okolo polorozbořeného kostela, viděl jsem, jak se slétají na mé tělo a trhají ho na kusy. Viděl jsem onen děsivý pohled, odhodlanou tvář, pronikavé oči toho prazvláštního válečného anděla. Viděl jsem i útržky z bible, plamenná nedělní kázání našeho faráře. To vše jsem viděl a vybavovalo se mi to v nejpodivnějších souvislostech, skládalo groteskní obrazy, hrálo si to s mými nervy. Už to nebyli jen andělé, sápající mé raněné tělo, už se objevily i vzpomínky na válku, na mrtvé v zákopech, na nasládlý pach smrti, na uši trhající hlas protipěchotních baterií i na slabé prasknutí, jež následovalo po každém úspěšném zásahu. A nad tím vším přízračný duch Ernharta Königa, mladého holandského faráře, zrádce, vraha. Jeho obraz se mi náhle vybavil v mysli, propletl se mi s letmým pohledem na mého „vraha“ a s tajuplným andělem na kůru.

Tma však začala ustupovat a já cítil, jak se mi společně s vědomím vrací i neuvěřitelná bolest, proudící z jediného bodu na zádech do celého těla. Vidiny byly náhle pryč a já uviděl obličej svého přítele Lada Millerse a jiného muže, kterého jsem neznal, ale odhadoval jsem ho na místního lékaře. Nemýlil jsem se. Byl to lékař a já již hodnou chvíli (jak jsem poznal z jejich hovoru) ležel na svém hotelovém lůžku. Zřejmě mě našli podle křiku, který jsem ve spaní musel vydávat.

„Měl jsi štěstí, Reevesi,“ řekl Lad s ledovým klidem, když zjistil, že jsem přišel k sobě. „Ještě dvě hodiny a na pomník Teutonhaagenských osvoboditelů, kteří tu zkapali, by přibylo další jméno.“

„Slyšeli jste mě, že jo?“

„Samozřejmě, řval jsi jako raněný zvíře.“

„A toho, kdo mi to udělal, jste nechytili?“ Věděl jsem, jak odpoví, ale zeptat jsem se musel.

Lad mě nezklamal. „Mysleli jsme, že ses postřelil sám. Doktor se divil, ale já jsem mu vysvětlil, že by to tak odpovídalo.“ Šklebil se od ucha k uchu.

Celý večer jsem Millersovi vykládal, jak se to všechno přihodilo. Zmínil jsem se i o té soše a navrhl jsem mu, že jakmile budu schopen chůze, půjdeme se na ni pořádně podívat. Chtěl jít sám, ale nakonec jsem ho přesvědčil, že by nemusel mít takové štěstí jako já.

Když jsem se dostatečně zotavil, vydali jsme se s Ladem do tajemné svatyně. Stejně jako první a druhý příjezd do Teutenhaagenu, i tato druhá návštěva kostela mi zůstane až do smrti nesmazatelně vepsaná do paměti. Nikdy nebudu moci zapomenout na tajemné třepetání vzdálených křídel a slova prastaré modlitby, která mi zněla v mysli, i když nemohu přesně říci, zda se mi to celé pouze nezdálo. To vzdálené třepotání, které jsme již párkrát na tomto prokletém místě slyšel ve mně probouzelo prazvláštní pocit, který, když jsme se ho pokusil blíže poznat, se rozbředl v tajemnou a děsivou představu anděla smrti, jak jsem postavě z teutenhaagenského kostela začal říkat.

Tajemná silueta se rýsovala proti zapadajícímu slunci a z útrob kostela vonělo kadidlo. Myslím, že i na Ladově tváři jsme zpozoroval stopy posvátné hrůzy. A myslím, že stejně jako já nevěděl, co je zdrojem tohoto pocitu. Veškeré pochyby se rozptýlily, když jsme vstoupili do svatostánku. Přímo proti nám se mezi lavicemi tyčil temný muž v dlouhém plášti se starou loveckou puškou.

„Varoval jsem vás. A vy jste nedbali,“ řekl klidným a vyrovnaným hlasem. „Teď zaplatíte za to, že chcete porušit klid Ernharta Königa.“

Namířil na nás pušku.

„Ty kdož sypeš cizím do ran sůl, bys prodloužil jejich bolest na nekonečné mučení, sám zemřeš mučen nekonečnou bolestí, neboť co sám nerad, nečiň jinému, jak se praví v bibli.“ Pokračoval.

„König byl farář?“ zeptal se Millers aby zadržel mužův hněv.

„König byl víc. Byl miláček boží. Bůh ho obdařil nejedním darem.“

„Vy jste ho znal? Kdo ho zabil?“ Millers si připravoval půdu, aby mohl nečekaně tasit. Zadržel jsem mu ruku, když muž začal opět hovořit. Teď již o poznání tišeji a s třesoucím se hlasem.

„Ernhart Maria König byl velký muž. Pochopil božské principy. Mohl vykoupit lidstvo. Stát se druhým mesiášem. Mohl zastavit nespravedlivou válku a srazit ničícího antikrista. Ale zklamal se ve svých spojencích. Ernharta Königa nezabila lidská ruka, zabila ho krutost, která mezi lidmi vládne.“

„A proto nás chcete zabít?“ zkusil jsem situaci naklonit v náš prospěch.

„Vím proč jste tady. Nechci vás zabít kvůli vašemu úkolu, chci jen pomstít svého otce.“

Z komory zbraně zazněl výstřel.

Každý jsme se vrhli na jednu stranu. Bolest v zádech se zase ozvala. Cítil jsem, jak se mi klepou ruce. Nebylo divu. Výstřely šlehaly a já se bolestí téměř nemohl pohnout. Pak se to stalo. Dostal Lada. Ve slabší chvilce obešel lavici, za níž se Lad kryl a zasáhl ho do břicha. Pak se rozběhl ke mě.

Děkuji bohu, že Millers je bystrý a silný voják. V křeči poslal po podlaze pistoli, tak, že jsem ji mohl sebrat a v okamžiku, kdy muž vystrčil hlavu, ho čistě zasáhnout. V předsmrtné agónii naposled vystřelil. Socha z kůru spadla a přede mnou se roztříštila. Jak úlomky sochy dopadaly na podlahu kostela a poskakovaly po dláždění, všiml jsem si, že socha odkryla lidskou kostru, či spíše, ač to zní jakkoliv podivně, kostru anděla. Skutečně. Mrtvý měl místo lopatek ptačí křídla. Na popraskaném podstavci sochy stálo: Ernhart König – Bůh mu dal křídla, ale anděla z něho neudělal.

Lad se z rány do břicha po dvou měsících v nemocnici dostal. Simona Farewella pustili pro nedostatek usvědčujících důkazů a nás donutili obestřít případ stěnou mlčení. Myslím, že zničili i poslední důkazy o „teutenhaagenském andělovi“ – jeho kostru. Co zbývá dodat? Že i Bůh se někdy mýlí. Že i dnes jsou věci mezi nebem a zemí. Že Ernhart König byl... A že ať to byl kdokoliv, má nyní moje uznání a pochopení. I andělé někdy spadnou z nebes...

Mortred44: ***Kořeny***

„Tak jako je Bůh nad námi hříšníky, tak stín předsudků a temných tajemství sedí nad městem Teutonhaagen.“

Hans Stein, Kronika věcí minulých

Zima 1896

A Teutonhaagen se opět oblékl do šedé. Cáry mlhy plynuly ztemnělými ulicemi města, hnané nepřetržitým severním větrem. První sněhové vločky se snášely k zemi, na hlavy večerních chodců. Kočičí hlavy se leskly v proužcích světla, které proniklo dřevěnými okenicemi.

Smírčí soudce Oswald Wackoff dopil veliký plecháč punče obrátil se zpět k šachovnici. Smutně se usmál a položil černého krále.

„Zase jsi vyhrál, Krafte,“ řekl se smutným úsměvem.

„Tentokrát to nebylo vůbec lehké. Jste dobrý protihráč,“ odvětil mohutný malíř s černým plnovousem a zvláštníma, obsidiánovýma očima. Hráli spolu již mnohou hru od doby, kdy Wackoff přijel vyšetřit vraždu Doris Steinové. Teď se již její manžel a vrah houpal na šibeničním kopci a Wackoff zde zůstával pouze jako host.

„Je to ale inspirující místo, náš milý Teutonhaagen,“ pravil soudce a zasněně se podíval na večerní ulice.

„Souhlasím, ale neraduji se z toho. Je tu dusno, ponuro,“ odvětil mu Kraft a dodal polohlasně: „Jako v hrobě.“

Vyměnili si dlouhé pohledy a poslouchali praskání krbu. Nakonec se rozesmáli.

„Heidere, ty dokážeš nahnat člověku strach," usmíval se stále Wackoff.

„Však je to také děsivé místo," dodal Kraft. Oba se zase začali smát.

Vrzání dřeva jim však připomnělo nedávnou popravu. Zvážněli.

„Dobrý večer, Heidere."

Soudce Wackoff si přehodil šedomodrý kabát přes ramena a nasadil si cylindr. Sundal si monokl, vyčistil jej a vložil do náprsní kapsy. Teprve pak vešel do noci.

Jak hejno temných netopýrů, chmury otravovaly mysl dobrého soudce. Ulice ve zrádném nočním přísvitu a poletující sníh ještě víc prohlubovaly smutné vzpomínky na popravu Karla Steina. Tížilo jej víc než jindy, že za smrt toho člověka nese veškerou zodpovědnost. Poslal již do pekel několik vrahů, kacířů a loupežníků, ale Karl Stein mu jednoduše nepřipadal jako typ člověka, který rostl pro šibenici. A i když všechny důkazy ospravedlňovaly soudcův verdikt, Wackoff se stále nemohl zbavit pochybností. To byl ve skutečnosti ten pravý důvod, proč v Teutonhaagenu zůstával. Snažil se najít vodítko, motiv, morální důkaz proti Karlu Steinovi. Ale čím déle zde byl, tím více pochyboval. Ve starém zámku zachrastil klíč. Soudce vešel do svého bytu a shodil ze sebe kabát. Nerozsvěcel a po tmě přešel místnost k oknu. Hans Stein, Karlův mladší bratr, stále svítil. Viděl jej, jak se sklání nad svými knihami a upíjí silné kořalky. Škoda mladého života, pomyslel si Wackoff. Znal tu historii už v mnoha formách. Hans se na svatbě svého bratra s Doris Blausternovou seznámil s její sestrou Agnes. Agnes byla starší než Doris a mnohem krásnější. Bohužel, od smrti jejího prvního muže byla ke všem mužům chladná jako led. Hans v ní prý probudil cit, alespoň na nějakou dobu. Pak však její láska opět ochladla. Agnes se od něj odstěhovala a Hans, nevěda si ve svém zármutku pomoci, hledal útěchu v knihách a pití. To zcela zničilo jeho mladičký obličej a zřejmě i jeho duši. Hans zřídka kdy vycházel ven z domu a žil z peněz svého šťastně ženatého bratra...

Dokud Karl nezabil svou ženu. Oswald Wackoff si to dokázal velmi přesně představit. Co však nechápal bylo, co přesně vedlo spokojeného manžela a obchodníka s knihami k brutální, bestiální vraždě. Přemýšlel o tom i v době, kdy usínal, a jeho oči visely na mystickém obraze čtyř jezdců, který mu Kraft před popravou daroval.

Ulicemi Teutonhaagenu procházel podivný průvod. Čtveřice jezdců s pochodněmi v rukou jela v jeho čele, hned za nimi kárka odsouzencova a pak celé město, všichni v černém, se zakrytými hlavami a pochodněmi. Průvod mířil k šibeničáku, jehož ponurá silueta se rýsovala proti jasné půlnoční obloze. Oswald vyběhl z domu jen v noční košili a snažil se je zastavit. Náhle se mu před očima zatmělo. Stál uprostřed kruhu podivných postav. Nejprve si všiml faráře Ludwiga Königa. Pryč však byla jeho přátelská tvář. Jeho obličej zračil výraz fanatické, ortodoxní zbožnosti. Dvě jeho děti, Ernhart a Günter se držely otcova taláru. Ernhart měl na sobě bílé, sváteční šaty. Güntrův oděv byl černý, pohřební a smutný. Farář pohladil oba syny po jejich pečlivě učesaných hlavičkách a prstem nakreslil soudci na čelo kříž. Pak pokynul hlavou a odešel. Mizel ve tmě a Wackoff ho sledoval dokud mu obraz nezakryla další postava. Hans Stein ve svých obvyklých brýlích, se svazky knih pod ramenem. Smutně se na soudce podíval a pak se usmál. Vytáhl knihu a otevřenou mu jí ukázal. Obraz oběšence mezi ďábly, uprostřed pekla. Hrůzný obraz se míhal v blikotavém světle svic. Pak Hans knihu zavřel a vyhodil do vzduchu. Wackoff ji užasle sledoval dokud se mu v tmě neztratila z očí. Hans se otočil a odešel. Před užaslého soudce přišly obě sestry Blausternovy. Doris i Agnes, krásně nalíčené hrdě přišly před soudce, pyšně se mu podívaly do očí a pak se začaly obě smát zalykavým, hýkavým smíchem. Pak stanul před Wackoffem jeho přítel Heider, obraz jezdců pevně sevřený pod pravou paží. Přišel a obraz mu nastavil, přesně tak, jak se u holiče nastavují zrcadla. Wackoff si jej ve strachu ani pořádně neprohlédl. Všiml si jen, že jezdci pádí po čemsi rudém. Rudém jako krev. Vyjekl a ustoupil zpět a málem upadl, když Kraft svůj obraz vzal a narazil si plátno na hlavu. Zvuk trhaného plátna a intenzivní, nevysvětlitelný strach jej opět přivedly k vědomí. Seděl na kraji postele. Rozhrnutými záclonami do pokoje vnikaly první paprsky vycházejícího slunce. Soudce vstal a ještě celý rozechvělý došel k obrazu. Pozorně prohlédl každý dotyk štětcem a podivil se nad zvláštní věcí: Uprostřed obrazu byla velká trhlina, sešitá režnou nití a znovu zamalovaná barvou. Hned mu to asociovalo děsivou noční můru. Wackoff však byl logicky uvažující muž. Jakkoliv podivné se toto spojení mohlo zdát, bylo jen podivné, ne děsivé. Tento přídomek mu začal dávat až mnohem později.

Klidným jej však podivný sen nenechal a tak se rozhodl, že z pochmurné samoty svého bezútěšného pokoje vyrazí do svěžích ulic města a zajde si na malou vycházku ještě před tím, než zazvoní u domu svého přítele Krafta, aby mu svůj sen převyprávěl nad hrnkem punče a partií šachu. Hned jak otevřel dveře, spatřil Agnes, jak přebíhá ulici od Hanse Steina. Když jej uviděla, zvolnila běh na ladnou a houpavou chůzi a usmála se na něj. Úsměv oplatil a všiml si, že se v horním okně domu pohnula záclona. Stein. Nedivil by se, kdyby se mu Agnes byla opět vysmát a on ji z okna opět zamilovaně sledoval. Když však dívka procházela okolo, zastavila se a hlasitě soudce pozdravila. Nemohl si nevšimnout pečlivosti, se kterou přání dobrého dne pronášela. Ale co to znamená? Chce jen trápit Hanse v jeho osamělosti? Nebo snad má její falešná počestnost jiný, hlubší a ďábelštější význam? Nevěřil Agnes ani slovo a neměl ji rád. Po kvapném pozdravení zarazil ruce hluboko do kapes, zvedl si límec a spěšně odešel.

Farář König stál na schodech kostela a pozoroval hrající si děti. Günter seděl o kus dál a četl si v knihách, zatímco Ernhart učil ostatní dítka nějakou novou hru. Zajímavý chlapec. Ačkoliv studiu nevěnoval větší pozornost, ve škole vždy vynikal a svého bratra Güntera překonával ve všech diskusích, i přes svůj nižší věk. Otec mu však vyčítal jeho sebedůvěru, pýchu a netrpělivost. Wackoff tedy věděl, jak těžkou volbu bude starý farář mít až se bude rozhodovat komu ze svých dětí předá farnosti.

Když šel hřbitovní cestou a v dálce uviděl šibeničák, začal přemýšlet, jestli skutečně nejsou venkovské tradice příliš staromódní. Dokud provaz nezetleje, nesmí se nikdo oběšence ani dotknout a dokud bude oběšenec viset, neopustí Oswalda Wackoffa jeho ponuré myšlenky. „Tradice...“ povzdechl si.

Teprve když zašel až do Hrnčířské ulice, kde Kraft bydlel, všiml si soudce, že v jeho kapse přibyl neznámý lístek. Události dnešní noci jej natolik rozrušily, že lístek okamžitě vyndal a začal číst, bez ohledu na utajení.

Pane soudce,

Je zde několik věcí, o kterých bych si s Vámi chtěla pohovořit. Nesnesou odkladu a proto bych volila dnešní večer, okolo jedenácté u Vás v pokoji. Určitě přijdu.

Agnes

Stál na prahu Kraftova domu a přemýšlel. Vír myšlenek mu míchal v rozrušené mysli dojmy a pocity. Cítil se náhle zmaten a ztracen a tenhle vzkaz mu připomněl i jeho osamělost. Zároveň však v něm nacházel řešení. Třeba Agnes není tak špatná, jak se všem zdá. Třeba je jenom nešťastná. Znal nenaplněné sny a dokázal si představit jak krásnou mladou dívku vztah s učeným a nadaným, ale nudným a puritánským spisovatelem nudil a ničil. Třeba opravdu udělala jen to, co bylo pro ně oba v tu chvíli nejlepší...

Z hloubání jej vyrušil Kraft. Přišel k němu nepozorovaně a neslyšně jako duch a téměř ho vylekal svým hlubokým, zastřeným hlasem.

„Už jsem se bál, že zůstaneš stát na zápraží,“ zasmál se Heider a rozesmál se ještě víc, když si povšiml, jak svého přítele vyděsil.

Oswald rychle zastrkoval lístek zpět do kapsy. „Jej, to jsi mě vyděsil,“ usmál se a vstoupil. Odešel až chvíli po desáté.

Noc již byla tmavá a byla studenější než obvykle. Začínala tuhá zima a Teutonhaagen se na ni dobře připravoval. Okna již byla zavřená těsnými okenicemi a na ulici nepronikal ani proužek světla z okolních domů. Po dvou partiích šachu, dobrém obědě i večeři a mnoha šálcích punče se cítil soudce Wackoff mnohem víc obveselen a šťasten, než ráno. I když stále ještě nerozehnal všechny chmury. Šel domů okolo fary a slyšel odtud útržky vzrušeného rozhovoru. Neposlouchal, ale došlo mu, že se Ernhart opět hádá se svým bratrem. Razantní hlas jejich otce hádku na chvíli utišil. Když však soudce odcházel ulicí dál, opět uslyšel Günterův křik.

Doma nečekal dlouho. Agnes Steinová přišla na čas, ještě dřív, než se na kamnech stačila ohřát voda na čaj. V kabátku s kapucí vypadala skutečně líbezně. Vešla, sundala si kabát a posadila se na kraj postele. Začala mluvit a mluvila dlouho, dokud jí Wackoff nepřerušil jediným, dlouhým polibkem.

Co vše se té noci vlastně stalo, zůstalo Oswaldu Wackoffovi navždy tajemstvím. Ráno se však cítil skvěle. Věděl, že Agnes odešla ještě před svítáním. Věděl, že k němu také cosi cítí.

Vše se seběhlo tak rychle... Jen matně si vzpomínal na zmínku o Doris, kterou Agnes toho večera pronesla jen tak mimochodem. Ano, jistě a jasně si vzpomínal, jak její růžové rtíky pronáší tu větu. „Doris se ke Karlovi nehodila a hledala cestičku jak mu to dokázat...“ Že by Karl nebyl v tom podivném případě jediným podezřelým? Žárlivý milenec by mohl vše změnit. Vlastně se v tom případě s jiným vrahem než Karlem Steinem nepočítalo. Přitom Karl by ve svém štíhlém těle jen těžko našel dost síly k rozsápání ženy, obvzlášť ženy tak podsadité a houževnaté jako Doris. Celý ten případ jej mátl a on náhle začal té záludné myšlence, že poslal na smrt nevinného člověka, věřit.

A obraz čtyř apokalyptických jezdců visel na zdi proti posteli a smál se mu do obličeje.

Byla ještě noc, když jej náhle probudil zvuk z ulice. Přicházel sice z dálky a zatím se mu zdál jen velmi slabý, ale pomalu se blížil a sílil. Seběhl jen tak, v noční košili dolů ke vstupním dveřím, rozežhnul petrolejku a vstoupil na ulici. Stál a poslouchal. A náhle, v hrozivém trysku, vyřítili se od fary čtyři jezdci. Pádili s větrem o závod a hnali se přímo proti strachem ochromenému soudci. Wackoff cítil, jak černým koním stříká od boků pot, jak stín dopadá na obličeje těch mužů, jak zuřivý trysk rozdmýchává v jejich srdcích oheň. Náhle mu pohled přišel známý: Apokalyptičtí jezdci! Přehnali se okolo a povalili soudce na studenou dlažbu. Nikdo z nich se o něj nestaral. Bolest na chvíli uvolnila strašný strach, který svíral jeho duši. Jezdci pádili dál okolo šibeničáku, po silnici na Weissdorf. Bolest v noze soudce neopouštěla a stěží se mohl pohnout. Vplazil se do domu a pod schody usnul. Jeho sny byly děsivé a bizarní.

To ráno se probudil velmi časně. Ležel bez pohnutí mezi harampádím pod schody a prožíval si strašnou bolest proudící z jediného bodu, kdesi pod jeho kolenem. Až první ranní paprsky mu dovolily pořádně si ránu prohlédnout. Ačkoliv nebyl doktorem, poznal již v noci, že jde o zlomeninu, a tušil, že je otevřená. Když však konečně začal pomalu rozeznávat, zjistil, že se jeho noha otevřela hned na dvou místech a z jednoho z nich zel úlomek holé kosti. Nohavice měl zakrvácené až ke kotníkům. Udělalo se mu mdlo a chvíli nemohl popadnout dech. Cítil, že opět ztrácí vědomí.

Otevřel oči. Doktor Schöpke stál nad ním a zpoza skel brýlí jej pozoroval. Bolest si uvědomil až po několika sekundách – nebyla již tak palčivá, ale na síle nepolevila. Tupě se rozléhala z pravé nohy a ochromovala celé tělo.

„Dobrý den,“ usmál se doktor a posunul si brýle. Jeho rukávy byly celé zakrvácené.

„Dobrý, doktore. Kde to jsem? A co moje noha?“ Wackoff náhle cítil, že se nemůže pohnout, dokonce otočit hlavou byl pro něj nemožný úkon.

„Počkejte, působí na vás anestetika. Budete v pořádku. Do měsíce, dá-li Bůh, budete opět chodit.“

„Kdo mě našel? Jak dlouho jsem spal?“ cítil, že se mu opět klíží oči, ale důležitost těchto otázek jej dokázala zatím udržet vzhůru.

„Agnes. Našla vás pod schody, když vás šla navštívit. Říkala to a nasvědčuje tomu i dopis, který jste měl v kapse. Nespíte déle než den.“

„Dopis v mé kapse? Navštívit mě? Vždyť to se už stalo! Včera, před tou nehodou, jasně si vzpomínám.“

Doktor pokrčil rameny a pronesl cosi o narkóze. Pak sbalil kufřík a odešel. Dřív než soudci zmizela jeho silueta z očí, usnul pevným a dlouhým spánkem.

Podruhé jej v nemocnici probudil zvuk kroků na dlouhé chodbě před pokojem. Otevřel oči a s uspokojením shledal, že se již dokáže posadit. Nohu měl zasádrovanou mezi dvěma dřevěnými dlahami, zavěšenou do systému popruhů a pásů a vytrčenou jako obrovité rameno jeřábu kamsi do prostoru. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil doktor s Heiderem Kraftem. Umělec se usmíval a pod paží držel složenou šachovnici. Něco ještě prohodil k doktorovi a ten odešel.

„Buď zdráv, Oswalde!“ povídá s úsměvem Heider a sedá si na okraj lože.

„Zdraví i tobě, Heidere! Cos mi přinesl?“ soudce mluvil s radostí a jeho oči plály nedočkavostí. Hltal každé slovo umělcovo aniž by tušil proč.

„Jsem rád, že je ti lépe. Když mi doktor řekl, že už jsi při sobě, rozhodl jsem se tě navštívit a popovídat ti o novinkách.“

„Novinky? Copak se něco za ten den stalo? Jsem v Teutonhaagenu už skoro měsíc a nezažil jsem tu nic, co by se dalo označit jako novinka.“

„A vidíš, přece se toho za jediný den stalo tolik. Tak předně, té noci, co se ti tohle stalo se městem něco přehnalo. Nadělalo to nějaké škody, ztratilo se pár věcí. Navíc se Hans Stein oběsil. Zřejmě z nešťastné lásky k Agnes. Asi ti tím zachránil život, protože Agnes tě našla právě, když se ti tohle snažila říci. No a potom se vyřešilo to dilema na faře. Günter odešel do kláštera. Faru po otci převezme Ernhart."

„To je novinek! Vsadím se, že si teď o tom všem šuška celé město."

„Tak to bys prohrál, brachu. Ve městě vládne klid. Na ulici sotva vidět živáčka. Všechno je jakoby ponořené do nějakého strachu. Vše je takové... zvláštní."

Wackoff se na chvíli zamyslel a poté rychle Heiderovi naznačil, aby šel blíž. Malíř se nad ním sklonil.

„Víš, nedivím se. I mně se v poslední době děly divné věci," šeptal soudce horlivě. Párkrát se rozhlédl a pak pokračoval.

„Zdály se mi sny. Divné sny. A taky jsem zažil pár zvláštních rozhovorů. A pak ta nehoda, nebyla nehoda – městem se hnali čtyři jezdci, přesně jak jsi je namaloval. Hnali se tryskem přes celé město a pak zmizeli na silnici okolo šibeničáku. Jejich koně mě srazili!"

„Příteli, Oswalde, neříkám, že ti nevěřím, ale uvaž to, myslíš, že by tímhle městem mohli procválat koně, aniž by si toho někdo všiml? Mohlo se ti to jen zdát. Říkal jsi přece, že tvé sny byly poslední dobou divoké."

„Možná..." soudce se pokusil opřít o ruce a narovnat se, ale ochablé svalstvo neuneslo váhu jeho těla a on opět padl na polštář.

„Neplýtvej silami, do měsíce budeš v pořádku. Do té doby lež v posteli a předstírej, že si užíváš dovolené, když už sis jí vybral," Heider se najednou tvářil přísně a tvrdě, jak si Wackoff nemohl nevšimnout. Změna ve výrazu jej poněkud zaskočila. Přesto se rozhodl přednést svoji prosbu.

„Heidere, slibuji, že když mi pomůžeš dostat se na Steinův pohřeb, budu potom už jen pěkně hajat v postýlce a pít mlíčko. Ten pohřeb ale musím vidět."

„Vůbec netuším, co tím sleduješ. Myslíš, že se to celé vysvětlí na pohřbu? Navíc netuším, jak chceš přesvědčit doktora, aby tě tam pustil. Ale jestli je to všechno, budiž ti požehnáno."

„Žerty stranou, prosím. Nevím, jestli to chápeš, ale celý život jsem vždy měl pocit, že jednám správně. Každé rozhodnutí, které jsem udělal se mi zdálo pochopitelné a tudíž správné. Dokud jsem neposlal na šibenici Karla Steina. Užírám se, Heidere. To je celý důvod, proč dosud zůstávám v Teutonhaagenu. A události těsně před mým zraněním mnohé objasnily, a, ano, položily další otázky, na které musím znát odpověď, pokud chci nadále vykonávat své ctihodné povolání."

„Chápu tě. Budu ti pomáhat, to přece víš. Ale proč zrovna na Hansově pohřbu? Jde přeci o Karla, ne? Podezříváš snad z té vraždy Hanse?"

„Nechci vynášet předčasné soudy. Na Hansově pohřbu budou všichni obyvatelé města. Jestli zabil Doris někdo jiný, je pravděpodobné, že tam bude také. A je jisté, že mě tam nebude čekat. Když si dám dobrý pozor, vsadím se, že v jeho očích uvidím záblesk strachu. Navíc tam na Hanse budou všichni vzpomínat v dobrém – dozvím se tedy o něm tu méně známou část pravdy."

„Aby ses nezklamal... Ale budu tam s tebou."

Heider se po těchto slovech již nechtěl pouštět do další diskuze, a tak se vrátili k nedohrané šachové partii.

Bylo po páté, když Heider odešel. Slunce teď svítilo do oken přesně proti Wackoffově posteli a celá místnost jím byla náhle zalita a zaplavena. Ale právě, když je světlo nejjasnější, začne si člověk všímat stínů. Byly všude – pod postelí, za stolkem, pod okny... Temnější a tajemnější, než kdykoliv předtím. A cosi se v nich hýbalo. Nepatrně. Pomalu. Skrytě. Wackoff to zpozoroval. Ten pohyb jej zpočátku fascinoval. Až po hodné chvíli mu došlo, že to, co se tak neslyšně a skrytě plíží stíny, nejsou švábi, krysy ani jiní tvorové. Došlo mu, že se vůbec nejedná o tvory. Ten pohyb byl mnohem základnější, podstatnější než pohyb jakéhokoliv živočicha. Zaplavil jej strach. Pokoušel se křičet, sápal se pryč, ale soustava pásků jej stále držela. Některé přetrhal. Rval se od těch tmavých míst, blíž k oknu, ke světlu, poháněn neuvěřitelnou silou nesmírného děsu. Děsu odnikud. Děsu z ničeho. Přesto děsu naprosto osobního, konkrétního a zničujícího. Svezl se z postele a se strašnou bolestí se doplazil k oknu. Tam usnul, obklopen světlem, s pocitem bezpečí.

Probudil jej hovor. Nemocnice. Stín. Musí pryč. To si uvědomil ještě dřív, než otevřel oči. Vlastně to byla jediná myšlenka, kterou si pamatoval ze svých snů. Utéct! Ale kam? Hovor. Zaposlouchal se.

„Nebojte se, doktore, postarám se o něj."

Ženský hlas. Agnes. Mluví o něm, to je jasné.

„Když myslíte. Taky se mi zdá, že mu nemocniční prostřední nevyhovuje, už jen ta nehoda večer..." doktor Schöpke zanechal na slově „nehoda" velmi zvláštní přízvuk. Takže si ho Agnes bere k sobě? Proč? Ví o tom Heider? Něco ho nutilo téhle dívce nevěřit, i když jejich poslední schůzka proběhla...bez problémů. Ale třeba se tak doví víc.

A pak si pro něj přišli. Dva zřízenci ho vlekli mezi sebou, tak, jako se vláčejí figuríny na cvičištích. Hrůzná přesnost tohoto přirovnání jej zaskočila. Před nimi, v čele tohoto miniaturního průvodu, kráčela krátkými krůčky Agnes Blausternová, až po uši zachumlaná do slušivého kožíšku. Ranní město. Mléčná obloha byla zatažená, jen tak, aby se dalo rozpoznat, že je den. Vše bylo bílé, rozmazané, nekonkrétní. A potom zlom. Konkrétní bod ve zmatku. Ten pevný bod, který potřebuje každý, kdo chce pohnout vesmírem. Mohutná silueta, která mohla patřit jedinému muži – Heideru Kraftovi.

Zamířil k Agnes. Útržky hovoru. Změna směru. Když soudce usínal, vláčen dvěma hromotluky mrazivým ránem, věděl, že teď míří ke svému příteli.

Opět se probudil. Nevěděl už pokolikáté. Věděl jen, že v sobě musel mít nějakou látku podporující únavu. Muselo být okolo poledne. Do pokoje svítilo slunce. V krbu plál oheň, v křesle zády k němu seděl Heider.

„Heidere!"

Zvolání se mu vydralo z hrdla samo a skoro hlasitěji než chtěl. Heider zavřel knihu a položil ji na stůl vedle křesla. Pak se překvapeně otočil.

„Myslel jsem, že budeš spát až do večera. Chceš oběd?"

„Počkej, příteli. Jak to, že jsem u tebe doma?"

„To je na delší povídání. Chtěl jsi utéct z nemocnice. Agnes se nabídla, že se o tebe postará, ale naštěstí jsem jí to vymluvil a vzal tě k sobě."

„Děkuji ti."

„To bylo samo sebou. Víš, nechtěl jsem tě prohledávat, ale věděl jsi o tomhle?"

Heider sáhl do kapsy svého saka a vytáhl přívěšek s obráceným černým půlměsícem. Byl celý popsán neznámým písmem. Velmi dobře čitelná byla jen dvě slova: *„Oswald Wackoff"*

„Můj není. Kdes ho našel?"

„V nemocnici, ve tvém kabátě. A jsem si jist, že ho tam dala Agnes. Víš co to je?"

„Černý půlměsíc? Něco málo tuším. Ta sekta německých čarodějů, ne? Jednoho jsem kdysi usvědčil a odsoudil. Ale myslíš, že zrovna Agnes?"

„Já nemyslím. Je to psáno v té knize, na které Hans Stein pracoval. Byl nějakou dobu městským kronikářem. Když ho opustila Agnes, chtěl se k tomu vrátit."

„A to mi říkáš až teď?!? To je přece přesně to, co hledám. Jak se ta kniha jmenuje? A kde ji seženu?"

„To je ten problém. Hans ji dokončil, ale byl to brak. Jediný výtisk byl spálen. Ale možná má Hans doma nějaké rukopisy..."

Wackoff se vymrštil z postele, ale opět poklesl, když zadlahovaná noha nevydržela váhu mužského těla.

„Počkej. Donesu ti berle. Dali mi je v nemocnici. Ale jistě víš, že bys neměl chodit, že?"

„K čertu s doktory. Pojď se mnou."

Jak jiný mu nyní připadal Teutonhaagen! Chmurné ulice, zavřené okenice, lezavá zima...

Dokázal si představit obyvatele těch domů okolo. Malí, špinaví a odporní skřeti. Nejlépe by udělal, kdyby je na šibenici poslal všechny. Jenže visel jen Karl Stein. Karl Stein, který možná vůbec za nic nemohl.

Rodinný dům Steinů stál naproti hotýlku, kde Wackoff bydlíval. Při pohledu na blátivou ulici si nemohl nevybavit tu noc. Ty jezdce... Každá vzpomínka sála z jeho srdce životní sílu. Proč? Co tu dělali? A kdo byli? Nakonec byl rád, když ho z těchto chmur vytrhl Heider. Otevřeli dveře a stoupali po úzkých

kamenných schodech vzhůru do podkroví, kde bydlel Hans. Dva rozlehlé pokoje na půdě měšťanského domu byly prodchnuty mystickou atmosférou. Po stěnách, na trámech, na nábytku i na oknech, všude visely nejrůznější poznámky, lístky a vzkazy. Dva vikýře vpouštěly na půdu alespoň trochu světla, ale soudce se svým přítelem stejně rozžali petrolejku. Wackoff se jal prohledávat Steinův psací stůl. Zběžně listoval zažloutlými poznámkami a pomalu si začal dělat vlastní obrázek uzavřeného Hanse. Vysvětlivky, komentáře, citace z bible a koránu, dodatky ke kronikám a zemským knihám, legendy a pověsti, to vše psáno úhledným a pečlivým rukopisem, nasvědčujícím nezměrné trpělivosti umělcově. Teutonhaagen byl v těchto listech vykreslován jako tajemné místo nekalých rejdů, starých křivd a otevřených ran. Nebylo snad obyvatele, o kterém by se poznámky nezmínily. Hans je pročítal se skutečným zápalem. Heider mu četl přes rameno a oba se divili. A děsili.

König... Königové jsou jedním z nejstarších rodů v kraji Teutonhaagenském. Již když jeho výsost, hrabě von Freide osidloval tento kraj, stál po jeho boku ortodoxní kněz jména König. O několik století později, když Německem otřásala reformace, byl jistý Wilhelm König jejím velkým stoupencem. Tento muž měl na starost mnoho mil země okolo Teutonhaagenu. Není bez zajímavosti, že téhož kněze v zimě roku 1612 upálili, neb podle církevních análů „měl na svědomí černé mše, rouhání a smilstva s dětmi počestných křesťanů..."

Ludwig König byl v roce 1874 obviněn z vraždy svého bratra, jehož tělo nikdy nebylo nalezeno. Vyšetřující soudce žalobu stáhl a pak zmizel, stejně jako celý případ, do neznáma. Jen málo lidí je ochotno toto připustit a ještě méně o celé věci vyprávět. Zvláštní...

Wackoff odhodil list. König! To je zvrácené. Zvláštní. Jakmile se vrátí do Mnichova, musí prohlédnout soudní spisy. Četl ale dál.

Blausternová... Má drahá Agnes i její sestra Doris pochází ze starého rodu zchudlých šlechticů. Ti vládli velkou mocí ve 14. století, ale poté se záhadně dostávají na mizinu (pověsti říkají cosi o cikánské kletbě...) a odchází do světa. 1513 popraven Ignatius Blaustern za lapkovství a loupežnictví. 1548 upálena Gladis Blausternová – čarodějnictví. 1728 říká Schnellbachská legenda cosi o čarodejnici s modrou hvězdou a černým půlměsícem, která vylákala všechny děti z vesnice do hor, kde je vařila a jedla. Zmizela a společně s ní i dva rytíři s družinami, kteří ji vyrazili zabít. Co se tehdy stalo na horských hřbetech... se neví. Doufám, že má drahá Agnes je jiná...

„Krutý omyl," podotkl Heider Kraft trpce.

„Nebuď cynický, Heidere. Nevíme nic jistě."

Oswald se protáhl a dál listoval papíry.

Když odcházeli z mrtvého domu byl už pozdní večer. Wackoffovi vířily myšlenky hlavou a skládaly se do roztodivných obrazů. Celé to do sebe nezapadalo. Stále nemohl najít to potřebné vodítko. Vše bylo pokroucené, podivné a, právě tehdy jej to poprvé napadlo, hrůzné. Vše co se kolem dělo mělo nějaký zkažený, zvrácený vyšší cíl. Dnes si v tom ale udělá jasno!

„Heidere, běž domů. Musím si ještě něco zařídit," řekl před domem příteli.

„Víš, že bych tě neměl nechávat toulat po nocích samotného."

„Heidere, tohle je důležité a osobní. Prosím, odejdi."

Umělec nebyl rád, ale přesto se nakonec otočil a odešel do mlhavé noci. Wackoff vyběhl do svého pokoje v hotelu a zašátral pod postelí. Stará prachová pistole tam stále ležela. Vzal ji a nabil. Pak opět sešel do mlžné noci. Odhodlání, děs i náhlé osvícení myšlenkou jej donutilo sáhnout ke krajnímu řešení.

Farář s ženou a synem Ernhartem právě večeřeli. Pečená husa voněla domem a poklidný rodinný hovor podbarvoval dokonalou rodinou idylu. Náhle je však všechny vyrušilo klepání na dveře.

„Kdo to může v tuhle hodinu být?" Ludwig König vyrazil ke dveřím viditelně překvapen. Otevřel, a lekl se, když uviděl mrtvolně bledou tvář Oswalda Wackoffa.

„Co chcete?" zeptal se kněz.

„Zabil jste svého bratra?"

„Cože?"

„A zabil svého bratra Ernhart?"

„Chlape, zbláznil jste..."

Nedokončil. Kulka provrtala jeho hruď a farář se zhroutil. Krev zbarvovala koberec, když soudce odcházel. Nikdo mu v odchodu nebránil.

Tu noc se ozvaly celkem tři výstřely. Doktor Schöpke, Agnes Blausternová a Ludwig König zemřeli rukou pološíleného soudce. Wackoff nikomu nedal šanci. Střílel do překvapených tváří s ledovým klidem. Svou vnitřní bitvu již prohrál. Naposledy zaklepal na dveře Heidera Krafta.

„Bože, Oswalde, není ti nic?“ zděsil se Kraft, když uviděl jeho pobledlou tvář a rozcuchané vlasy. Oswald jenom pozvedl svou zbraň.

„Chceš mě zabít? Proč?“ tón umělcova hlasu se náhle změnil. Nyní hovořil hlasem cynického obchodníka. Obchodníka se smrtí.

„Přišel jsem na to. Pochopil jsem a vynesl rozsudek. Teď jsem vzal na sebe roli kata.“

„Znáš svou roli, že? Takže jsi je už zabil?“

„Ano. Schöpke, Blausternová i König jsou mrtví. Zbýváš ty.“

„Tuhle hru hraješ lépe než kdy dřív. Vzal jsi oba střelce, královnu a teď mě stavíš do šachové situace.“

„Tohle je mat, Heidere. Jen ti dávám možnost vyslovit se k důvodu celého toho masakru.“

„Ach, ano. Zvrtlo se to. Už když Agnes zabila svou sestru jsem věděl, že nastávají problémy. Někoho jako ty jsem ale opravdu nečekal.“

„Agnes? Čekal jsem, že jsi Doris zabil sám.“

„Nene, drahý příteli. To byla věc dvou žen a jednoho muže. Vysávat sílu z Hanse bylo obtížné. Agnes záviděla, že sestra má tak snadný zdroj životní energie, jako byl Karl. Zabila ji. Když z toho byl problém, pokusila se Hanse donutit k sebevraždě. Ale, bohužel, depresivní kouzla fungují velmi pomalu...“

„A když jsem se tu objevil já...“

„Bylo by lehké tě odstranit, kdyby ten hlupák Schöpke nechtěl hračku na pokusy. Když jsi začal zlobit i v nemocnici, museli jsme s tvou likvidací pokročit.“

„Měli jste mě v hrsti – mrzáka, nic netušícího, vystrašeného...“

„Ano, ale byl jsi silný protihráč. Chtěl jsem ti ukázat pravdu. Chtěl jsem vidět, jak zešílíš.“

„Užij si to. Bude to poslední, co uvidíš,“ řekl soudce Oswald Wackoff a naposledy zmáčkl spoušť.

Ještě té noci si narychlo sbalil a obstaral si kočár. Odjížděl a Teutonhaagen se opět ponořil do té zlé ranní mlhy. Až u Mnichova si všiml dopisu, který mu kdosi nechal v kapse.

Podle arabské tradice šachová hra nekončí sebráním krále...

Stálo v něm.

Povídky – thriller

Zuzana Fabiánová: ***Tajemství***

„Nedokážu předstírat, že se nic nestalo!“ vykřikl trýznivě starší prošedivělý muž a mozolnatými dlaněmi si utrápeně zakryl vyhublý obličej. „Nedokážu…,“ zaskučel bolestně. Pak zlostně mávnul vychrtlou rukou a z úzkého dřevěného stojanu shodil napůl hotový obraz usmívající se dívky. Podobizna s těžkým žuchnutím dopadla na zem a několik čerstvých barev na spanilém obličeji se lehce rozmazalo.

Byla mrtvá. Zemřela a on se cítil, jako kdyby zemřel spolu s ní.

Ten obraz… ten obraz měl být posledním dílem, které ve svém životě hodlal vytvořit. Ale nešlo to. Nemohl ji nakreslit – nedokázal vystihnout ty jemné rysy v její tváři, křehký úsměv, plachý pohled… jeho štětec nic z toho nechtěl zachytit…

Malíř se v bolestivé agónii nad ztrátou milované ženy zhroutil na podlahu a zoufale se rozplakal.

Muzeum Orsée, Paříž 1997

„Je to největší umělecké dílo od Edgara Degase,“ ukázal vyhublý mladík s pečlivě nagelovanými vlasy na obraz mladé ženy, „O jeho vzniku kolují různé historky…,“ nastínil s lehkým zamrknutím tajemný původ mistrovského díla a chtěl se obrátit k odchodu.

„Jaké historky?“ zajímala se však pohledná hnědovlasá dívka – jedna z návštěvnic muzea. Chlapec se k ní otočil, loudavě si založil opálené ruce a s přimhouřenýma očima odpověděl: „Ta žena byla Degasova milenka.“

„A proč má tak šedý obličej?“ dotíralo děvče a opatrně přistoupilo k červené stuze oddělující prostor mezi ní a obrazem.

„To nikdo neví. Ale odborníci se domnívají, že Degas tak chtěl vystihnout svůj zármutek nad její ztrátou,“ vysvětloval hoch a začal netrpělivě poťukávat nohou.

„Zemřela tak… mladá?“ otázala se silnější paní s kulatými brýlemi – další z návštěvnic světoznámého muzea a vzápětí se nervózně zahihňala – skoro, jako by se styděla za otázku, kterou právě položila.

„Ano, zemřela velmi mladá. Snad v osmnácti nebo devatenácti letech,“ sdělil jí hoch, „Nikdo dodnes pořádně neví, co se tenkrát stalo. Obecně se říká, že se jednoho dne prostě vypařila jako pára nad hrncem, ale slyšel jsem i názor, že Degas měl na její smrti jistý podíl,“ zašklebil se výmluvně. „Nicméně se nad její ztrátou zcela zhroutil a povídá se, že po její smrti nenamaloval už žádný další obraz… A nyní přejděme do posledního patra, kde se nachází skvost našeho muzea – velkolepé, drzé a ostře odsuzované Manetovo impresionistické dílo Snídaně v trávě,“ obrátil tok myšlenek turistů obdivujících Muzeum Orsée poďobaný průvodce a úlisně se zakřenil: „Tento obraz je jeden z nejznámějších na světě, byl namalován roku…“

Skupinka zmizela kdesi za rohem místnosti, Elzbieta Krawecka se však od obrazu při sebelepší vůli nedokázala odtrhnout.

Rodilá Polka z malebného města Krakow zadumaně sledovala každý jednotlivý tah štětce, který malíř udělal.

‚Co je na tom děvčeti tak zvláštního?´ přemýšlela, zatímco se zkoumavě dívala do našedlého posmutnělého obličeje. Mladá dívka v pečlivě naškrobeném čepci oblečená do popelavě šedých propínacích šatů na ni pochmurně hleděla. Tmavá místnost s otlučeným špinavým oknem v pozadí a kusem opráskaného nábytku dodávala obrazu ještě chmurnější a omšelejší tón.

‚Depresivní… Ten obraz je hrozně depresivní,´ pomyslela si Elzbieta a přinutila se od něho odvrátit.

‚Je tu tolik dalších maleb, nemůžu pořád zírat do toho popelavého obličeje,´ projelo jí hlavou a konečně se otočila k odchodu. Udělala jen několik málo kroků, než se obrátila a vrátila se zpátky k trápící se dívce.

‚Proč mě tak přitahuje?´ ptala se sama sebe, když podrobněji zkoumala povadlý obličej, ‚Jaký životní příběh se skrývá za tou smutnou maskou?´

New Orleans, 1872

„Vítej, drahý bratře!“ vykřikl silným hlasem tlustý muž v dobře padnoucím tmavě hnědém obleku a vroucně objal vysokého štíhlého pána v elegantním černém cylindru. Ten se rozpačitě pousmál, ale svého bratra také objal: „Děkuji, René… jsem moc rád, že jsi mě k sobě domů pozval – New Orleans je prostě úchvatné město…,“ odpověděl až příliš škrobeně – přesně tak jak se slušelo a patřilo na zkostnatělou pařížskou morálku. Edgar Degas nebyl zvyklý na takové vřelé přívaly citu – i přesto, že on sám měl citu na rozdávání, nikdy by jej takto veřejně neprojevil.

René de Gas si jedním rychlým pohybem upravil pečlivě vyčištěné kulaté brýle o jedné nožičce a chlapácky poplácal bratra po zádech: „Já a žena jsme o tobě slyšeli samé úžasné věci, viď Sarah?“ obrátil se na drobnou blonďatou paní v bleděmodrých šatech, jež měla kolem štíhlého krku pečlivě uvázanou šňůru vybledlých perel, které se v září pozdně letních slunečních paprsků pyšně blyštěly.

„Ano, René,“ přitakala Sarah a stydlivě sklopila oříškově hnědé oči.

René se sklonil a ze zaprášené hliněné cesty mrštně zvednul těžké zavazadlo – jediné, které byl Edgar ochoten a schopen vzít si sebou na krátký čas, který se rozhodl strávit v rodině svého sourozence.

„Tak snad abychom se vydali na cestu,“ zahalekal a ukázal kamsi do dáli, „Vesnice je odsud kousek a můj statek stojí hned na okraji, takže si nebudeme zbytečně zacházet.“

Skupinka tří postarších lidí se s úsměvem na rtech vyšla vstříc slunnému letnímu dni.

Edgar zaklonil hlavu a blaženě se nadechnul čerstvé voňavého vzduchu, který mu v rodném městě tolik scházel.

‚Uspěchaná Paříž…´ pomyslel si mimoděk, když sledoval štěbetajícího bratra a jeho usměvavou manželku, která na jeho slova reagovala živým přikyvováním,Jaký je to diametrální rozdíl…´

Všechno se zastavilo, všechno důležité v jeho životě najednou ztratilo svůj význam. Všechno…

„Dobrý den,“ udělala pukrle lehce nazrzlá dívka a živýma smaragdově zelenýma očima letmo přejela jeho uhlazené oblečení. Pak si drobnou alabastrovou rukou prohrábla jemné splývavé vlasy a roztomile se na Edgara usmála: „Tatínek mi o vás hodně vyprávěl…,“sdělila mu sametovým hlasem a zároveň nastavila svou drobnou dlaň, aby ji mohl strýček na přivítanou políbit.

Edgarovy rty se s bušícím srdcem lehce dotkly těch dokonale tvarovaných prstíků: ‚Bože, jak jen mohla příroda stvořit tak mistrovské dílo… vždyť bych to při největší vůli nedokázal ani já sám ve svých obrazech…´

Dívka najednou stydlivě sklopila oči a Edgar se za své nejapné civění musel v duchu pokárat: ‚Vždyť máš na krku osmatřicet křížků,´ peskoval se, ‚tak se podle toho chovej, ty kozle.´

Zdálo se, že René si zájmu svého bratra absolutně nevšimnul: „To je holka k pohledání, že jo!“ praštil bratra přátelsky do zad a zahleděl se na nově nalakované vstupní dveře.

Pak se na Edgara vlídně zašklebil: „Přikázal jsem služebné, aby připravila něco dobrého k snědku,“ spiklenecky na něho mrknul a chytil za novou lesknoucí se kliku. Dveře se s lehkým zavrznutím otevřely a Edgarovi se tak naskytnul pohled do prostorné střídmě zařízené místnosti. „Sarah, Anno – prostřete nám stůl,“ přikázal stroze manželce s dcerou a obě se bez dalších slov ihned ztratily ve vedlejším pokoji.

Přítomnost

„Vy jste první, kdo se o něco takového zajímá,“ posunula si elegantní brýle postarší dáma s důkladně natočenými vlasy.

Když Elzbieta stanula u zapadnutého okénka státní knihovny, která mimo jiné ve zvláštních prostorách schraňovala dávno zapomenuté svazky významných i méně významných autorů, prokázala se plastovým průkazem novináře a vyslovila přání nahlédnout do osobního deníku Edgara Degase, paní okamžitě skončila s pletením jakéhosi růžového svetru a zkoumavě se na ni zahleděla.

„Já vím,“ odpověděla s letmým pokrčením ramen, „Snad to nebude trvat moc dlouho…“

Žena se musela podepřít o stůl, aby mohla vstát. Bylo jí zřejmě ještě více let, než Elzbieta při prvním pohledu odhadovala. Pak tmavovlasou dívku ještě jednou přejela nedůvěřivým pohledem a z přihrádek za sebou vytáhla velký kovový klíč.

„Tak pojďte za mnou," pokynula jí, „jako novinářka máte pro naši zvláštní místnůstku udělenou výjimku."

New Orleans, 1872

Od doby jeho příchodu uplynulo čtrnáct dní. Čtrnáct dní pod obrovským tlakem touhy, pod neskutečnou psychickou zátěží.

Chtěl ji. Tak strašně, tak hrozně moc, až ho to samotného děsilo. Ale ona byla dcerou jeho jediného bratra – a to byla ta záklopka, která ho držela zpátky. Prozatím… Chvílemi si připadal jako bublající kotel, který chce vyprsknout vařící vodu do světa, ale těžká mosazná poklička se mu v tom urputně snaží zabránit.

Ten večer, který přímo sálal žádostivou energií, svou vášeň už nedokázal potlačit.

Hodnou chvíli se převaloval mezi těžkými naškrobenými peřinami a s otevřenýma očima zíral na matně žlutý půlměsíc, než se odvážil vstát a potichu – se srdcem až v kalhotách – se došourat ke krémově bílým dveřím, za kterými byla *ona*. Touha, kterou k ní cítil, se už nedala jakýmkoliv pozemským způsobem ovládnout a zkrotit. Musel ji mít. Musel…

Opatrně se rozhlédl, než zlehka zaťukal: „Anno, prosím… nebojte se mě… nechci Vám ublížit…" šeptal přerývavým hlasem Edgar Degas za dveřmi jejího pokoje. Odpovědí mu bylo jen nervy drásající ticho.

„Prosssím, otevřete mi," snažil se ji přemluvit.

Marně.

Edgar zhluboka vydechnul a pevně zavřel oči.

‚Co to k sakru dělám?´ blesklo mu hlavou, ‚Vždyť je jí teprve osmnáct, Bože můj.´ V tu chvíli měl sto chutí uhodit sám sebe do tváře. Váhavě se otočil a zahanbeně odcházel.

Přítomnost

Prásk!

Těžký zaprášený svazek s hlasitým žuchnutím dopadl na mahagonový stůl.

Elzbieta skrz sevřené zuby hlasitě vydechla a pak si pravou rukou unaveně přejela po zpoceném čele. Hledala dlouho, než spis objevila, ale těch dvou dnů strávených v rozlehlé státní knihovně nelitovala. Ještě že knihovnici omrzelo sledovat její počínání a po jednom odpoledni v zaprášené místnosti se rozhodla přesunout zpátky do své kukaně k rozpletenému svetru. Elzbieta se s přimhouřenýma očima zadívala na lacinou koženkovou vazbu a starým hadříkem pomalu setřela silný nános letitého prachu.

„Životopis…" vylouplo se zpod špíny zčistajasna ozdobné stříbrné písmo. „Edgar Degas," následovalo vzápětí.

Elzbieta na to kostrbatá slova hodnou chvíli upřeně hleděla přemýšlejíc nad věcmi, které v knize nalezne – odpověďmi na všechny otázky, kvůli kterým poslední tři dny nemohla usnout.

Láskyplně pohladila ohmataný tmavě hnědý hřbet a pak svazek rozvážně otevřela…

New Orleans, 1872

Edgar Degas se s gustem rozvalil na obrovské dřevěné lavici a spokojeně rozbalil jeden z voňavých širokých doutníků, které mu René obstaral od věčně růžolícího plešatého souseda. Po výtečném obědě plném nenápadného zírání na něžné prstíky obsluhující dcery svého bratra, to byla příjemná změna.

Matně si vybavil, jak po skončení jídla chtěl Annu odchytit a promluvit si s ní, ale ona se ihned po sežvýkání posledního sousta kamsi vypařila a nenalezl ji, ani když prošel všechny místnosti v domě.

Hluboce si povzdychl a snažíc se odehnat ty nepříjemné myšlenky, zahleděl se na jasně modré nebe. Zakulacený mrak s nádechem šedé barvy mu nápadně připomněl tlustého vypaseného vepře. Vtom jeho pohled zaujal rychlý pohyb přicházející od nedalekého lesíka. Zaclonil si oči proti ostrému slunci a

uviděl štíhlou postavu v bělostných šatech směřující do útrobí lesního porostu. Prudce se vymrštil ze starodávné lavičky a se zatajeným dechem pozoroval, jak nazrzlá dívka ladnými pohyby utrhává několik rozkvetlých kopretin, šťastně se otáčí a tanečním krokem měkce došlapává na čerstvou trávu. Pak mu zmizela z dohledu – pohltil ji stín vysokých smrků.

Edgar se za ní bez rozmyslu rozběhl.

Přítomnost

‚Nikdy jsem nechtěl být slavným a alibistickým umělcem,´ začínaly první poznámky z Degasova více než sto let starého deníku. Ticho v místnosti rušilo jen příjemné praskání ohně v krbu, proto měla Elzbieta dostatek klidu na studování cenných zápisků.

‚Nikdy jsem nechtěl být obdivovaný, dokonalý člověk. Nikdy. Toužil jsem jedině po tom, abych mohl dělat to, co mě baví, co z celého srdce miluji… Abych mohl malovat. Protože jedině při tazích štětce jsem vždy cítil opravdovou nefalšovanou radost. Jedině tehdy…´

Elzbieta obrátila oči v sloup, tato pasáž ji příliš nezaujala. Potřebovala by najít něco o té sivé dívce, která dennodenně pláče v útrobí světoznámého muzea. Opatrně, téměř posvátně, obrátila několik zažloutlých stránek a začetla se do rozpitého, inkoustem psaného textu…

New Orleans, 1872

‚Musím si s ní promluvit,´ běželo mu chaoticky hlavou zatímco se lapajíc po dechu proplétal mezi nízkými keříky a rozkvetlými stromy. ‚Musím jí říct, co k ní cítím… teď nebo nikdy.´

„Anno!“ zavolal těsně před tím, než ho pružná větev z mladého smrčku nemilosrdně praštila do obličeje. Edgar spadnul na zem. Okamžitě ztratil vědomí.

„Pane Degasi… slyšíte mě?“

‚Dostal jsem se do nebe? Ten andělský hlas…´

„Prosím, probuďte se… pane Degasi!“ Ucítil prudkou ránu a reflexivně se chytil za pravou půlku tváře.

„Žijete,“ zaslechnul úlevný hlas a on pomalu otevřel oči.

„Anno,“ zaskučel bolestně, „Co se to se mnou stalo?“ Opatrně se nadzdvihnul z mechové peřiny, loktem se o ni podepřel a tázavě se zahleděl do dvou lesklých smaragdů.

„Asi Vás bouchla větev, pane Degasi,“ odpověděla poslušně Anna a ochotně pomohla Edgarovi vstát.

„Anno…“ Najednou si uvědomil, že chvíle, o kterou usiloval, mu jako nečekaný dárek spadla sama do klína. Ztěžka polkl. Co jí má vlastně říct? Že ji miluje více než cokoliv jiného na světě? Více než všechny své obrazy, které v potu dřiny celé dny a noci maloval? Že pro něho znamená všechno? Absolutně všechno…

„Jste v pořádku?“ zadívala se na něho dívka zkoumavě.

„Jsem,“ odvětil a zhluboka se nadechl na přípravu toho, co nyní musí vyslovit: „Vezmete si mě, Anno?“ Ta slova splynula z jeho rtů sama od sebe, naprosto přirozeně a s láskou – přesně tak, jako když vzal štětec do svých rukou a s obrovským nasazením a soustředěním začal tvořit některou ze svých maleb.

Nazrzlá dívka v údivu otevřela ústa a vytřeštěně se na něho zahleděla.

‚Je zmatená,´ pomyslel si Edgar, ‚ale to se dalo očekávat.´

Očekávat se však nedala situace, která nastala vzápětí. Anna zaklonila hlavu a posměšně se rozesmála.

„Jak bych si mohla vzít – Vás,“ ušklíbla se, „Vždyť jste nejméně o dvacet let starší než já,“ přejela ho ironickým pohledem.

Edgar zrudnul ponížením. ‚Žába jedna drzá,´ prolétlo mu hlavou, ‚každá jiná by dala cokoliv – COKOLIV za to, aby uslyšela takovouto nabídku.´

„Jste také můj strýc,“ pokračovala v kritice, s tváři zohyzděnou do nenávistné grimasy. Ta křehká dívka najednou zmizela, vytratila se jako pára nad hrncem. „A navíc,“ projela ho ještě jednou kriticky, „Jste

prostě starý neudržovaný dědek.“ Anna se s hrdě vztyčenou hlavou otočila k odchodu, už si řekla svoje a chtěla odejít.

Světoznámým malířem cloumala taková vlna vzteku, jakou nikdy v životě nezažil. Ta zášť nahradila veškerou lásku, veškerou prázdnotu, kterou do té doby cítil.

Se vší nahromaděnou zlobou ji divoce chytnul za loket a otočil k sobě. V jejích očích zahlédl překvapení, ale při té nenávisti, kterou k ní cítil, mu bylo vše jedno. Snažila se bránit a drobnýma rukama se od něj odstrčila.

„Pusťte mě!“ vykřikla a bouchla ho do hrudi. Tu ráno téměř necítil, Anna byla příliš slabá na zásah, jenž by ho otupil a vyřadil z lekce, kterou jí hodlal uštědřit. Rozesmál se a začal jí vyhrnovat sukni.

„NE!“ vykřikla s hrůzou v očích a všemožně se bránila. A pak se to stalo. Odrazila se od něj tak prudce, že to nečekal. A ona také ne. Spadla na zem a uhodila se hlavou o starý vykotlaný dub – tichého svědka otřesného činu, který se v klidném lesíku právě přihodil.

Smaragdové oči se nadobro zavřely a z úst i nosu neslyšně vytryskly tenké pramínky krve.

Přítomnost

Elzbieta ztěžka polkla, protřela si vytřeštěné oči a nedůvěřivě se na tu rozpadající se stránku zahleděla.

Edgar Degas, geniální impresionistický malíř – a vrah?

Elzbieta se na staré otlučené židli zaklonila v návalu chaotických myšlenek tak moc, až téměř upadla. Znova se zadívala na poslední slova psaná roztřeseným kostrbatým písmem – jako by jejich autor byl ve značné citové depresi a psaním se snažil setřást pocit obrovské viny, kterou pociťoval velmi dlouhé roky.

‚Jak je možné, že na tajemství Edgara Degase doposud nikdo nepřišel?´ přemítala Elzbieta zatímco nepřítomně zírala do praskajícího ohně. ‚Jak je možné, že tato část Degasova života nebyla nikdy zveřejněna? Taková hrůza… vždyť by to úplně obrátilo smýšlení o neposkvrněném malíři…´

V tu chvíli si uvědomila, jaké strašlivé tajemství skrývá pár zažloutlých stránek klidně ležících na mahagonovém stole před ní. Jakou MOC. Zatřásla hlavou, snažíc se odehnat nápady, jež se jí právě vkrádaly do hlavy.

‚Ne, takovou hrůzu se nikdy nikdo nesmí dozvědět… při památce malířského génia, jakým Degas bez pochyby byl. Koneckonců, byla to přeci nehoda…´

Elzbieta bez dalšího rozmýšlení prudkým pohybem vytrhla poslední dva listy z koženého deníku a rychle přešla ke žhnoucímu krbu.

New Orleans, 1872

Buch!

Hromádka kypré hlíny s těžkým žuchnutím dopadla na čerstvě vykopaný hrob.

Buch! Buch!

Jeho slzy se mísily se špínou na utrápených tvářích, třesoucí se ruce jen ztěžka držely mohutnou dřevěnou lopatu.

Buch… Buch! Buch!

Tak on ji zabil. On ji opravdu zabil!

Buch!

Jak jen se to mohlo stát? V jedné jediné minutě, v jedné jediné vteřině… A všechno je zčistajasna pryč…

Buch!

Poslední nános půdy a už nikdo nikdy neuvidí její jiskřivé zelené oči… hedvábné vlasy… ani okouzlující úsměv…

Edgar se zastavil, ztěžka se opřel o lopatu a srdceryvně se rozplakal.

Po hodné chvíli hysterického naříkání se však začal pomalu uklidňovat. Kvapným pohybem otřel slzy ze strhaného obličeje a zahleděl se na mech, který pečlivě zakrýval chladný hrob.

‚Musím se chovat tak, jako by se nic nestalo,´ pomyslel si, ‚musím zapadnout do své role postaršího klidného malíře. Lidé řeknou, že se Anna ztratila – tak, jako se ztrácí mladé dívky po celém světě. On musí být Pan Dokonalý a hrát zarmouceného strýčka. Jedině tak na tlející dívku v malebném městečku New Orleans nikdo nepřijde. Nikdy.´

Pak se jeho zrak stočil na vrásčitý dub – jediného svědka nechtěné vraždy, kterou způsobil.

„Bude to naše tajemství," řekl mu potichu a otočil se k odchodu. „Naše strašlivé tajemství…"

Přítomnost

Starodávné papíry s děsivou rychlostí zachvátil sálající oheň. Listy se škubavě zkroutily do bezforemného patvaru a jejich žlutavá barva se téměř okamžitě změnila na tmavě hnědou.

„Bude to naše tajemství, pane Degasi," zašeptala Elzbieta, zatímco se na ni šklebil posmívající se oheň, „pravdu bude znát jen smutná dívka plačící v Muzeum Orsée…"

Lord Kopromaster the Great: ***Tramvaj***

Z hospody se mi jako obvykle nechtělo. Dopil jsem svý dvanáctý pivo a od dalšího mě odradila jenom prázdná peněženka. Sice kdybych obešel stůl, tak kámoši, co tu se mnou sedí každej den, by se mi určitě na ještě jedno složili, ale protože už bylo skoro dvanáct a zejtra zas musím do tý zasraný práce, radši jsem to zabalil a vypadl domů.

Tramvaj jako obvykle nejela, tak jsem byl nasranej a aspoň jsem rozkopal skleněnou výplň v zastávce. Nějakej páprda s aktovkou se motal u stánku s pivama a nechtěl pochopit, že už mají zavřeno a že dostane hovno. Asi byl taky trochu nalitej, protože zpíval ještě hlasitěji než já. Zařval jsem na něj, ať zavře tu svojí držku, že se mi jinak rozletí hlava jako pokaždý, když překročím svejch deset kousků. Sice krákat nepřestal, ale aspoň se šel motat o kus dál. Snažil se jít po koleji, ale moc mu to nešlo. Párkrát sebou plesknul a když se zvedal ze země asi popátý, tak konečně jela tramvaj, a protože se strejc nestihnul odplazit, ujela mu obě nohy.

Vysral jsem se na tramvaj, protože pohled na skuhrajícího páprdu válícího se po zemi v krvi se nenaskytne každej den. „No vidíš vole, nemáš chlastat", utěšil jsem ho a snažil se ho odtáhnout za ruce z kolejiště. Moc mi to nešlo, jednak jsem byl taky vožralej a jednak měl strejc pořádnou vanu a byl těžkej jako prase. Odšoupl jsem ho asi o metr a půl, nechal ho, ať si křičí a otevřel jsem jeho aktovku, jestli tam nemá něco pěknýho. Kromě dokladů, který jsem hodil do křoví, tam měl jenom zapařenej chleba se salámem, co mu asi nešmakoval v práci, a protože jsem dostal hlad, s chutí jsem se do něj zakousl. Svazek ožmoulanejch stovek a padesátikorun jsem si strčil do kapsy a drobný jsem vysypal na štěrk u kolejí, protože s tou vopicí jsem neměl cit je lovit z brašny.

Když jsem otevíral druhou kapsu, objevila se tramvaj v protisměru. Došlo mi, že jsem prďolu odtáhnul akorát na druhou kolej, ale teď pro něj nepolezu, ještě bych skončil pod tramvají sám. Řidič tramvaje zrovna chlemtal z flašky rumu, a tak neviděl, že mu tam někdo leží, a tramvaj tomu kriplovi ujela zbytek nohou a kus ruky, protože ten blbec pořád šmátral po pahýlech. Ozval se řev ještě silnější než předtím a já mu zacpal hubu, aby tak nevyváděl, protože mě fakt bolela hlava jako pokaždý, když se vožeru. Koukal jsem, že je všude spousta krve a napadlo mě, že by ten debil mohl vykrvácet. U nás v práci nám říkali, že když si někdo na dílně uřízne ruku, má si to něčím seškrtit. Jenže páprdovi toho moc nezbylo, tak nebylo co škrtit. V jednom filmu jsem viděl, jak někomu useklou nohu připálili žhavým mečem a krev přestala téct. Zkusil jsem mu do rány típnout cigaretu, ale kromě strašného výkřiku jsem žádnou změnu nepozoroval. Zkusil jsem mu pahejly trochu zaškvařit zapalovačem, ale začalo mě to pálit do ruky a navíc ten nevděčnej hajzl sebou začal škubat a zadělal mě krví. To teda ne, nasral jsem se. Popadnul jsem strejce, zatnul svaly, až jsem si málem pustil sračku do kalhot a zapíchnul ho kostma koukajícíma z pahýlů do nedalekého pískoviště na dětském hřišti. Písek se sice trochu zbarvil do červena, ale vypadalo to, že

snad ten blbec nevykrvácí. Nacpal jsem mu do huby kus špinavýho hadru, co ležel vedle kontejneru, a konečně byl pokoj od toho skučení a hýkání.

Vyrazil jsem domů a do oka mi padnul kus stehna, který po něm zůstalo pod druhou tramvají. Dostal jsem chuť na uzený a řek jsem si, že bych si mohl ten kus hnáty vo víkendu na chatě vyudit. Vzal jsem si teda stehno do podpaží, do druhý ruky jsem popadl páprdovo brašnu, že se do ní kouknu pořádně doma na světle, a vyrazil k domovu.

Doma jsem si z lednice vytáhnul ještě nějaký piva a ráno, když jsem se probudil poblitej, jsem si pamatoval akorát to, že po sedmým pivu v hospodě jsem byl ještě střízlivej. Příští tejden jsem v botníku narazil na nějakej zapáchající kus rozkládajícího se masa, tak jsem seřezal našeho Alíka, co to zas přitáhnul, a vyhodil jsem to do popelnice, ať si pochutná nějakej bezdomovec a přitom jsem přemejšlel, proč asi sousedka zničehonic zakázala svejm parchantům chodit na hřiště, co je kus vod nás.

Povídky – sci-fi

Jiří Hons: ***Hvězdy nad Mariner City***

Drobný flíček červenooranžového slunce zapadl v dálce za pyšnými rudými horami a lososově růžová denní obloha nenápadně prolnula ve tmavě modrou. Nad *Mariner City*, přes jehož vyhlídkovou kopuli jsem tuto proměnu pozoroval, zavládla noc. Vzápětí zaplála vysoko v kopuli jasně bílá světla xenonových výbojek a znemožnila mi, stejně jako vždy, spatřit hvězdy marťanské oblohy. Jednou přeruším kabely vedoucí k výbojkám a alespoň na chvíli, než dorazí opravářské čety, uvidím jak vypadají hvězdy odtud, z Marsu, který jsem sám až donedávna byl zvyklý vídat na nočním nebi Země. Možná že se mi podaří spatřit i ji – zapovězenou planetu, kterou už nikdy nesmím navštívit.

Zaplašil jsem myšlenky na smrt v lapáku a mrkl na hodinky. Sakra, nejvyšší čas vyrazit, abych stihl noční šichtu. Zvedl jsem se z lavičky, minul hlouček zazobaných japonských turistů a vstoupil do bezpečnostního turniketu magnetické dráhy. Tak – tak jsem naskočil do zavírajících se dveří rychlovlaku a uvelebil se na měkce polstrované sedačce. Znovu jsem zkontroloval čas – sedm minut do začátku pracovní směny, těch dvě stě metrů od stanice dráhy budu muset běžet, abych dorazil včas.

Udýchaný a zpocený jsem se přiřítil ke vchodu číslo *113A-210* a přitiskl palec k identifikačnímu čtverečku. Dioda zámkového systému zeleně mrkla, ozvalo se zasyčení otevíraných dveří a já byl vpuštěn do areálu továrny na kyslík zásobující celé *Mariner City*, do svého nynějšího pracoviště. Jako blesk jsem se prohnal okolo vrátného, který mi věnoval pouze zběžný pohled – byl už na mé pozdní příchody zvyklý – a z věšáku v šatně jsem serval pracovní plášť zelené barvy, určený pro kontrolní techniky. Nasoukal jsem se do něj, pomocí otisku palce otevřel další dveře a plavně usedl na otáčivou židli před počítačovým terminálem. Nalogoval jsem se, naťukal přístupový kód a na trojrozměrném monitoru před mýma očima se rozsvítil barevný schematický model továrny, respektive sekce pro separaci kyslíku z vody. Vodu jsme v *Mariner City* získávali z podpovrchových kapes ve středně hlubokých vrstvách permafrostu, věčně zamrzlé marťanské půdy. Samozřejmě to nebyla kapalná voda, jaká proudila z vodovodních kohoutků v koupelnách a kuchyních *Města*, ale voda ve formě ledu smíšená s různými nečistotami, mezi kterými převládal trojmocný oxid železa, zbarvující marťanské pláně do charakteristické rudé barvy. Po převedení do kapalného stavu, přečištění důmyslnou soustavou filtrů a následné destilaci přicházela voda do sekce, nad kterou jsem vykonával dozor – zde se elektrolyticky rozkládala na kyslík a vodík. Vodík se okamžitě zkapalňoval, napouštěl do ocelových tanků a sloužil potom jako palivo pro kolová, polopásová a pásová vozidla, vznášedla a raketové tahače létající den co den na oběžnou dráhu Marsu a uskutečňující spojení s orbitálními stanicemi. Většina objemu kyslíku se sice zkapalňovala také a byla používána jako oxidační činidlo k těm samým účelům, ale primární smysl továrny byl jiný – a to zásobovat kyslíkem namixovaným v tom správném poměru s dusíkem a dalšími plyny celé *Mariner City*, město čítající okolo tří set tisíc obyvatel. Pokud by z jakéhokoliv důvodu produkce kyslíku poklesla, omezil by se objem dodávaný pro palivový průmysl ve prospěch kyslíku, respektive vzduchu určeného k dýchání a tím i k udržení života obyvatel *Mariner City*. Život kolonistů byl mnohem cennější než cokoliv jiného...

Všechny linie plánu továrny svítily zeleně, žlutě a modře, ani jeden pixel zobrazovaného modelu neblikal červeně – všechno bylo v pořádku. Konečně jsem si mohl vydechnout. Mrkl jsem na digitální hodiny modře zobrazující čas pod stropem mé kontrolní místnosti – dorazil jsem přesně o třicet vteřin později. Fajn, průser nejspíš nebude. Šéf kontrolních sekcí měl ve zvyku obvolávat pracoviště tři minuty po začátku pracovní směny, měl bych být z obliga. Až teď mě zarazila jedna věc – člověk, kterého jsem měl střídat, tady nebyl. To bylo hrubé porušení pracovních předpisů – směna se měla předávat vždy osobně. Rozhlédl jsem se po místnosti a zaregistroval jsem cár papíru z tiskárny terminálu, přichycený ke stěně magnetickým připínáčkem.

„***Promiň Side,***" stálo tam vytištěno tučnou kurzívou ve fontu *Helios*, „***právě jsem se stal otcem.. Letím za Mary do porodnice. Všechno je v pohodě, kdyby něco kryj mě. Díky moc, Goffy.***"

V záhlaví byl i čas vytištění zprávy – dvě minuty před koncem směny. Musel jsem se pousmát. *Goffy* už dlouho bájil o tom, jestli bude mít s *Mary* syna nebo dceru a já jsem mu pomáhal vybírat jména jeho potencionálních potomků. Kdysi, krátce poté, co jsem přiletěl na Mars, tedy zhruba před dvěma roky,

jsem mu dost pomohl – jeden grázl, známá firma, které se všichni z okolí báli, mu obtěžoval ženu a já jsem jeho problém poměrně jednoduše vyřešil. Zašel jsem za tím individuem, vrazil mu do obličeje ústí hlavně poloautomatické brokovnice a v klidu mu vysvětlil, co by se stalo, kdyby ve své činnosti pokračoval. Pochopil velmi rychle a velmi dobře a od té doby jsem měl v *Goffym* toho nejoddanějšího přítele, jakého jsem si jen mohl přát. Měl jsem ho rád a chápal jsem ho – byli jsme si totiž duševně dost blízcí. Kdyby mě nepotkalo to, co mě potkalo, byl bych to samé co *Goffy* – jenomže... Holt jsem zažil dost hrůzy na to, abych věděl jak s grázly jednat. Je to podobné jako se zvířaty – musíte v nich vzbudit dojem, že jste silnější, rozhodnější a větší blázni než oni, i když to třeba není pravda. Svou roli ale musíte hrát naprosto věrně a nesmíte se dopustit sebemenší chyby, jinak jste odepsaní. No, konec úvah, tenkrát mi to vyšlo, ať už to bylo kvůli tomu, že bych se v podobných situacích naučil chodit nebo jsem měl prostě štěstí.

Sáhl jsem po svém mobilu a poslal *Goffymu* zprávu – *„Hodně štěstí a dej mi vědět, jestli je to kluk nebo holka a jak se jmenuje. Jo a pozdravuj Mary."*

Doručenka došla vzápětí a já se ponořil do obvyklé fušky systémových kontrol. Po šesti hodinách nepřetržité úmorné práce jsem si dal půlhodinovou přestávku, vypil kávu z plastikového šálku (cena dva kredity v nápojovém automatu na chodbě), snědl sendvič (čtyři kredity v automatu na proviant) a vykouřil cigaretu značky *Phobos* (půl kreditu v automatu na cigarety). Pak jsem se znovu ponořil do své zodpovědné, možná i trochu zajímavé ale rozhodně jednotvárné práce. Po dalších šesti hodinách mě ze zadumání nad kontrolou systému vytrhl *Zed*, který mě přišel vystřídat. Tak už to se mnou chodí – přicházím většinou pozdě, ale když se do něčeho zažeru, zapomínám na čas a zcela se ponořím do své práce, dokud mě něco nepřinutí ji ukončit.

„Tak už běž," řekl *Zed*, „potřebuješ si odpočinout." Věděl jsem, že má pravdu a tak jsem neprotestoval, ale stejně jsem s ním ještě chvilku pobyl, dal si další kávu, sendvič a cigaretu a prostě jenom tak pokecal o životě, jak to jde (ale spíš nejde) a zanadával s ním na to, že na nic nejsou peníze. Kdybys tak věděl, napadlo mě když jsem odcházel, kdybys tak věděl, co jsem dělal na Zemi, ve *Městě*, jak jsem se tam živil, koukal bys na mě nejspíš úplně jinak... Možná by ses mě i bál, ale to všechno jenom proto, že jsi v sobě nikdy nenašel odvahu vzepřít se zákonům a oficiální moci, odvahu žít podle vlastních pravidel, odvahu, která se sice špatně hledá, ale přináší neskonale dobrý pocit z vlastní soběstačnosti, nezávislé na jakémkoliv systému a společenském zřízení...

Ten den se mi nějak nechtělo jít domů, zalézt do těsné kóje, možná shlédnout nějaký ten naivní film lokální televize, kde vítězí dobro nad zlem a kde se nakonec všichni vezmou. Na druhou stranu nerad chodím někam do nonstop podniků sám, bez přátel, protože pít nebo brát drogy o samotě budí často deprese. Nakonec ale zvítězila chuť utéct ze zaběhnutého koloběhu života a tak jsem vyrazil do ulic *Mariner City*, i teď brzy po ránu plných života, hledat nějaké to rozptýlení. Prošel jsem několik vyhlášených bulvárů, vyhnul se dvěma rvačkám, z nichž jedna byla vedena na nože, odmítl pár pouličních šlapek a rozrazil dveře *Šedého draka,* lokálu, ve kterém jsem se cítil vždy nejbezpečněji. Místní barman, vyhazovač a majitel podniku v jedné osobě, udělaný holohlavý chlapík s ostře nabitou devítkou *Glock* ukrytou pod výčepním pultem byl totiž můj přítel. Přes něj jsem kšeftoval s mobilními telefony a příslušenstvím k nim – no ano, ani tady, v hájemství *Svobodné republiky Mars* se nedalo žít na důstojné úrovni z normálního platu. Do nelegálních kšeftů jsem spadl brzy po svém příletu, jakmile jsem se trochu oklepal a zjistil co a jak. Najít ty správné kontakty mi sice dalo trochu práce a zabralo dost času, ale nakonec to stálo za to. Policie byla zde, na Marsu, mnohem, mnohem benevolentnější než ve *Městě* a sama se zúčastňovala spousty zajímavých a výnosných podniků, a tak jsem byl relativně v bezpečí. Pravda ale byla, že jsem měl o téhle planetě původně trochu jiné představy a dost mě zklamala. To je ale úplně jiná kapitola – dnes mě to neštvalo, chtěl jsem se jen trochu pobavit.

Barman mě zaregistroval, sotva jsem vešel dovnitř.

„Ahoj *Side*," kývl na mě. „Jako obvykle, jo?"

„Jasně," přikývl jsem. *Jako obvykle* – to znamenalo pivo vyhlášené marťanské značky *Olympus*, pojmenované podle nejvyšší sopky téhle planety a mimochodem i celé sluneční soustavy, tyčící se do výše pětadvaceti kilometrů nad okolní terén. Jestli si dám nějakou tu psychoaktivní drogu, o tom jsem rozhodoval vždy až později, podle nálady. Když jsem měl deprese, nic jsem nebral – moc dobře jsem věděl, co je to stíha a jakou dokáže natropit neplechu.

Přijal jsem od barmana tuplák piva ozdobený impozantní pěnovou čepicí a zamířil k jednomu z volných stolů. Platit jsem nemusel, měl jsem tady otevřený účet, který jsem vyrovnával pravidelně každý šestý den v měsíci, natolik mi holohlavec důvěřoval.

Usadil jsem se u stolu a opatrně upil. Pivo mi chutnalo jako málokdy a velkoplošná projekce akčního filmu promítaná přes celou jednu stěnu lokálu taky nebyla špatná. Ani mi nevadilo, že jsem sám, docela dobře jsem se bavil. Po pátém pivu o příznačné síle pětadvaceti stupňů jsem už měl opravdu dost, rozloučil jsem se s barmanem a vyrazil domů.

V ulicích pomalu končila dopolední dopravní špička, však taky bylo skoro půl dvanácté. Nejvyšší čas jít si lehnout abych se trochu vyspal před další noční směnou, uvědomil jsem si i přes alkoholový opar zatemňující můj mozek. Udělal jsem pár nejistých kroků a vrazil do tmavě oblečeného týpka se slunečními brýlemi obtočenými zlatou obroučkou.

„Pa-pardon," omluvil jsem se. Vlivem alkoholu mi docela slušně zdřevěněl jazyk. Frajer v tmavých brýlích se jen pousmál. „V pořádku, příteli. Nic se neděje. Poslyšte, " zahleděl se mi pozorně do tváře, „nejste vy náhodou *Sid Wachovski*?" *Sid Wachowski* bylo mé oficiální jméno, zanesené do databází *Svobodné republiky Mars*. Bylo odvozeno od přezdívky, kterou jsem získal ještě na Zemi, v ulicích *Města* a od příjmení jednoho slavného filmového režiséra z přelomu dvacátého a jednadvacátého století. Cosi mi napovídalo, abych si dal pozor, ale ve stavu, v jakém jsem byl, jsem jen s pitomým opileckým úsměvem přikývl.

„Jsem rád, že vás poznávám," řekl brejloun a sáhl do náprsní kapsy, „rád bych vám něco ukázal..."

Píp – píp, ozval se můj mobil. Dostal jsem textovku, blesklo mi hlavou. Zašátral jsem v kapse po telefonu a mrkl do příchozích zpráv. „*Máme kluka,*" stálo tam, „*pojmenovali jsme ho po tobě, Side. S pozdravem Goffy*. " Nebudu vůbec přehánět, když řeknu, že mě to zahřálo u srdce. *Goffy* po mě pojmenoval syna.... Sakra, já toho člověka mám vážně rád!

Vzápětí mě ale u srdce zahřálo i něco úplně jiného, co mi radost vůbec neudělalo. Byl to krátký, ale sakra silný výboj elektrické energie o napětí odhadem okolo třiceti tisíc voltů, vyprodukovaný paralyzérem, který mezitím přiložil muž v brýlích se zlatými obroučkami k mému předloktí. Zhroutil jsem se na zem, svaly stažené v bolestivé křeči, mobil odlétl kamsi do dáli a já po kontaktu s tvrdou limonitovou dlažbou ztratil vědomí.

* * *

„No tak, chlapečku, probuď se mi," slyšel jsem svou matku říkat plačtivým hlasem. „Neodcházej, prosím tě, neodcházej!" Kolem dokola bylo zelenavé příšeří a strašná zima a já jsem věděl, že jsem se utopil. Byla to blbost, skákat do vodní nádrže, ve které jsem ani náhodou nestačil, však byla taky hluboká přes metr osmdesát a já měřil o dost méně. Ale... Dělali to tak všichni a já neodolal pokušení. Voda je přeci nadnášela a já chtěl plavat stejně elegantně a snadně jako oni... Jenomže to nějak nevyšlo. Marně jsem se snažil dostat nad hladinu, marně jsem lapal po dechu, až mě nakonec ta studená náruč pohltila.

„Probuď se," zařval téměř hystericky můj bratr a vlepil mi strašlivou facku. Namáhavě jsem rozlepil víčka a zamrkal do oslnivého světla. „No to je dost," ozval se hlas naprosto nepodobný hlasu mého bratra. „Pán se nám konečně probral!"

„Co... co se děje?," zamumlal jsem překvapeně. Člověka v tmavých brýlích jsem už někde viděl, ale zbylí dva mi byli naprosto cizí. Tlustý šedovlasý páprda a namakaný magor s vlasy ulízanými dozadu – ty dva jsem neznal. Oni mě ale zřejmě ano.

„Vítejte v mém skromném útočišti, pane *Wachovski*," promluvil páprda. „Možná, že teď zakoušíte trochu nepohodlí, "pokynul tučnou paží směrem ke mě a já si teprve teď uvědomil, že sedím v křesle velmi podobném zubařskému, k němuž mě poutají pásky z plastové tkaniny, obtočené kolem mých zápěstí a kotníků. Zkusil jsem se pohnout – samozřejmě to nešlo. Připoutali mě opravdu dobře.

„– ale to se samozřejmě může změnit. Když budete rozumný a přistoupíte na mou nabídku, garantuji vám, že se stanete jedním z nejbohatších a nejmocnějších mužů v historii lidstva. Stačí udělat zlomek toho, čím jste se živil ve *Městě*, tenkrát sice pod trochu jiným jménem..., ale jsem si jistý, že vaše schopnosti změnou identity nijak neutrpěly. Je to tak?"

„Nevím, o čem mluvíte," zkusil jsem zatloukat, i když mi bylo jasné, že jsem v řiti. Věděli kdo jsem a věděli o mé původní profesi. Kromě toho mě měli v hrsti a mohli si se mnou dělat, co by se jim jen zlíbilo – jen blázen by v mé situaci nesouhlasil s čímkoliv, co mi navrhnou. Na protiúder bude dost času později. Na druhou stranu jsem nemohl hned nadšeně říci, že udělám co budou chtít, to by bylo podezřelé. Muselo to vypadat, jako bych se od nich nechal přemluvit.

„Jistě že nevíte," odhalil tlusťoch dvě řady dokonale bílých zubů v širokém úsměvu. „Ale už určitě tušíte. Vše, co po vás chci, je drobná genetická manipulace jistého viru. Pro vás to nebude nic těžkého a mě tím velmi, velmi pomůžete. Ostatně stejně jako sobě. Rozhodně ale nepřijdete zkrátka, za to vám ručím."

Tady se chystá něco velkého, zareagoval můj šestý smysl, kterému jsem sám pro sebe přezdíval „čich na průsery." Něco velkého a strašně nechutného.

„O co jde?," zeptal jsem se, napůl s hraným a napůl opravdovým zájmem.

Šedovlasý muž si pravou rukou promnul hladce oholenou bradu a pokývl.

„Chtěl jste někdy vládnout světu?," řekl. „Mít pod kontrolou absolutně všechno, veškeré lidstvo, ať už na Zemi nebo kdekoliv jinde, včetně veškerých jejich hmotných i duševních statků?"

„Možná," přiznal jsem váhavě. Koho by někdy něco podobného nenapadlo. Málokdo se o to ale v historii lidské společnosti pokusil a nikomu se to dosud nepodařilo. Naštěstí.

„Pak si jistě sám dáte dohromady, jakou roli v mém plánu asi hrajete. Nechte si vše projít hlavou, pane. Doufám, že se dohodneme po dobrém." Kývl na muže v černých brýlích, ten přistoupil z pravé strany ke křeslu, se kterým jsem byl spojen pouty z umělé hmoty a mě se znovu zatměl svět. Krátké, ostré zasyčení pneumatické injekční pistole a pak už jen tma, ticho a klid.

* * *

Šroubovice ribonukleové kyseliny viru, znázorňovaná modrozelenými konturami se přede mnou ochotně rozestupovala, dokud jsem z ní úplně nevyplul. Srazil jsem zvětšení o dvě stě procent, otočil se o sto osmdesát stupňů a prohlédl si strukturu celého viru z dálky. Nově nainstalované a změněné sekvence zářily žlutě a jak se zdálo, naprosto přesně zapadaly do celého schématu. Jestli budou ale opravdu funkční, to se ukáže až po namnožení virové kultury a jejím otestování na vhodných modelových subjektech. Na laboratorních myších, krysách, psech, opicích a pak... Nechtělo se mi na to myslet, ale věděl jsem, že nakonec dojde i k testování na lidech a to rozhodně ne na dobrovolnících.

Rozbalil jsem si před sebou nástrojový panel a vybral ikonu pro návrat z virtuálního rozhraní manipulátoru. Schéma viru se rozplynulo a vzápětí pohaslo i kouřově šedé pozadí. Nastala tma, z níž na mne svítil pouze rudý nápis *APLIKACE UKONČENA* a pod ním blikající kurzor. Sňal jsem z hlavy virtuální helmu a z rukou stáhl senzorové rukavice. Nade mnou stojícímu laborantovi jsem vložil do dlaně dvouapůlcentimetrový váleček, ve kterém jsem se během uplynulých tří hodin de facto nacházel a pozoroval, jak odchází směrem ke kádi s živnou půdou, připravenou k namnožení mou maličkostí právě pozměněného viru. Teď už vše záleželo jen na něm a jeho spolupracovnících, má část úkolu byla pro dnešek splněna. Jestli úspěšně, to se ukáže až během dvou, tří dnů, po provedení řady pokusů in vitro.

Hrábl jsem do náprsní kapsy laboratorního pláště a přes přísný zákaz kouření, vyhlášený ve všech prostorách genetických a biomolekulárních laboratoří *Pevnosti*, jsem si zapálil cigaretu. Věděl jsem, že si nikdo nedovolí mě okřiknout – bez mé účasti by byl celý *Wolfenbergerův* plán na ovládnutí světa neuskutečnitelný. Pravda, mohl si klidně najít někoho jiného, třeba i zběhlejšího v metodách genetické manipulace než jsem byl já, ale dovézt někoho ze Země by stálo nekřesťanské peníze a po celém Marsu nepobíhal nikdo, kdo by měl alespoň z poloviny tolik zkušeností s tímto řemeslem jako já. V současnosti jsem byl tím nejlepším, co mohl sehnat. To *Wolfenberger* moc dobře věděl.

Rozhlédl jsem se po „své" laboratoři – separátory, manipulátory, kádě se živnými půdami, elektronové mikroskopy, kompletní biochemická analytická konzole – vybavení za pěkných pár desítek miliónů. Můj samozvaný hostitel na vybavení opravdu nešetřil. Bůhvíkde sebral tolik peněz, ale legální cestou to určitě nebylo. Byla by blbost myslet si něco jiného.

Pomalu jsem vstal od pracovního stolu, jehož podstatnou část zabírala aparatura pro manipulaci s molekulárními strukturami, prošel okolo podpůrného systému virtuální reality a nevzrušeně zamáčkl nedopalek cigarety tvrzenou podrážkou své boty. Však on ho někdo uklidí.

V šatně jsem ze sebe svlékl bílý laboratorní plášť, blůzu a kalhoty stejné barvy a hodil to všechno do šachty spalovací pece. Z laboratoře nesmělo neplánovaně uniknout vůbec nic, ani setina gramu materiálů, se kterými jsem pracoval. Byl by to slušný paradox, snažit se ovládnout svět a dřív, než se to povede, se nechat zahubit některým ze svých výtvorů.

Deset minut jsem strávil pod dezinfekční sprchou, oblékl se do svých civilních šatů a vyrazil k *Wolfenbergerovi*, ostatně jako každý den po skončení pracovní doby.

Mecenáš, tyran a nejspíš i mafián v jedné osobě seděl ve své pracovně za mohutným psacím stolem z pravého dubového dřeva (vzácný kousek z devatenáctého století, jehož cena se snad ani nedala vylíčit) a spokojeně chroupal jablko. Ovoce bylo tady, na Marsu, opravdovou vzácností, ale protože součástí *Pevnosti* byla i velká zimní zahrada, mohl si ho dovolit. Ne tak naprostá většina kolonistů, odkázaná na syntetické vitamínové koncentráty. Brr, otřásl jsem se při vzpomínce na jejich odpornou umělou příchuť.

„Tak co," zeptal se jako každý den, když si papírovým ubrouskem otřel z tučné brady sladkou jablečnou šťávu. Prase, pomyslel jsem si, odporné tlusté prase, ale nahlas jsem to samozřejmě nevyslovil.

„Nic zvláštního," odpověděl jsem, „výsledky budou až za tři dny. Mám ale pocit, že se mi konečně podařilo nastavit ten správný čas životnosti, včetně snížení odolnosti proti antilátce. Tentokrát už by to mohlo být ono."

„Výborně, *Side*," zamnul si *Wolfenberger* spokojeně ruce. „Jablko?," přistrčil směrem ke mě broušenou křišťálovou mísu s načervenalými plody. S díky jsem odmítl.

* * *

Čtvrtého dne poté nezazněl v mé cele ranní signál, nutící mě každý den v půl šesté vstávat a po skrovné snídani jít do laboratoří provozovat své řemeslo. Bylo to za celý půlrok, který jsem v *Pevnosti* strávil, poprvé. *Wolfenberger*, který sám nevstával nikdy dřív než po dvanácté hodině, nutil všechny ostatní zachovávat přísný režim. To, že mě nenechal vzbudit, mohlo znamenat jen dvě věci – buď vpád vojsk *Svobodné republiky Mars* do prostor *Pevnosti*, což bylo krajně nepravděpodobné, protože měl většinu důstojnického sboru na své výplatní listině, nebo průlom v dosud nepříliš úspěšné výzkumné činnosti. První alternativa by pro mě znamenala vysvobození, ale ta druhá.... Pochyboval jsem, že by snad někdy chtěl splnit byť i jen zlomek svých slibů. *Wolfenberger* byl megaloman posedlý touhou po moci a určitě neměl v úmyslu nechávat drobty jiným. Jestli byl výzkum díky mně skutečně dovršen, už mě nepotřeboval a neznamenal jsem pro něj nic, jen bezcennou lidskou bytost, jakých jsou na světě miliardy. Pokud by mi dal moc, mohl bych pro něj v budoucnu dokonce představovat jisté nebezpečí a to člověk jeho inteligence nemohl připustit za žádnou cenu. S trochou hořkosti jsem si pomyslel, že mé dny už jsou asi sečteny. Ano, jen s trochou – od začátku jsem si byl vědom, že pokud splním svůj úkol, ztratím výsadní postavení, které jsem měl mezi jeho pracovníky – nebo snad otroky, těžko říct, protože za celý půlrok se mi nepodařilo s nikým z nich ani prohodit pár zdvořilostních frází. Všichni mlčeli jako zařezaní, ať už jsem říkal cokoliv, ani když jsem jim nadával, nepohnuli jediným svalem v obličeji. Jako těla bez duše...

Vstal jsem, udělal pár kliků a dřepů abych si trochu protáhl svaly a zkusmo přejel dlaní po konzoli dotykových senzorů před svým terminálem. Nic, ani ťuk. Konzole, jindy okamžitě reagující na dotyk rozsvícením funkčních tlačítek, tentokrát ani neblikla. No jasně, odpojili mě.

„Ty kurvo," řekl jsem směrem ke kameře u stropu místnosti, která neustále snímala jakoukoliv mou činnost. „Jsem v prdeli, co?"

Usedl jsem zpět na postel a přemýšlel co dál. Jenomže... Útěk z *Pevnosti* nebo jakákoliv jiná akce nepřicházely v úvahu. *Pevnost* samotná, ohromný betonový komplex přikrytý dvacetimetrovou vrstvou marťanského písku, měla jen dva východy, standardní a nouzový, oba samozřejmě dokonale střežené. To bylo asi tak všechno, co se mi podařilo hrabáním se v počítači zjistit a i to mi zabralo skoro celou dobu, kterou jsem zde strávil.

Sakra... Jaktože to ale vyšlo? Vždycky jsem přece dělal při svých manipulacích s viry drobné chyby, aby výsledné parametry neodpovídaly *Wolfenbergerovým* záměrům. Buď se tedy spokojil s méně účinnou zbraní, nebo... Nebo našel někoho, kdo mou práci poopravil a dovedl ke zdárnému konci. Zapátral jsem v paměti – musel to být virus *Goblin*, nejnadějnější kandidát na post smrtící zbraně použitelné k ovládnutí světa a snad i jediný, u kterého jsem si byl jistý, že splňuje téměř všechny požadavky. Tahle neviditelná mrška, schopná proniknout přes ty nejdokonalejší vzduchové filtry stejně snadno jako kočka dírou v plotě, způsobovala hemoragickou horečku, stejně jako její vzdálený příbuzný, kdysi tolik známý a obávaný virus *Ebola*. Prostě jste jednoho dne dostali horečku, bylo vám špatně od žaludku a když jste na svém těle zpozorovali podivné modřiny, bylo už pozdě. Během pár hodin následovalo bezvědomí, popraskání veškerých cév v těle a neodvratná smrt. Neexistovalo absolutně nic, co by vám mohlo pomoci. *Goblin* se přenášel vzduchem, krví, přímým dotykem, prostě mu svědčilo téměř jakékoliv prostředí kromě kyselin, louhů a prostor ozařovaných tvrdým zářením. Jediná ochrana před ním byla všechno do posledního čtverečního milimetru prostoru v okruhu několika kilometrů dokonale spálit. Takže napalm, supernapalm nebo spíš historií už tolikrát prověřená jaderná bomba. *Goblin* by byl prostě příliš nebezpečný pro kohokoliv, kdo by ho použil – dokud jsem se v něm nezačal hrabat já... Jenomže já jsem u něj nastavil dobu životnosti populace v omezeném prostoru na deset let! Jestli někdo vylepšil mé zásahy do jeho struktury a zkrátil tuto dobu na pár měsíců, nebo dokonce týdnů... Do prdele! Že jsem se vůbec v životnosti tohohle viru vrtal!

Mou pozornost náhle upoutalo cosi nezvyklého. Nevěděl jsem ještě, *co* to bylo, ale rozhodně šlo o něco neobvyklého. Pomalu jsem se posadil na posteli a naslouchal, nervy napjaté k prasknutí. Nic, jen šumění klimatizace jako kdyby dostalo jakýsi nový rytmus... A nebo ne?

Když zasyklo pneumatické zařízení otevíraných dveří, zareagoval jsem jako blesk. Skulil jsem se z postele na zem, do obou rukou uchopil kancelářskou židli, což byl jediný tvrdší předmět v nejbližším okolí, a vrhl ji proti zvětšujícímu se otvoru dveří. Člověk, který vcházel, to koupil naplno do hlavy a hrudníku a se zmateným výrazem ve tváři šel do kolen. Skočil jsem ke dveřím, ale ty už se zase stačily zavřít. A já jsem byl zase tam, kde předtím – ovládání zámkového systému bylo umístěno pouze z vnějšku.

Nečekaný návštěvník se trochu vzpamatoval a pokusil se vstát. Okamžitě jsem ho uzemnil řádným kopancem do hlavy a tím ho definitivně poslal do blažených krajin bezvědomí. Jeho tělo těžce zadunělo o podlahu klidně na ní zůstalo ležet.

Teprve teď jsem se dostal k tomu, abych si svého nezvaného hosta detailně prohlédl a pokusil se ho nějak zařadit. Oblečen byl dost nezvykle, v tmavých kapsáčích vojenského střihu a khaki svetru, nohy nazuté do vysokých kožených bot a nakrátko ostříhané vlasy mu z větší části zakrýval černý baret s rudě vyšitým symbolem otevřeného oka. Přes rameno mu visela plátěná brašna z níž vyčuhovaly konce zřejmě datových kabelů a v podpaží pevně svíral laptop. Po obličeji mu stékala tenká stružka krve z rozseknutého obočí.

Hacker, vytanulo mi v mysli. Počítačový hacker. Nejspíš. Co tady ale ksakru dělá? V *Pevnosti* jsem se s ním ještě nikdy nesetkal, to jsem věděl určitě.

Rychle jsem ho prohledal – ne, neměl u sebe vůbec žádnou zbraň. Aspoň že tak, nejspíš mi nechtěl nijak uškodit.

Doběhl jsem k umyvadlu, naplnil sklenici vodou z kohoutku a chrstl mu ji do obličeje. Opěradlo židle jsem pro jistotu pevně sevřel pravačkou. Co kdyby.

Víčka pod tmavým baretem sebou několikrát zacukala, pak se zvedla a odkryla světle modré, otřesené oči. „Co to," řekl chraplavým hlasem. „Au," vylétla mu vzápětí ruka k obočí rozraženému vrženou židlí. Pomalu si prohmatal celou hlavu a když nenašel vážnější zranění, obrátil se jeho pohled ke mně.

„Ty idiote," spustil na mě. „Už dávno jsme mohli být pryč! Teď už se po nás nejspíš shánějí!"

„Cože?," vytřeštil jsem oči a musím přiznat, že jsem v tu chvíli nevypadal zrovna moc inteligentně.

„No jasně! Když se mi konečně povedlo oblafnout výstražný systém celého patra a dostat se až k tobě, tak mě přetáhneš židlí!," začal se hrabat na nohy. „No tak dělej, zdrháme!"

„Počkat," zahrozil jsem mu zmiňovanou židlí, kterou jsem znovu uchopil obouruč. „Kdo jsi vlastně zač?"

„Boha jeho, neptej se! Teď ne, nemáme na blbý kecy čas!" Hbitě, na člověka po otřesu mozku neuvěřitelně hbitě, přiskočil k terminálu, propojil ho infraportem se svým laptopem, ťukl na pár dotykových senzorů... a dveře mé cely se znovu otevřely. „Pojď za mnou," křikl a vyběhl na chodbu. Nemám už co ztratit, uvědomil jsem si a rozběhl se za ním.

Překvapilo mě, jak prázdná byla hlavní chodba, do níž ústily dveře mé cely. Nikde nikdo, ani živáčka – žádní laboranti, žádné stráže, prostě nikdo. Kde všichni sakra jsou?

Hacker šel očividně najisto – na třetí křižovatce zatočil doleva do postranní chodby, pak znovu doleva a nato doprava – a vběhli jsme přímo do náruče dvoučlenné, po zuby ozbrojené hlídce.

Ti dva se naštěstí lekli víc než my a tak jsme mohli vytěžit maximum z momentu překvapení. Než stačili pozdvihnout zbraně, letěl už z rukou mého osvoboditele směrem k obličeji jednoho strážného prudce vržený laptop, zatímco druhý vyinkasoval postranní kop v karate známý jako *yoko-geri* přímo na ohryzek. Zapotácel se, zalapal po dechu a vzápětí mu jeho vlastní útočný nůž, vytržený z opaskového pouzdra u pravého boku, přeťal krční tepnu a hned nato se špičkou zabořil mezi první krční obratel zvaný atlas a lebku, kde přerušil jemné nervové pletivo míchy. Strážný padl na zem, párkrát sebou škubl a byl konec. Smrt přišla, vzala si ho a čekala na další příležitost zvýšit si skóre. Tu příležitost jsem jí dal já.

Druhý strážný stačil pozdvihnout poloautomatickou útočnou pušku značky *Silverstorm 356A* a odrazit její hlavní letící laptop právě v okamžiku, kdy jsem se na něho vrhl. Pravým vnějším předloktím jsem odrazil zbraň stranou a zahákl se za ni loketní jamkou tak, aby mířila mimo mé tělo. Kolenem jsem ho zasáhl mezi nohy a palcem levé ruky mu zatlačil hluboko do očního důlku. *Ta-ta-ta*, zaduněla ve stísněném prostoru chodby krátká dávka z jeho pušky, ozbrojenec zařval bolestí a prudce mě od sebe odstrčil, pravou ruku přitištěnou ke krvácejícímu oku a levou zabořenou v oblasti genitálií. Na zbraň v tu chvíli zapomněl a toho jsem využil – obrátil jsem hlaveň proti němu a několika dávkami mu nadělal z hrudi fašírku.

Najednou bylo po problému a já spatřil, co ti dva vlastně v chodbě dělali – doslova vlastními těly bránili kovová vrata nákladního magnetického výtahu. Hacker zvedl ze země druhou útočnou pušku a ukázal její hlavní k vratům.

„Tudy," utrousil, stiskl tlačítko přivolávače a dveře se otevřely. Výtah byl prázdný a zdálo se, že tu čeká jenom na nás.

* * *

Zatímco jsme se řítili směrem k povrchu planety, uzavřeni v kovové kobce o rozměrech circa dvanáct krát šest krát čtyři metry, naskytla se mi příležitost svého osvoboditele trochu vyzpovídat.

„Jak se vlastně jmenuješ?," zadíval jsem se mu přímo do očí. Neuhnul pohledem ani o píď.

„*Ronny*," řekl, napojil svůj laptop přes kabel do zdířky ve stěně výtahu a začal cosi vyťukávat na senzorové klávesnici.

„A jak ses dostal do *Pevnosti*?"

„Vlastně stejně jako ty, *Side*. *Wolfenbereger* tady tenkrát sotva začínal a potřeboval někoho, kdo by mu sehnal peníze a nenápadně je převedl na jeho tajná konta. Natrefil na mě – čtrnáct dní poté, co jsem přiletěl ze Země, mě tu poznal jeden grázl a prásknul mě. Hned další den jsem se dozvěděl, že buď budu pracovat pro *Wolfenbergera* nebo pomalu a bolestivě umřu. Hádej, co jsem si vybral."

Souhlasně jsem přikývl. „Chápu tě. To by udělal každý, komu funguje mozek tak, jak má."

„Mě taky musel někdo poznat a prásknout," zamyslel jsem se. „Jinak by o mně *Wolfenberger* neměl ani tušení."

Ronnyho obličej se náhle zakabonil. „Tebe jsem jim našel já, *Side*. Neměj mi to za zlé, prosím tě. Vlastně máš štěstí, že jsem to byl já – každý druhý by utekl sám a nechal tě napospas osudu."

Tak to byla docela rána. „Co-cože?," vyjel jsem na něj naštvaně. „To ty za to můžeš? Kvůli tobě tady dřepím přes půl roku a ohýbám hřbet před tlustým, uslintaným prasetem??"

„Jo, udělal jsem blbost," uznal *Ronny*. „Ale právě teď pracuju na tom, abych odčinil všechny chyby, kterých jsem se tady na Marsu dopustil. Buď bez obav, všechno bude zase v pořádku."

„Mám to pod kontrolou."

„Pevně doufám že jo," ušklíbl jsem se.

-15, -14, -13, ubíhaly číslice na počítadle podlaží. Jestli na nás budou nahoře čekat, jsme ztraceni. Ve stísněném prostoru výtahu bychom se nemohli nijak účinně bránit – jeden jediný granát vhozený dovnitř a byl by konec. Řekl jsem to *Ronnymu*.

„Já vím," pokýval hlavou. „A je mi jasné, že na nás budou v nultém čekat. Vystoupíme v mínus třetím a dál polezeme ventilačními průduchy. Je to trochu nepohodlné, ale rozhodně bezpečnější, než si stoupnout před popravčí četu."

„To jistě," souhlasil jsem.

-5, - 4, -3... cink! Dveře výtahu se otevřely a my vyskákali do chodby, nervózní prsty přitisknuté ke kovovým jazýčkům spouští našich zbraní. Já šel nalevo a *Ronny* napravo. Výborně, chodba byla prázdná.

„Za mnou," sykl na mě *Ronny*. Otočil jsem se a spatřil, jak rve ze stěny mříž zakrývající ve výši hlavy dospělého člověka ústí ventilační šachty. Pomohl jsem mu zabrat a pak ho vysadil do černě zejícího otvoru, který se objevil po odstranění mříže. *Ronny* se do něj vyšvihl a zmizel ve tmě, aby mi vzápětí podal ruku. Pevně jsem se chytil, odrazil se od podlahy a vlezl za ním. Napůl vyvrácenou mříž jsme přichytili kusem drátu z *Ronnyho* brašny a po čtyřech se vydali dál.

„Jsou tady poplachová čidla?," napadlo mě po několika minutách plazení se v naprosté tmě.

„Ne, kdepak," uklidnil mě *Ronny.* „Ve ventilačkách najdeš leda tak požární hlásiče. Doufám, že nejsi tak silný kuřák, že bys nemohl překonat absťák – hned by nás měli."

„Nejsem blbec," odsekl jsem.

Asi po padesáti metrech další cesty se *Ronny* náhle zastavil, což jsem zjistil tak, že jsem do něj dost bolestivě narazil. „Co blbneš?," sykl jsem.

„Teď polezeme nahoru, tak dávej pozor, abys nespadnul. Pod námi je sedmnáct pater," řekl a byl pryč. A do prdele, pomyslel jsem si. Vertikální větrační šachta, spojující všech dvacet podlaží *Pevnosti.* No nic, co se dá dělat, jdeme do toho.

Opatrně jsem před sebou nahmatal okraj šachty a hmátl pod sebe – kramle nahrazující žebřík pro případné údržbáře jsem nenašel. Zkusil jsem to ještě nahoře – ani tam nebyly. Polil mě studený pot, odmala jsem neměl rád výšky. Hlavně ať nejsou na protější stěně, modlil jsem se v duchu, ať jsou vlevo nebo vpravo... Samozřejmě že byly naproti. Snad není šachta příliš široká... Prudce jsem se odrazil a s rukama nataženýma před sebe se vrhl do prostoru. Po zlomek vteřiny, který mi připadal jako věčnost, jsem měl pocit, že k protější stěně nedoskočím, ale pak jsem pod rukama ucítil chladný kov jedné z kramlí. Narazil jsem do stěny, kramle mi vyklouzla z rukou, pak druhá a třetí – čtvrtou jsem křečovitě obemkl oběma rukama a už ji nepustil.

Chvíli jsem tam tak visel, neschopen jakéhokoliv pohybu a čekal, až se mé zběsile bušící srdce trochu zklidní. Když jsem konečně sebral odvahu a začal šplhat nahoru, byl už *Ronny* na konci šachty. „Kde sakra jsi, *Side*?," zašeptal a jeho slova, zesílená několikanásobnou ozvěnou jakoby přicházela z těsné blízkosti.

„Ty debile, to jsi mi nemohl říct, že ty zasraný kramle tak kloužou?," odpověděl jsem protiotázkou. „Za chvíli jsem u tebe!!"

Zkoušeli jste už někdy vylézt tři patra po kramlích vzdálených od sebe nějakých sedmdesát, osmdesát čísel? No, nezkoušejte to. Je to sakra dřina a hodně brzy vás to přestane bavit. Nahoře, na konci téměř horolezeckého výstupu jsem funěl jako parní lokomotiva.

„Kde jsi byl tak dlouho?," utrhl se na mě *Ronny*. „Zase jsme ztratili spoustu času!"

„Málem jsem spadnul dolů, ty hovado," ohradil jsem se. „Kudy teď?"

„Kudy asi," pokynul hacker rukou ke stejné mříži, jakou jsme překonávali o tři patra níž. „Jenom doufám, že už na nás tady nečekají. Výtah jsem naprogramoval tak, aby následující dvě hodiny stavěl v náhodně vybraných patrech, několik vteřin tam zůstal a pak zase jel dál, takže se nejspíš dost naběhají a najezdí osobními výtahy. Kromě toho jsem zlikvidoval blok souborů pro komunikaci s vnějšími počítači a až se jim ho povede nahrát, čeká na ně moc pěkný virus. Když budou hodně dobří, bude jim trvat ještě tak půl hodiny, než dostanou z paměti výtahu informaci, kde jsme vlastně vystoupili."

„A co kamery na chodbách?"

„Kamery nefungují. Ty jsem vyřadil z provozu už dávno, předtím než jsem vpadl do tvé cely a než jsi mě začal mlátit nábytkem. Pak jsem pustil do systému hlášku o poruše reaktoru a tak *Wolfenberger*

všechny zamknul v jejich celách. Proč myslíš, že jsme cestou skoro nikoho nepotkali? Jenom proto, že se nemají jak dostat ven."

Takže virus *Goblin* nikdo nevylepšil, oddychl jsem si. Ve všem má prsty *Ronny*.

Křách, ozvalo se když *Ronny* vykopl mříž hned potom, co se přesvědčil, že v chodbě nikdo není. Mříž vyražená z pantů zarachotila o podlahu a hned po ní zaduněly chodbou *Ronnyho* těžké okované boty.

„Dobrý, pojď," mávl na mě. Seskočil jsem za ním a ztlumil dopad perfektně provedeným parakotoulem. „Nepředváděj se, jo?," zklidnil mě. „Na blbosti budeš mít dost času, až se dostaneme odsud."

Chodbou znovu zaduněly okované boty a oba jsme ztuhli, protože tentokrát rozhodně nebyly *Ronnyho*. Zaprvé to zdaleka nebyl jen jeden pár a zadruhé jsme v tu chvíli stáli na místě. Taky nás mohlo napadnout, že nechají stráže v každém patře, místo aby běhali za výtahem jako podvraťák za čistokrevnou hárající fenou. Charakteristické zašumění vysílačky kdesi v dáli mi vrátilo zpátky rozhodnost. Rychle jsem zkontroloval zásobník své útočné pušky – devět tříranných dávek nebo dvacet sedm ran jedna po druhé, oznámil mi číselník na krku černé plastové pažby. Nic moc, když se chcete utkat s armádou.

Rozhlédl jsem se po chodbě – fajn, jedna z postranních chodbiček ústila do hlavní chodby asi deset metrů před otvorem větrační šachty. „Jdou po nás, *Ronny*, dělej, musíme zpátky!!," zařval jsem pořádně nahlas, co nejvíc to šlo, aby mě strážní určitě zaslechli. Párkrát jsem kopnul do stěny, aby na ní zůstaly šmouhy, *Ronnyho* jsem zatáhl do chodbičky a tam poklekl, pažbu pušky přiložil k rameni a čekal. *Ronny* okamžitě pochopil a udělal to samé.

Dupot několika párů nohou se stále přibližoval a už se daly rozeznat i jejich hlasy. „Vlezli zpátky do ventilační šachty," řval kdosi do vysílačky. „Hoďte jim tam granát," zazněla chraplavá odpověď. I přes zkreslení reproduktorem jsem v něm poznal *Wolfenbergera*. Ta svině!

Ozbrojenci doběhli až k nám, oči upřené přes hledí pušek na otvor šachty. Bylo jich tentokrát šest. Nás, schovaných za rohem, si všimli až dva poslední – a to taky bylo poslední, co v životě spatřili. Pustil jsem do nich dvě dávky, *Ronny* jen jednu a oba dva se odporoučeli do věčných lovišť. Mezi strážnými zavládl zmatek. Pohybem palce jsem přepnul pušku na jednotlivé rány a rozsvítil rudé oko laserového paprsku, umístěné pod hlavní. *Prásk*, *prásk*, přejížděl jsem tečkou laseru z jedné hlavy na druhou a přetvářel je na chuchvalce krvavého rosolu. Dva jsem dostal, *Ronny* trefil třetího – a shodou okolností to byl zrovna ten, který se chystal vhodit odjištěný granát do ventilační šachty. Průbojná střela ho zasáhla do hrudi a strážnému vypadl granát z ruky. Chytil jsem *Ronnyho* a skočil i s ním za roh.

Detonace granátu mi málem vyrazila ušní bubínky z hlavy. Přesto jsem nečekal a s napřaženou puškou nahlédl zpátky za roh. Při pohledu na krvavé cáry masa povalující se všude kolem jsem hlaveň zase sklonil. Tady už nebyl nikdo, kdo by měl sílu po nás jít. Vlastně… v podstatě tam nebyl už vůbec nikdo.

„Musíme najít požární žebřík," křikl *Ronny* a rozběhl se směrem, ze kterého přišli strážní. „Myslím, že bude někde tady!"

Naštěstí měl pravdu. Hned za prvním rohem jsme narazili na červeně natřený ocelový žebřík, jenž končil ve výši deseti metrů nad našimi hlavami. „Kam to vede?," zeptal jsem se.

„No přece do hangáru!" Hangár! No ano, hangár plný vznášedel dalekého doletu, že mě to dřív nenapadlo. Někde tu prostě musel být, v nástavbě nad betonovým tělesem pevnosti, dokonale krytý před pozorovacími družicemi. Jenže... Tam jich přece bude čekat nejvíc!

„Máš pravdu," supěl *Ronny*, zatímco zdolával příčle žebříku, „ale jinou šanci nemáme!"

Na konci žebříku nás čekaly bezpečnostní dveře, opatřené kulatým okénkem. Opatrně jsem do něho nahlédl – tolik vznášedel pohromadě jsem snad ještě neviděl. A k dovršení všeho, jak jsem si stačil povšimnout, strážných bylo sice v prostoru hangáru hodně, ale všichni seděli v bezpečnostní kukani na jeho konci vzdáleném od nás nějakých sto metrů. Nejbližší vznášedlo přitom stálo jen dvacet, třicet metrů od požárních dveří.

Opřel jsem se zády o zeď a znovu mrkl na počet nábojů v zásobníku. Osmnáctka bývá poměrně optimistické číslo, například pokud se jedná o věk vaší přítelkyně, ale v tomhle případě mě nijak nenadchlo. Ani *Ronny* se netvářil nějak zvlášť odvázaně.

„Umíš to vůbec řídit?," napadlo mě. „Nebudeme muset zajmout nějakého pilota, že ne?"

„Pár vznášedel už jsem ukradl," usmál se. „Není na tom nic těžkého." Nutno říci, že se mi poněkud ulevilo. Zbýval jen jediný problém – jak se dostat přes pancéřová vrata hangáru, která nám zaručeně nikdo neotevře. Ale *Ronny* dokázal už otevřít tolik zablokovaných dveří v celé *Pevnosti*, že jsem bezmezně důvěřoval jeho schopnostem.

„Ty určitě máš nějaký odblokovací kód na otevření vrat, viď?," rozhodl jsem se přece jenom ujistit.

„Ten nejúčinnější, *Side*," zněla hackerova odpověď.

„Tak jdeme na věc! *Deset*, *devět*, *osm*, *sedm*...," hecoval mě *Ronny*, s jednou rukou na klice požárních dveří a druhou na pažbě pušky.

„*Šest*, *pět*, *čtyři*..." Postavil jsem se za něj a v duchu se rozloučil s celým světem. Až vyběhneme ze dveří, bude po nás střílet nějakých třicet, možná čtyřicet lidí – a kdoví, kolik z nich jsou zkušení střelci. Dost možná že všichni... Bude to holt sázka do loterie, do loterie, kde hlavní výhrou může být život stejně tak jako smrt.

„*Tři*, *dva*, *jedna*... *TEĎ!!!*" *Ronny* rozrazil dveře a vběhl do hangáru, já v těsném závěsu za ním. Než jsme urazili polovinu vzdálenosti ke vznášedlu, tedy asi patnáct metrů, byli už strážní všichni venku a okolo nás hvízdaly odražené střely z jejich zbraní. Přepnul jsem pušku na neomezeně dlouhou dávku a vypálil do jejich hloučku celý zásobník na jeden zátah. Nijak zvlášť jsem nemířil, nemělo to cenu a nebyl na to ani čas. Koutkem oka jsem si stačil povšimnout několika padajících postav, ale to už jsem byl u rudého, oranžově flekatého boku bojového vznášedla. *Ronny* trhl dveřmi kabiny a nasoukal se rychle dovnitř, zatímco já jsem zahodil nepotřebnou vystřílenou zbraň a namířil proti strážím tu hackerovu. Zvolil jsem ten samý postup jako předtím, ale tentokrát už strážní nestáli tak blízko u sebe, a tak jsem dostal pouze jednoho, než úderník cvakl naprázdno. Za mými zády se rozeřvaly turbíny vznášedla vytočené do nejvyšších otáček. Otočil jsem se a naskočil dovnitř – a když jsem už – už zabouchl dveře, něco mě udeřilo do ramene. Ruka svírající kliku dveří mi vypověděla poslušnost, tak jsem je rychle přibouchl tou druhou. Věděl jsem, že mě trefili – nebylo to poprvé.

Ronny odlepil vznášedlo pár centimetrů od země a zakličkoval mezi zaparkovanými stroji, aby ztížil střelcům míření. Vrata hangáru se rychle blížila, ale stále zůstávala zavřená, bez sebemenšího náznaku, že by se měla pohnout byť jen o pár čísel.

„Tak sakra, pusť jim do systému ten kód na otevření dveří," vybuchl jsem v hysterickém výkřiku. Celé rameno jsem měl zalité krví, dokonce už začínalo bolet, neměli jsme ani jeden náboj a naděje dostat se ven mi najednou připadala tak naivní... Naštěstí jsem byl v následujících okamžicích vyveden z omylu.

„Kód alfa a omega," bouchl *Ronny* na numerickou klávesnici po pravé straně řídícího pultu a od našeho vznášedla se odtrhla desítka neřízených střel typu *Blood and Honour*. Mířily přímo proti vratům. No jistě, bojové vznášedlo, že mě to hned nenapadlo.

Rychle jsem se připoutal a zapřel rukama o palubní desku. Střely narazily do vrat, poslušně uvedly v činnost rozbušky hlavic a vzápětí explodovaly ve třívteřinové, ničím nepřerušované explozi. Tlaková vlna nás vrhla nejdříve prudce dozadu, pak se všechno okolo zhouplo – a my jsme se závratnou rychlostí řítili ven z *Pevnosti*, hnaní nesmírnou silou náhlé dekomprese. *Ronnymu* se nějakým, mně naprosto nepochopitelným způsobem podařilo prokličkovat hrozivě zejícím, ostrými hranami roztrhaného kovu ohraničeným otvorem ve vratech a naše vznášedlo vyplulo do slunného marťanského dne. Okolo proletělo několik lehčích předmětů vycucnutých ven stejně jako my, mezi nimiž jsem zahlédl asi deset či patnáct svíjejících se lidských těl. Věděl jsem, že mají před sebou asi půl minuty života, než se jim začne vařit krev a explodují jim oční bulvy, plíce a veškeré cévy. Jo, vy hovada, kdybyste zůstali v kukani a nedělali nám problémy... Mohli jste ještě žít.

Z přihrádky v palubní desce jsem vytáhl megabalíček první pomoci a pevně obtočil své krvácející rameno kompresním obvazem. Do žíly jsem si pomocí pneumatické injekční pistole vstříkl dávku nanopreparátu pro ošetřování střelných poranění a ulehčeně jsem vydechl.

„Máme to za sebou," řekl jsem nahlas.

„Ne tak docela," ozval se *Ronny*, věnující se řízení vznášedla. „Vezmi si můj laptop!"

Poslechl jsem ho bez jakýchkoliv řečí – jistě věděl, co dělá.

„Tak, teď si najdi soubor pojmenovaný jako *Olga*. Máš to ?"

„Jo, mám."

„Fajn, klikni na něj a zadej *Armageddon 666*. Ale s odentrováním ještě počkej, prosím tě!"

Ronny navedl vznášedlo mezi blízké skalní útvary, odlišující se od okolní pouště trochu tmavší barvou. Prokličkoval několika kaňony, aby nakonec přistál za mohutným skalním hřebenem.

„Enter!," poručil a já ho poslechl. V tu chvíli se mohutně zablesklo a celou krajinu zalila světelná záře o nesmírné intenzitě, až jsem si musel zakrýt oči rukama. Vzápětí na to se pohnula zem a okolo prosvištěla slušná tlaková vlna.

„Do prdele, co to bylo?," vysoukal jsem ze sebe, i když jsem už samozřejmě tušil.

„Normální jaderný výbuch, no," odvětil *Ronny* a znovu nahodil turbíny. „Počítači, který řídil reaktor, stačilo pár standardních hesel. Teď už po nás opravdu nepůjdou. Není kdo by se za námi hnal..."

Jak krásně ta cynická slova zněla v mých uších!

„Trefíš do *Mariner City*?," zeptal jsem se.

„Když jsem říkal, že mám všechno pod kontrolou, byla to pravda. Letíme domů, brácho!"

* * *

Pod promenádní kopulí bylo tentokrát docela mrtvo. Seděl jsem na lavičce a pozoroval západ slunce, stejně jako potisící, ale tentokrát jsem nebyl sám. Vedle mě objímal *Goffy* svou krásnou plavovlasou manželku svírající v náručí sedmiměsíčního syna, malého *Sida*. V jejich tvářích se zračilo očekávání čehosi neobvyklého.

„Tak cos nám to chtěl ukázat?," zeptal se nedočkavě *Goffy*.

„Ještě chvíli," přerušil jsem ho. „Ještě maličkou chvilku..."

Slunce zapadlo, obloha potemněla a v kopuli se rozsvítily silné výbojky. „Teď, *Ronny*," řekl jsem do vysílačky, kterou jsem vydoloval z náprsní kapsy.

A světla nad našimi hlavami náhle pohasla. Uslyšel jsem dva přidušené výkřiky – když zhasne světlo, znamená to ve vesmíru většinou malér. Ovšem ne vždy...

„Klid," řekl jsem těm dvěma. „Dívejte, tam nahoře!"

Když se naše oči trochu přizpůsobily okolní temnotě, spatřili jsme chladné, majestátní marťanské hvězdy. A byla to vážně krása.

Lord Albert Ryba: ***Zpověď ďáblu***

Překročil jsem pramínek krve stékající z křesla hlavního navigátora Morrise a zamířil k velitelskému stanovišti. Vše probíhalo podle mého plánu. Škrticím lankem jsem právě zlikvidoval všechny tři členy posádky, včetně nenáviděného kapitána Kalaghena. S potěšením jsem skopl jeho vypasené tělo zaklesnuté mezi projektorem spektrometru a křeslem na podlahu. Krk, který lanko z vysoce pevného polymeru prořízlo až na obratel, se zvrátil dozadu a mé oči se střetly s kapitánovým skelným pohledem. Po smrti se šklebil stejně odporně, jako když byl ještě naživu.

„Tady základna," ozval se z palubního reproduktoru hlas poznamenaný občasnými výpadky datových paketů rušených výboji v plazmovém generátoru stanice, „potvrďte dosažení oběžné dráhy."

Namísto odpovědi jsem vypáčil plastovou skříňku a stiskl červené tlačítko, snad jediné mechanické na celém plavidle. Kabina se rozblikala tlumeným červeným světlem. O nějakou dobu později dorazí meziplanetárním prostorem k Zemi automatická zpráva o ztroskotání stanice. Ti ňoumové se teď budou snažit plavidlo lokalizovat satelity na oběžné dráze Marsu a nebudou obtěžovat žádostmi o potvrzení jednotlivých fází přistání.

Přepnul jsem hlavní projektor na prostor pod lodí. Prolétali jsme 166,6 kilometrů nad povrchem rudé planety. Na horizontu se vyloupl Phobos, jeden ze dvou měsíců našeho vesmírného souseda. Zaměřil

jsem optické i infračervené snímače na okraj kráteru rozprostírajícího se přímo pod námi. Téměř jsem přehlédl malý černý bod mezi skalami. Byl to vchod do podpovrchové stanice St.Albert. Během necelé hodiny přistanu na planinu poblíž něj a o několik minut později budu konečně dýchat lepší vzduch, než směs plynů z replikátoru zasmrádlou únikem chladicí kapaliny z plášťového okruhu a páchnoucím Kalaghenovým dechem, který se mi vždycky tak hnusil.

Nejprve však musím dokončit svůj plán. Potlačil jsem myšlenky na stometrový plavecký bazén a 3D holoprojektor zábavního centra připravený na St.Albertu pro nás, jako první dlouhodobé osadníky rudé planety, a vyměnil jsem šifrovací klíč v meziplanetárním komunikátoru.

„Alfa volá Deltu, potvrďte příjem," zahájil jsem spojení a pohodlně si položil nohy na Kalaghenův bachor. Ačkoli jsem zvyklý na komunikaci meziplanetárním prostorem, při které se na odpověď čeká několik vteřin až minut, tentokrát mi krátká přestávka přišla jako celá věčnost. Vedlejší projektor jsem přepnul na záběr na Zemi, jež vysílal jeden z pozemských vojenských satelitů. Očima jsem sledoval komerční raketoplán mířící k zemskému povrchu, dokud nezmizel pod oblaky roztroušenými nad povrchem modré planety.

„Delta slyší, zadejte kód operace!" Skoro jsem s sebou trhl. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí.

„Šest – čtyři – sedm – tři – osm," řekl jsem do komunikátoru lehce chvějícím se hlasem, „jak se máš, Ivane?" pozdravil jsem svého přítele na druhé straně meziplanetárního komunikátoru.

„Přímo kvetu spokojeností," ozvalo se po chvíli, „počkej, až se vrátíš na Zemi, zajdeme někam do pajzlu a v klidu si popovídáme."

„Určitě, slibuji," zalhal jsem, „jsi připraven na příjem instrukčního souboru?"

„Terminál připraven na kanále 7, použij klíč šestnáct."

„Dík za spolupráci, přepínám na datový přenos," rozloučil jsem se s Ivanem.

Najednou mi přišlo líto, že Ivan nemohl odletět se mnou. Prožili jsme toho spolu spoustu, včetně šestnáctiletého žaláře a nuceného pobytu v pracovním táboře pod povrchem Měsíce. Byl to jeden z mála lidí, ke kterým jsem necítil spalující nenávist.

Spustil jsem datový přenos na našem soukromém kanále. Ivan se určitě domnívá, že mi připojením k terminálu zpřístupnil tučná konta nejbohatších pozemských vyžírků. Netuší, že osm pater pod ním se nachází jedna z tajných vojenských nukleárních základen z dob studené války mezi USA a SSSR v předminulém století.

Bezděčně jsem se postavil a netrpělivě sledoval hologram z pozemského satelitu. Ačkoli jsem se díval na azurovou modř oceánů a na krásná bílá oblaka své rodné planety, vesmírem již v tuto chvíli putoval světelnou rychlostí obraz zkázy.

Teď! Na několika místech na Zemi se zablesklo. Hologram poposkočil díky silnému elektromagnetickému impulsu a v dolní části obrazu naskočila informace o zvýšeném záření v celém pásmu spektra, od radiového až po gama záření. Pokud někdo právě byl na oběžné dráze Země, mohl by vystoupit z plavidla jen v těžkém skafandru.

Když pohasla bílá záře, spatřil jsem, jak se po zemském povrchu šíří rudočerná oblaka. Armageddon! Během chvíle budou naživu nejvýše mikroorganismy v hlubinách oceánu. Obraz z pozemských satelitů začal zběsile skákat, až se změnil v šum a komunikační jednotka strohým hlasem oznámila výpadek datového kanálu.

Přepnul jsem na obraz z nejbližšího satelitu nad Marsem a ďábelsky jsem se rozesmál. „Jen se svíjejte v plamenech, vy červi," procedil jsem skrze zuby a představil jsem si ohnivou stěnu blížící se k Millenium City, kde jsem si v kamenolomu odpykával svůj první trest. „Ještě o mně uslyšíš, šmejde," vykřikl jsem tenkrát na soudce po vynesení rozsudku. Dozorce mě poučil, že soudce žije v soukromí pod jinou identitou a že takový grázl, jako já, se s ním opět setkám, až mě zas někde seberou, přičemž svůj argument podepřel ranou pěstí do mého obličeje. Také on se stal jedním z lidí, které jsem z celé své duše nenáviděl. Když se tento počet rozrostl na několik milionů obyvatel planety, rozhodl jsem se s těmi červy vypořádat jednou provždy. Dlouho trvalo, než jsem získal informace o jaderných základnách, které dosud byly, i přes staletou mezinárodní mírovou smlouvu, udržovány světovými velmocemi v provozu. Ještě déle

trvalo, než jsem pronikl do centrální databáze obyvatel a změnil si identitu na slušného občana Euroafrické federace. Ivan byl jeden z mála lidí, kteří znali moji pravou. Úplně nejtěžší však bylo vetřít se mezi posádku prvních kolonistů Marsu, pro které byla nedávno vybudována obrovská podpovrchová základna umožňující život stejně kvalitní, jako na Zemi. Postaral jsem se o „nešťastnou nehodu“ pomocného navigátora první technické skupiny a zaujal jeho místo. Jen ten zmetek Kalaghen měl pořád proti mně námitky a snažil se prosadit jiného náhradníka.

Nebyl čas na úvahy. Změnil jsem kurs a začal sestupovat z oběžné dráhy. Až budu dole, nejdříve se pořádně vykoupu a dám si něco dobrého k jídlu. Výživná hmota z bioreplikátoru, vzhledem i chutí připomínající psí výkaly, jež nás nutili jíst v lágru, mně už lezla krkem.

Náhle se navigační panel rozsvítil červeně.

„Varování! Opakovaně nebyl doručen certifikát ověřující platnost souřadnic! Navigační systém byl zablokován!“

Co to má znamenat? JÁ přeci zadávám souřadnice přistání!

„Pozor! Nelze navázat spojení s centrální databází! Zadejte kód pro odblokování navigačního systému!“

„Krám jeden!“ Vyťukal jsem v hologramu klávesnice svoje identifikační číslo a heslo pro přístup k ovládání.

„Chyba! Identita neověřena! Nelze navázat spojení s centrální databází! Překontrolujte nastavení směrových antén k Zemi!“

Elektronický hlas kontrolního systému zněl stroze a neúprosně.

„Bastardi!“ zakřičel jsem a kopl vší silou do Kalaghenova těla rozvalujícího se na podlaze. Věděl jsem, že loď je blokována proti nezákonnému opuštění Sluneční soustavy, ale nikdy by mě nenapadlo, že ovládání je vázáno na komunikaci se Zemí.

Přišlo mi, že jsem stále lehčí. Loď se dostávala do rotace, za chvíli přestane působit umělá gravitace. Začal jsem panikařit. Znovu jsem vyťukal svůj kód, ale byl jsem odměněn jen zamítavým syntetizovaným hlasem systému. V tu chvíli plavidlo vstoupilo do atmosféry. Ještě, než sebou loď trhla do chaotické rotace, zaregistroval jsem hlášku o kritickém přetížení chladícího systému. Řval jsem bolestí, když ze stropního potrubí vyšlehly plameny. O chvíli později se kabina rozpadla a žhnoucí úlomky se roztavily ještě před dopadem na povrch Marsu.

Jan ZajiCzech: ***Apokalypsa***

Prolog:

Kosmickým prostorem putoval tichý návštěvník. Byl to návštěvník s podlouhlým trupem vybaveným tepelnými senzory pro skenování planet. Zepředu se lesklo sklo hlavní paluby, odkud byla loď řízena dvěma piloty a kapitánem záchranné operace.

Za průzkumníkem se právě z hyperprostoru vylíhli další, velice odlišní cestovatelé:

Jejich trupy nebyly tak aerodynamické, jelikož toho pro transportní meziplanetární plavidla nikdy nebylo zapotřebí. Kdyby se ve vakuu šířil zvuk, bylo by ve všech koutech vesmíru slyšet sršní hučení motorů.

Náhle z průzkumníku vyplul vzkaz:

„Kapitán programu evakuace. Další hyperskok nastaven na deset minut. Transportní lodě počkají na další informace. Zatím konec.“

Motory vyhasly a těžké lodě zůstaly viset ve vzduchoprázdnu.

Naopak průzkumníkovy motory úspěšně zažehly a supersonickou rychlostí vyrazily vstříc neznámu. Za slíbených deset minut přešly na hyperrychlost a provedly Skok.

Loď měla naspěch.

* * *

Velbloud, který patřil Al-zhes-Hu'i, si klekl, aby si mladá majitelka mohla nasednout; přehodila pravou nohu za hrb a rukama se vytáhla do koženého sedla. Předáci karavany se již ztráceli v dunách, když Al-zhes pobídla zvíře.

Žít v kočovné karavaně má své klady i zápory – tak jako každý život. Na jednu stranu jste volní a svobodomyslní. Na nepohodlí velbloudího sedla si není těžké zvyknout, zvlášť když se tomu učíte odmalička.

Na stranu druhou jsou volní a bohužel svobodomyslní i ostatní. Tak, jako byl svobodomyslný vrah, který Al-zhes zabil rodiče ve spánku.

Neunikl trestu.

Nikdo neunikne trestu karavany. Pouštní lidé jsou vytrvalí a v jejich Svatém slově stojí, že každý, kdož na někom učinil újmu, budiž potrestán stejně.

Tomu vrahovi před všemi usekli hlavu.

Nebylo to nic, co by se Al-zhes líbilo, ale cítila jakousi satisfakci za problémy, které pro ni nastanou.

Jedním z nich bylo jméno, které připomínalo dávnou tragédii.

Al-zhes znamená v jediném jazyce pouštní planety „Krása a inteligence". Po zabití rodičů k tomuto jménu bylo přidáno -Hu'i, což znamená „Se smutnýma očima".

Nyní, když se konečky Al-zhesiných vlasů třepetaly v pouštním větru, na nic takového nemyslela. Měla před sebou dlouhou cestu a zásoby vody pomalu docházely.

Kdyby tak už byla noc, pomyslela si.

Noc měla ze všeho nejraději. Kdyby to bylo možné, spala by přes den a jen v noci se potulovala skrze duny a hledala by smysl žití.

Jenže zkuste takovou myšlenku prosadit u Rady starších, která se veze v přepychových sedlech uprostřed karavany.

Je to banda starých dědků, myslila si o nich Al-zhes, když se jí za zády ozval hlas:

„Vypadáš nějak zamyšleně, Al-zhes-Hu'i. Pověz mi, co tě trápí?"

Byl to hlas Nejmoudřejšího. Napadlo ji, co dělá tady, na konci karavany. Proč není uprostřed?

„Přemýšlela jsem o noci," odpověděla pravdivě.

Nejmoudřejší se zatvářil s pochopení. „Chápu, tvé srdce si žádá muže."

Al-zhes se hlasitě rozesmála, až málem spadla ze sedla. „Tak to nemyslím," řekla, když si utřela slzy smíchu. „Nepotřebuji *žádného* muže. Vystačím si sama. Na noc myslím proto, že zajdou slunce a vidím na hvězdy. Představuji si, že to jsou jiné světy, kde také žijí lidé."

„Na svůj věk máš dosti dětské představy," ušklíbl se Nejmoudřejší.

Al-zhes-Hu'i se nedala jen tak lehce odbýt: „Co my vlastně víme o nebi a o té černi, která nebe vystřídá večer? Třeba i naše poušť vypadá z jedné ze zářících koulí stejně."

Nejmoudřejší se Al-zhes podíval do očí. Nikdy nenašel ženu, která by měla tak krásný třpytný pohled.

„Nemysli na takové věci." a už chtěl vyrazit na své místo do středu karavany, když jej Al-zhes-Hu'i zastavila:

„Dochází mi voda, ó Nejmoudřejší. Po cestě jsem viděla namísto pramenů pouhé kaluže zablácené vody. Mám strach, že..."

Nejmoudřejší se usmál. „Že zemřeme kvůli nedostatku vody?" pak se nahnul a pohladil ji po jemných tvářích. „Nemusíš mít strach, jezero Hi-Ka'l nun nevyschlo, kam až má stará paměť sahá. Tam máme namířeno. Chvíli zde pobudeme a pak vyrazíme dál na cestu k oáze Věčného klidu."

„Děkuji, že jsi mne uklidnil," řekla Al-zhes a smetla si vlající vlasy z obličeje. Nejmoudřejší se vydal na cestu k Radě starších. „Dak'illa as Onikum." zavolal přes rameno.

„At Dak'illa as Onikum," odpověděla Al-zhes. Znamenalo to „Nechť i tebe opatruje Všemocný."

* * *

Cesta přes duny trvala věčnost. Al-zhes-Hu'i tuto cestu měla ztíženou o rozhrabaný písek od těch jezdců, kteří jeli před ní. Několikrát její velbloud uklouzl a ona musela slézt a vést jej přes dunu ze země.

Písek měla ve vlasech i v bavlněných šatech, které jí pokrývaly i hlavu a chránily tak před třemi velikými slunci na pouštní planetě. Už i v ústech ucítila přítomnost několika zrnek. Musela si odpočinout a svlažit rty v doušku zbývající vody. Pomalou karavanu dožene ještě před jezerem Hi-Ka'l nun.

Přihnula si chladivé vody z kožené čutory a přinutila velblouda, aby si klekl. Za okamžik již byla v patách své karavaně. Zahlédla poslední jezdce, jak za sebou táhnou složené stany, potřeby pro vykopání studny a zásoby potravin.

Karavanu skutečně dohnala ještě před jezerem.

Ti, co šli úplně vepředu a mají za úkol informovat ostatní o vetřelcích nebo o oázách, se zastavili, ukazovali před sebe a cosi si šuškali. Stáli na vysoké duně, takže Al-zhes nevěděla, co je příčinou jejich vzruchu.

Zakrátko to poznala.

Na duně byla tlačenice, každý chtěl vědět, proč karavana stojí pár metrů od břehu. Ironií osudu však bylo, že tu žádné jezero jednoduše nebylo.

Vypařilo se.

Jezdci karavany rozčileně huhlali jeden přes druhého. Ptali se, zda je takto nechce ztrestat Všemocný za nějakou opovážlivost. Pak před ně vystoupil Nejmoudřejší a krátkým máchnutím ruky si zjednal ticho.

„Jezero je vyschlé. Nemůžeme tedy načerpat dost vody pro všechny. Šetřete s vodou, ale vyvarujte se dehydratace. Poputujeme dál, bez zbytečných zastávek, až k oáze Věčného klidu, inšalláh."

Al-zhes byla velice rozrušená. Neděsila se vyschnutí jezera, které doteď sloužilo lidem z pouště bez jediného selhání. Polekalo ji poslední slovo Nejmoudřejšího.

Inšalláh znamená *Všemocný si to tak přeje*. Pokud jste při mluvení použili inšalláh, šlo o velice závažnou záležitost.

Zatřepala koženou čutorou a odpovědělo jí téměř neznatelné zachrastění – zbývalo už jen několik malých doušků vody. Uchopila do ruky bičík a pobídla velblouda k ostřejšímu tempu. Potřebovala se dostat k Nejmoudřejšímu co nejdříve. Prorvala se skrze ozbrojené jezdce až k jeho bohatě vybavenému velbloudu a pravila: „Allajkum, ó Nejmoudřejší."

„Copak tě trápí, dcero mého bratra?" *Dcero mého bratra* je pochopitelně zdvořilostní fráze. Nemá nic společného s rodinným příslušenstvím.

„Trápí mne prázdný měch," odpověděla popravdě.

„Problém jednotlivce je problémem celé karavany," odpověděl Nejmoudřejší a ze záhybů svého drahého ošacení vytáhl rudý amulet.

„Podej mi tři hrsti písku a nastav měch, dcero mého bratra," vybídl Al-zhes-Hu'i.

Al-zhes udělala, co jí poručil. S nechápavým výrazem upřela zrak na počínání starce. Ten s nejvyšší opatrností na zářivě rudý amulet nasypal písek, který spadal po jeho povrchu do kožené Al-zhesiiny nádoby.

„Ó Nejmoudřejší, odpusť mi mou troufalost, ale proč do mé čutory sypeš písek? Snažíš se jej nějakým zaklínáním zbavit zrnek?" V Al-zhesiiných slovech byla patrná ironie.

Nejmoudřejší na ni upřel podrážděný zrak a předal jí měch. „O tom, co jsi teď viděla, musíš před ostatními mlčet," řekl a starostlivě se rozhlížel ze strany na stranu. „Moc amuletu je omezená a pokud bych jej takto použil ještě několikrát, byla by jeho moc nenávratně ztracena!"

Al-zhes-Hu'i si pomyslela, že se na Nejmoudřejším projevují známky dehydratace a po rozloučení se vydala zpět na konec karavany.

„To mi tedy pomohl – nasypat mi do měchu písek!“ bědovala a zatřepala se ztěžklým měchem. Ozvalo se zašplíchání vody.

Al-zhes-Hu'i se nechápavě do měchu podívala a nespatřila v něm nic jiného, než čistou vodu. V hloubi duše byla na nejvyšší míru poděšená. Brzy si však vzpomněla na slova Nejmoudřejšího a dělala, jako by s vodou doteď velice šetřila. Už pochopila, proč je Nejmoudřejší považován za vůdce karavany. Jestliže má podobných kouzelných předmětů víc, pak může pro karavanu v období nouze zajistit téměř cokoliv.

Rozhodla se však neptat se Nejmoudřejšího na podrobnosti – kdo se moc ptá, moc se dozví. Karavana se táhla pouští dál a Al-zhes uspával pravidelný rytmus, s jakým se velbloud batolil přes duny. Všechny starosti jako by zůstaly uvězněny v jejím plném měchu. Směřovala vstříc největšímu zdejšímu slunci, které mělo rudý nádech.

* * *

Al-zhes usnula v sedle svého páchnoucího velblouda.

Nebyla potěšena.

Kdo ví, jaké to je, usnout takřka v náruči nemyté potvory, jí dá zapravdu, že není co závidět – nejméně tři hodiny bude páchnout jako tchoř, než puch opadne a ona se bude smět připojit k radovánkám karavany, která již brzy dorazí k oáze.

Opět se nemýlila.

Zakrátko se z předních pozic stahovaly ozbrojené hlídky a oznamovaly blízkost oázy každé řadě v karavaně.

„Konečně si pořádně odpočinu,“ řekla Al-zhes své myšlenky nahlas.

Ale příchod do oázy nebyl tak barevný, jak si lidé z karavany malovali. Vstříc jim vycházeli lidé ze zeleného porostu a vítali je plni očekávání, že jim něco vezou.

„Nikdy jsem takové chování nezpozoroval,“ zachmuřil se Nejmoudřejší, kterého Al-zhes dohnala. „To *my* bychom měli vítat *je*, a ne naopak.“

„Hlavně že konečně doplníme zásoby vody,“ řekl další z Moudrých.

Jeho slova zaslechl jeden z vítajících. „To nepůjde tak lehce. Dnes vyschly tři studny. Zbývající dvě v sobě uchovávají tolik vody, co by se vešlo do jediného velbloudího hrbu. To je také důvod, proč vás vítáme. Doufáme, že s sebou přivážíte zásoby vody, abychom se mohli vypravit k nevysychajícímu jezeru hi-Ka'l nun.“

„Ani my nejsme posly dobrých zpráv,“ zatvářil se nešťastně Nejmoudřejší. „Jezero hi-Ka'l nun již není nevysychající. V jeho okolí není žádná zvěř, která by se koupala v jeho vodě, a ani lidské plémě zde nenalezne útěchu před slunci.“

Muž z oázy se zatvářil vyděšeně. „To nemůže být pravda, vy lžete!“

„Opovažuješ se znesvětit slovo Nejmoudřejšího naší karavany?!“ rozčilil se hlídkující a už sahal po dlouhé zakřivené mačetě.

Snědý chlapík vystrašeně odběhl zpět do oázy, kam za pár okamžiků vjela i celá karavana. Al-zhes-Hu'i nad celou scénou jen pokývala hlavou. Mnohem více než znesvěcení slova Nejmoudřejšího ji děsila myšlenka, že podobně vysychají i všechny studny na celé pouští obrostlé planetě.

* * *

Jakmile Al-zhes-Hur'i pomohla ostatním ženám připravit jídlo pro muže, kteří se mezitím věnovali budování stanů na obranu proti chladivé noci, vyšla se sama projít oázou.

Nebyla to nikterak dlouhá nebo obtížná cesta. K procházkám jsou totiž oázy jako stvořené. A Al-zhes milovala, když se mohla sama toulat neznámem a být si při tom jistá, že se jí nic zlého nemůže přihodit – vždy byl nablízku někdo, kdo oázu chránil před barbarskými kočovníky, kterým by se snad zachtělo posvátné místo napadnout.

Po pár krocích si Al-zhes sundala sandály a šla jemným pískem naboso. Milovala ten pocit, kdy se jí pod chodidly rozpouštěly kopečky zlatých zrn. V takových chvílích si totiž připadala opravdu milována.

Aby ale nebyly Al-zhesiiny pocity špatně pochopeny; nápadníků měla houfy, občas si dokonce myslela, že už musela odmítnout snad každého, až na starce z Rady starších. Asi by ji mrzelo, kdyby věděla, jak blízko je pravdě. Důvod, proč všechny odmítla, tkvěl ve strachu z ostatních. Děsila se představy, že jednoho dne skončí jako její rodiče – s podříznutým hrdlem a prázdným výrazem ve tváři. Ne, to není nic pro ni. To raději bude navždy sama.

Blížila se ke konci oázy. Už dohlédla na hvězdné nebe. Posadila se na vyvrácenou palmu a s otevřenou pusou zírala nad sebe.

„Koukám, že mé tajné místečko už není tajné," ozval se hlas ze tmy.

Al-zhes-Hu'i se lekla a zírala do tmy za sebou.

„Nemusíš se bát, nepřišel jsem za tebou ve zlém. Chtěl jsem se podívat na hvězdy a náhodou jsem tě tu našel," vysvětloval hlas z temnoty.

„Žádný muž z mé karavany se nikdy nedívá na hvězdy, proč by to dělali lidé z oázy?" oponovala mu Al-zhes, jak z ní strach pomalu vyprchával.

Tělo vysokého muže se pohnulo ve tmě a vydalo se směrem k vyvrácené palmě. Al-zhes-Hu'i zatajila dech.

„Ve vaší karavaně asi nemáte žádného hvězdáře," odpověděl jí a usmál se.

„Hvězdáře?" zopakovala Al-zhes. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšela. Co dělá takový hvězdář, kromě toho, že přepadá dívky a tvrdí jim, že přišel pozorovat hvězdy?"

Statný muž s černými vlasy se posadil vedle Al-zhes, podíval se na nebe, jako kdyby přemýšlel a pak vytáhl dlouhou trubici z kapsy. „Přesvědč se sama," řekl a podal jí drobný teleskop. Al-zhes brzy přišla na to, jak se takový teleskop používá.

„Páni!" vypískla ohromeně. „Ty hvězdy jsou mi tak blízko!"

„Nepřiblížily se ti víc než kdy jindy, jen je lépe vidíš," opravil ji hvězdář.

Al-zhes odložila teleskop a zářivýma očima se podívala na hvězdáře. „Mně říkají Al-zhes-Hu'i," představila se.

„A já jsem Sp'e al-edy," usmál se a podal jí silnou ruku.

Sp'e al-edy znamená v pouštním jazyce *Trpělivý jako Všemocný*. Koncovka -edy navíc svědčí o bohatém původu. Otec Sp'e al-edyho musel být velice zámožným šejkem, aby jeho syn směl nosit tak vznešenou koncovku.

Dívali se na sebe a ani jednomu se nechtělo uhnout pohledem. Al-zhes si uvědomovala, že právě kvůli takovému muži odmítla všechny z karavany.

Sp'e al-edy byl přesvědčen, že by za Al-zhes položil život.

„Už budu muset jít," řekl Sp'e al-edy. „Slíbil jsem otci, že se brzy vrátím."

„I já se budu muset vrátit, aby si ostatní nedělali starosti," souhlasila Al-zhes.

„Doprovodím tě," navrhl rychle Sp'e al-edy.

Al-zhes se na něj postrašeně podívala. Nikdy nedovolila, aby ji někdo doprovodil.

„To budu moc ráda," odpověděla a vzápětí by se nejraději plácla přes pusu – nechtěla něco takového říci, chtěla jeho návrh odmítnout. Něco jiného však dělala ústa a něco jiného přikazoval mozek.

Vyrazili k místu, kde tábořila karavana.

„Řekni mi něco o sobě," prosil Sp'e al-edy.

„Nejsem zajímavá," odpověděla Al-zhes-Hu'i.

„Pořád nemůžu pochopit, proč se jmenuješ Al-zhes-*Hu'i*," nedal se odbýt. „Někdo s tak zářivýma očima nemůže být nikdy smutný – bylo by to provinění vůči takovému daru."

Al-zhes se zatvářila poděšeně. Nemohla Sp'e al-edymu říci, co se stalo jejím rodičům, to jednoduše nešlo.

„Nebavme se o jménech," usmála se na něj křečovitě a protože písek již chladl, natáhla si přes holá chodidla kožené sandály.

„Dobře. Tak mi pověz něco o rodičích," řekl nevinně Sp'e al-edy.

Vzápětí však seznal, že kousl do kyselého jablka; Al-zhes nejdříve vypadala, že uteče. Dokonce to měla v plánu, pak se ale slzami se plnícíma očima podívala na svého společníka a padla mu kolem ramen.

„Umřeli... a já chci taky," zašeptala skrze jednotlivé vzlyky.

Sp'e al-edy by v tu chvíli nejraději zastavil čas. Jen pro tuto chvíli. Obětoval by se pro zachování tohoto dokonalého okamžiku, kdy mu život dával báječný smysl. Byl tu s někým, koho zná pár minut a už si s ním bez klopýtnutí rozumí. Nepotřebuje Al-zhes hlouběji poznávat a i když je z toho dost vyděšený, už teď pro něj znamená vše.

„Je mi to líto," řekl potichu a jemně zkrotil ty neposedné pramínky vlasů, které Al-zhes rozvinul závistivý vítr.

Posadili se do písku; Al-zhes byla opřená o hruď Sp'e al-edyho. Drželi se za ruce a byl to ten druh dotyku, který pro podobné chvíle úplně stačí. Ten, kdož si v tak křehkých chvílích žádá víc, nemile narazí.

Byli tak unaveni, že vedle sebe usnuli. Sp'e al-edy ochranitelsky objal Al-zhes a přitáhl si ji blíže, aby se cítila v bezpečí.

Ještě pár minut potom se dívali stejným směrem na nebe. Bylo flekaté jako nerovnoměrně rozlitý inkoust a skýtalo útočiště pulsujícím hvězdám.

Celou oblohou nečekaně projela padající hvězda.

Al-zhes a Sp'e al-edy zavřeli oči... a kupodivu si přáli to samé.

* * *

Ráno Al-zhes probudil Sp'e al-edyho prst na jejích jemných rtech.

„Co se-" zamumlala, než jí ústa zacpala celá ruka.

Nahnul se a co nejtišeji, div, že jej ona sama slyšela, pronesl: „Z jihu k oáze směřují ozbrojenci."

„Musíme varovat ostatní!" zvolala šeptem Al-zhes.

Sp'e al-edy zavrtěl hlavou. „Je příliš pozdě. Vědí o nich a připravují se k boji o oázu."

„Rada starších nám vyprávěla, že oázy jsou svatá poutní místa Nejmocnějšího. Na ně nemůže nikdo útočit!" šeptala rozechvělým hlasem.

„Jde o vodu. Vypadá to, že došla úplně všude."

„Ale... voda... to přeci..." mumlala si pro sebe. Ano, voda. Něco tak samozřejmého, že ji dokonce ani lidé z pouště nepovažují za žádný zázrak. Všední tekutina, kterou při blahobytu pijeme s opovržením, při nedostatku s láskou a péčí.

Voda docházela na celé pouštní planetě.

„Co budeme dělat?" zeptala se tiše.

„Nejsem plnoletý. Nemohu tedy bojovat vedle svých bratrů a mužů z oázy a tvé karavany," přemýšlel Sp'e al-edy nahlas. „Dům mého otce ale vlastní studnu, která zatím nevyschla. Mohl bych nabrat vodu a sehnat zásoby a ty bys mohla připravit velbloudy na odjezd."

„Na odjezd?" nechápala Al-zhes-Hu'i.

„Jediná voda, kterou seženeme, je daleko na severu přeměněná v led. Pokud chceme přežít, musíme se tam co nejdříve vydat."

„Musím se zeptat Rady starších a –"

„Nic nemusíš," přerušil ji Sp'e al-edy. „Musíš žít. Nedovolím, aby se ti něco stalo. Odjeď, prosím, se mnou."

Al-zhes se na hvězdáře podívala. Oči měla opět zalité slzami. Ani nevěděla proč. Nerozhodně těkala střídavě ve směru, kde ležel tábor její karavany, a pak se rychle vracela k tváři Sp'e al-edyho.

„Odjedu," přikývla konečně.

Pak vstali z uleženého písku. Nikterak je nepřekvapilo, že celou dobu spali na chladném pouštním písku, o němž je známo, že se jeho teploty v noci pohybují v minusových hodnotách. Mohla za to dusná noc, která výjimečně rozkmitala molekuly písku silněji než kdy předtím a dopřála tak Al-zhes se Sp'e al-edym klidné a nerušené noci.

* * *

Velbloudi byli připraveni na cestu. Sp'e al-edy na jejich hřbety nakládal zásoby potravin a vody. Pak se podíval na Al-zhes sedící v sedle svého velblouda. Její pohled směřoval daleko, mimo hranice jakéhokoliv jiného chápání.

„Ilijilkum!“ zvolala a pobídla bičíkem velblouda vpřed.

„Tres as ilijilkum,“ odpověděl se stejnou hlasitostí Sp'e al-edy. Na pobídnutí však ještě počkal. Ohlédl se na bohatý dům jeho otce. Kdesi uvnitř sedí matka a dělá si starosti kvůli boji o oázu. Brzy její život skončí.

Brzy skončí veškerý život na této planetě – pokud se nestane zázrak.

Sp'e al-edy se zapřel v koženém sedle jeho otce, načerpal svěží ranní vzduch a vybídl velblouda ve směru, v jakém odjela jeho družka.

Jeho cestu z oázy sledovala matka.

„Inšalláh,“ zašeptala, počkala, až Sp'e al-edy vyjede z oázy a šla se pomodlit za duše všech jejích dětí a manžela.

Pomodlila se i za oázu. A poprvé i za vodu.

* * *

Obránci oázy se rozprostřeli na okraji zeleně.

Proti nim se na písečných dunách objevily černě zahalené postavy. Otec Sp'e al-edyho udělal pár kroků před obránce, klekl si do písku a pomodlil se. Když zdvihal zrak, spočítal, že na každého obránce připadají tři útočníci – tak veliká byla přesila!

Vrátil se zpět na své místo a několik minut nehybně setrval v sedle svého velblouda.

„Dnes tě požádám o jízdu na tvém hřbetě naposledy,“ zašeptal mu do ucha a zvíře jako by jeho slovům rozumělo, naklonilo se a hlasitě zavylo.

„Přijíždíte do oázy ozbrojeni,“ zavolal. „Odložte zbraně a přijďte v míru jako přátelé.“

„Nejsme vaši přátelé!“ ozvalo se hrubým hlasem v odpověď. „Bojujte a padněte jako muži!“

„Kvůli čemu bojovat?“ zeptal se otec Sp'e al-edyho.

„Kvůli vodě!“ dostalo se mu odpovědi.

Pak velitel banditů zakřičel bojový pokřik a přesila vyrazila kupředu.

„Bojujte, přátelé,“ zašeptal potichu a vytasil dlouhou mačetu. Nepřítel se blížil. Pod dusajícíma nohama jeho velbloudů se chvěly listy palem v oáze.

Otec Sp'e al-edyho natáhl ruku se zahnutou mačetou a hrot namířil na velitele banditů. *„Inšalláh!“*

* * *

Sp'e al-edy se mořil s Al-zhes-Hu'i přes duny již třetí den. Od doby, co vyjeli a zaslechli zvuky křížení mečů, spolu nepromluvili.

Tiše si rovnali myšlenky v hlavách, ale na nic obzvlášť kloudného nepřišli – a přitom udělali správnou věc!

Jen kdyby se mohli rozloučit se svými milovanými...

Ti jsou ale teď hodně daleko za nimi. A možná už nejsou vůbec. Al-zhes-Hu'i zauvažovala, proč se vlastně s hvězdářem vydala na cestu na sever. Možná byly její obavy přehnané, možná voda nedošla na celé planetě.

Voda přeci nemůže dojít, vypaří se a pak začne padat z nebe. Zdvihla hlavu, aby se podívala, jak mnoho sražené šedivé páry má nad sebou. Ale kam až její uslzené oko dohlédlo, žádný mrak. Hlasitě vzdychla, vzala do ruky poloprázdný měch a svlažila si s ním rty.

Ještě pár dní a dorazí k ledovcům na severu.

Již teď pocítila, jak teplota klesá. Noci byly velice chladné a pokaždé bylo zapotřebí odhrabat svrchní vrstvu písku a nahradit ji podložím.

Ještě pár dní a jsou u cíle.

Ale co pak?

Co bude dál?

Pokud na severu nebude dost vody v ledovcích, pak bude jejich konec stejně relativně rychlý a bolestivý jako pro ty, které zanechali v oáze. Ve stejnou chvíli se na sebe podívali a bylo jim jasné, že oba myslí na to samé. Pobídli velbloudy, aby se k sobě přiblížili, a chytili se za ruce.

A v ten okamžik jako by z nich spadla těžké deka strachu. Po takových chvílích zapomenete na smrt a její lepkavé prsty, které se po nás sápou od našeho narození. Strach a bolest jako by neexistovaly. Nemají na světě místo.

O den později kolem odpoledne, když se Al-zhes a Sp'e al-edy brodili pouští, zazářila na obzoru jasně bílá špička ledovce.

„Blížíme se k ledovcům," řekl Sp'e al-edy. „Utáboříme se tam a..."

„Počkáme na smrt," řekla Al-zhes své myšlenky nahlas. Vzápětí si rychle přikryla ústa, jako kdyby řekla nějaké hodně sprosté slovo. „Promiň," šeptla a sklonila pohled na písek pod sebou. Sp'e al-edy hlasitě vzdychl.

„Neomlouvej se za pravdu. Pokud nebude v ledovcích dost vody a nedočkáme se deště, stihne nás stejný osud jako všechny ostatní. Nebojím se smrti. Byl jsem vychován způsobem, že muž, který zemře v boji nebo pro záchranu své ženy, neodejde. Přežívá v těle své vyvolené. Jediný strach pramení z budoucnosti. Nechci vidět, jak mi umíráš před očima. Takový pohled nesnesu."

Al-zhes-Hu'i se na něj láskyplně podívala. „Teď už věřím, že neumřeme. Všemocný má s námi určitě jiné plány – nač bychom jinak podnikali tuto cestu?"

„Nikdo nevidí do mysli Všemocného. Kdoví, proč nás stihl takovým suchem?"

Al-zhes přikývla a sledovala, jak se špičáky zářivých ledovců přibližují. Lesk, který zamrzlá voda vydávala, pro ni znamenal spásu. Téměř zcela prázdný ošoupaný měch toho byl mlčícím důkazem. Přitáhla velblouda blíž k Sp'e al-edymu a přeskočila na jeho unavené zvíře.

„Co se děje?" překvapil se Sp'e al-edy.

„Nic," odpověděla tiše a opřela si hlavu přetíženou mučivými myšlenkami o jeho měkká záda.

„Jen jsem ti chtěla být blíž."

Písečnými dunami putovala osamocená karavana. Na jediném velbloudovi se vezl zbytek lidského druhu na pouštní planetě. Al-zhes-Hu'i a Sp'e al-edy zbyli sami. Přitisknuti k sobě a plni strachu z budoucnosti se blížili k ledovcům, které v severních oblastech utvořily drobná ledová skaliska, nabízející poutníkům zbytky vody na planetě.

A i tato zásoba se měla brzy vypařit směrem k obrovským sluncím, která vodní páry pohlcovala. Všechnu životadárnou tekutinu vypařila slunce. Smrt klepala na dvířka svými kostnatými prsty. Nikdo tento chrastivý zvuk nemá rád. Tím spíš ne, když ví, že je posledním, koho si na celičkém světě odnese do podsvětí. Když ví, že se čeká jen na něj...

* * *

První týden u ledovcových skal nebyl nikterak příjemný; panovaly tu nízké teplotní hodnoty i přes den, kdy byla Al-zhes zvyklá na teplo. Rozpouštějící se voda jim několikrát vytopila kožené stany a zmáčela kůži chránící před vnějšími teplotami – několik metrů cenné látky bylo znehodnoceno plísní a Sp'e al-edy musel zabít velbloudy a sdělat jejich kůži tak, aby mohl postavit stany nové.

Druhý týden byl daleko klidnější. Al-zhes a Sp'e al-edy se přizpůsobili tání ledovců a přestěhovali svá mobilní obydlí o pár desítek metrů dál. Kolem ještě vyhloubili mělké příkopy – pro případ, že by se voda dostala až tak daleko. Ztrátu další kůže si jednoduše díky velikým mrazům nemohli dovolit.

Třetí týden seznali, že voda se z ledovců vypařuje rychleji, než oba předpokládali. Sp'e al-edy musel rozřezat stan a natřít jej sádlem z mrtvých velbloudů. Takto opracovanou kůži nechal uschnout na slunci a použil ji jako vlastnoručně vyrobený měch. V jednom z největších stanů vyhloubil hlubokou jámu, do které vložil všechny měchy, chráníce je před vypařováním.

Už čekali jen na smrt – anebo na zázrak.

Při jedné noci, které byla výjimečně teplá a dovolovala opuštění stanu, si Al-zhes vyšla se Sp'e al-edym na procházku kolem ledovcových skal. Nebe zářilo nejjasnějšími hvězdami a lákalo mezi sebe dvě tiché postavy hluboko pod sebou.

„Když jsme sem dorazili," začal rozhovor Sp'e al-edy, „sahaly ledovce až sem." Ukázal pár metrů před sebe na místo, které bylo zaváté pískem. „Teď se ledovce smrskly. Počítám, že nám budou poskytovat vodu ještě pár týdnů. A pak se ani my nevyhneme osudu."

Al-zhes se pokusila o úsměv. „Dočkáme se zázraku, uvidíš. Dnes jsem myslím dokonce zahlédla malý mráček."

„Snad alespoň směřoval k mé oáze, aby smyl z písku zbytečně prolitou krev," povzdychl si Sp'e al-edy.

Temnota již postoupila pouští natolik, že se dvojice odebrala každý do svého stanu. Před tím, než za sebou zatáhli kožené vchody, podívali se na sebe a povzbudivě se usmáli.

* * *

Pokud by se první a třetí týden daly nazvat jako kritické, pak oproti týdnu čtvrtému byly láskyplné pohlazení. Vše to začalo již v prvním dnu nového týdne: Al-zhes se zašla podívat do stanu Sp'e al-edyho, aby jej probudila ze spánku. Nalezla jej však v nepřirozené poloze s bledým výrazem v tváři.

„Sp'e al-edy!" zavolala a sklonila se k němu. „Co je ti?"

„Příliš jsem šetřil vodu pro tebe," zachroptěl. „Rozhodl jsem se obětovat svůj život pro ten tvůj. Snížil jsem si příděl vody na minimum, abys ty žila déle."

Al-zhes oněměle zírala na rozpraskaná ústa, která jí našeptávala ta děsivá slova.

„Žila déle?" zopakovala vystrašeně. „Copak nechápeš, že tě potřebuji?!"

Sp'e al-edy se přetočil na záda, aby na Al-zhes lépe viděl. „Nepotřebuješ. V hlavním stanu najdeš zakopané zásoby vody. Tobě samotné mohou vystačit na měsíce, možná roky, pokud budeš šetřit."

„Nemyslela jsem, že tě potřebuji na to, abys mi sháněl vodu a jídlo. Potřebuji tvou přítomnost."

Sp'e al-edy se vrátil do původní polohy, při níž neviděl na Al-zhes a naopak Al-zhes neviděla do jeho nyní sinalého obličeje.

„A když jsi vymýšlel tenhle geniální plán na prodloužení mého života na úkor toho tvého, nepomyslel jsi na to, že mne stejně čeká stejný osud? Co tu budu, proboha, sama dělat?"

Chvíli bylo slyšet jen sípavé Sp'e al-edyho oddychování. Pak se pomalu otočil, podíval se do Al-zhesiiných očí a pochopil v plné míře slovo *Hu'i*.

„Budeš čekat na zázrak."

* * *

Druhý den brzy ráno Sp'e al-edy zemřel. Al-zhes byla u něj a držela jej za ruku. Víc pro něj nemohla udělat. Slyšela, jakou bolest prožívá uvnitř svého těla – a prožívala ji s ním. S každou křečí v dehydrovaném těle i ona sykla bolestí a stiskla Sp'e al-edyho ruku pevněji.

„Proč jsi mi to udělal?" vzlykala a snažila se v jeho zlomeném zraku vyčíst odpověď.

„Protože k tobě cítím ještě víc, než lásku," odpověděl a cukavě se usmál.

V té době už mu nezbývalo déle než pár desítek minut života. A Al-zhes to cítila.

„Před tím, než odejdu," šeptal tiše a bylo na něm znát vysílení, „chci, aby sis vzala tohle."

Sáhl si do náprsní kapsy bavlněného ošacení a vyndal odtud temně rudý amulet na zlatém řetízku.

„Vzal jsem to otci ze šperkovnice. Pomůže ti to přeměnit písek ve vodu a prodloužit si tak život. Dávej ale pozor, abys se's toho amuletu sama nedotkla, po tom, co na něj ze shora zatlačíš."

Objala jej, i když k němu momentálně cítila nevýslovnou zlost. I ve chvíli, kdy jí umírá v náručí, se dokáže usmívat, jako kdyby se těšil, až se spolu v noci podívají na hvězdy.

„Dám si pozor," ujistila jej.

„Počkám na tebe tam na druhé straně," zašeptal a jeho zrak se už neupíral na Al-zhes, nýbrž kamsi za ni, daleko do neznáma. Tento pohled nebyl svazován žádnou dimenzí, pronikal do všech koutů vesmíru.

Sp'e al-edy v poslední chvíli žití seznal smysl života. Byl tak prostý a jednoduchý, že nedokázal pochopit, jak na něj nemohl doposud přijít. Tolikrát hledal odpověď ve hvězdách. Myslil si, že mu napoví, kudy se má vydat.

A hvězdy mu přivedly Al-zhes-Hu'i. Smysl *jeho* života.

* * *

Druhého dne se Al-zhes nechtělo vstát. Ležela vedle vyhaslého těla Sp'e al-edyho a poprvé neměla sílu ani chuť na život.

Své rozhodnutí změnila během okamžiku. Bylo to velice razantní a definitivní řešení situace: rychle vstala a odešla do hlavního stanu, odkud donesla všechny kožené vaky s vodou. Ty potom položila stranou a v prostředku stanu, kde byl písek měkký, vyhloubila jámu, do níž položila Sp'e al-edyho tělo. Nožem rozřízla kožené vaky a všechnu vodu nalila do jámy.

„Předávám tvé tělo Věčnosti tak, jak je nám nařízeno Svatým slovem. Splyň s vodou a přijmi nazpět dar, který jsi mi dal. Brzy, už velice brzy, budeme zase spolu," odříkala tiše. Pak poklekla a čelem se dotkla písečné země.

Odpoledne jámu se Sp'e al-edyho tělem zahrabala. Pokoušela se, aby u toho neplakala – v její karavaně byl pláč považován za znesvěcení památky zesnulého – ale její karavana už dávno neexistovala. Pár slz jí tedy přeci jen nalezlo cestu přes pevně semknutá víčka.

A v ten okamžik dostala další nápad: stejně definitivní a razantní, jako ten předešlý, který ji odlehčil od několika měsíců nebo let života. Nebylo třeba se dlouho rozhodovat. Po tom, co viděla, jak mučivě se trápila její láska, byla rozhodnuta v okamžiku.

Od odpoledne se až do soumraku modlila k Všemocnému. Nejprve své tělo neopomněla zbavit hříchů pomocí písku a až teprve potom směla odložit sandály a pokleknout před svého Boha. Šeptala tak, že se ani ona sama neslyšela. Bála se, že kdyby své myšlenky vyslovila příliš nahlas, ztratila by sílu k takovému činu – a pak by pomalu a bolestivě několik dnů umírala na nedostatek vody. V pravidelném rytmu se rty dotýkala pouštního písku a prosily Všemohoucího o sílu a svolení k činu, na který se připravovala.

Když na okolí ledovců padl stín, skončila modlitby a vyšla před stan. Nad hlavou jí prolétla padající hvězda. Al-zhes-Hu'i si ale tentokráte nic nepřála. Jen se usmála nad rychlostí, s jakou hvězda zmizela. Musela být na obloze velice dlouho – vídaly ji zde celé generace lidí z pouště, ano, těch lidí, kteří byli jako Al-zhes. A přesto svou pouť skončila. Netrvalo to déle než deset vteřin; silný záblesk, zprvu pomalý rozjezd se změnil v rychlý spád a nakonec tu zůstala jen mizející bílá stopa, kopírující cestu z nebes.

Všechno jednou skončí. To je to, čemu se máme naučit – prohrát.

S vlasy Al-zhes-Hu'i si pohrával vítr. Čechral je a klouzal po nich, aby si tu vůni zapamatoval navždy. Dívka se nadechla a hlasitě pronášela svá poslední slova:

„Odevzdávám ti svou duši, ó Všemocný. Nalož s ní tak, jak uznáš za vhodné. Ani smrt nemůže z mé mysli vyhnat myšlenku na Sp'e al-edyho, na to, jak velikou oběť pro mne přinesl – naučil mne prohrávat."

Rychlým pohybem vytáhla ze záhybů šatů rudý amulet. Dotkla se jím srdce a pak vší silou ze shora zatlačila. V mžiku jejím tělem probleskl nádherný pocit sounáležitosti. Pocit poznání a zadostiučinění zároveň.

Tělo jí pod účinky amuletu kapalnilo a šířilo utopické pocity do smířené mysli.

„Už jdu, Sp'e al-edy. Už jdu," řekla s nádherným úsměvem na rtech, který vydržel do té chvíle, než se moc amuletu dostala až sem a rty se jí proměnily ve vodu.

Amulet dokončil svou práci a vyhasl. Dále byl nepoužitelný. Veškerá jeho skrytá magická moc byla vyčerpána. Dopadl do vlastního díla – do třpytivé louže.

Epilog:

Průzkumník se zastavil nad planetou a zatímco kapitán nešťastně kroutil hlavou nad slunci, která byla již povážlivě blízko povrchu, počítač provedl kompletní skenování planety.

„Máme život, kapitáne!“ zavolal důstojník radostně.

„Je to člověk?“

„Ano! Severní pól,“ dodal druhý důstojník.

„Vyrážíme tam,“ rozkázal kapitán a myslí se šířilo slabé uklidnění – alespoň jeden přežil! Škoda že nepřiletěli dříve, mýlili se ve výpočtech. Jeden celý uměle vytvořený lidský druh, který experimentálně vysadili na pouštní planetě, zahynul jen kvůli nedbalosti.

Kdyby si jen lépe spočítali, že působení tří sluncí brzy spolyká veškerou vodu na planetě (ano, všechny ty kilometry čtvereční vody, které sem tak pracně navozili!), mohli by zabránit katastrofě.

Jak moc se pouštní lidé mohli rozmnožit? Zemřeli stovky tisíc nebo miliony?

Pro kapitána to bylo jako zlý sen. Dokud nepřišla tato malá náhrada.

Jeden přežil!

Průzkumník přistál na planetě a kapitán v termo-obleku vyšel ven. Cítil, jak se jej zmocňuje napětí. Nevěděl, co očekávat a nejvíc ze všeho se bál, jak může jedinému, který přežil, vysvětlit, že díky hloupému pokusu zemřeli všichni z jeho planety?

Jak vysvětlí takovou genocidu jedné laboratorně vyvinuté rasy?

Nebylo však třeba cokoliv vysvětlovat. Stan, ve kterém ještě před několika minutami senzory hlásily přítomnost života, byl prázdný. Jen uprostřed se stříbřila louže čisté vody.

Kapitán k ní došel a dlouze se na to dílo zadíval. Nejraději by se v té chvíli rozplakal jako malý kluk. Sebral ale odvahu a hrábl do chladné tekutiny a vytáhl odtud rudý dezintegrátor. Uvažoval, jak tomuto přístroji, který přemění jakoukoliv suroviny na původní produkt – na vodu – říkali tito lidé. Využívali jej jako zbraň? Pak jej nejspíš pojmenovali jako rituální kámen. Nebo si mysleli, že je to boží dílo a mluvili o něm jako o amuletu zázračné moci?

Na tyto otázky už kapitán nikdy nedostane odpověď.

Jedno je ale jisté. Jeden z dezintegrátorů, které tu před stovkami let zanechali, aby novému druhu pomohly v začátcích života v poušti, byl použit k sebevraždě.

Kapitán sevřel vybitý přístroj v ruce a pevně zavřel oči. Několikrát se zhluboka nadechl a vyrazil ze stanu ven.

Na tázavý pohled prvního důstojníka jen zakroutil hlavou a předal mu pohaslý dezintegrátor.

„Kam poletíme teď, kapitáne?“ zeptal se druhý důstojník od ovládacího panelu.

„Co je na seznamu jako další po Pouštní planetě?“

„Nějaká planeta v Mléčné dráze. Tamější obyvatelé, které jsme tam vysadili před šesti tisíci lety, jí říkají Země. Mají tam nějaké problémy s ekologií – skleníkový efekt, ozónová vrstva a další.“

*„Tentokrát už nesmíme přiletět pozdě,“ přikývl kapitán rozhodnutě. „Oznamte koloně transportních lodí souřadnice té planety. Skok za pět minut. Pozemšťany **musíme** zachránit!“*

Černý Lord – Barbar: sborník povídek, hudební kompilace

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 2. publikaci, Plzeň 2006, vydání 1., náklad 50 výtisků,
kontakt: *Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň*

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.
Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA. Přesto bychom chtěli požádat, abyste nešířili knihu bez CD-ROM, popřípadě s nekompletním obsahem CD-ROM. Šíření samotného CD naopak problém není, sborník lze z datové stopy kdykoli vytisknout.

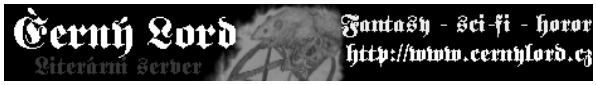

http://www.cernylord.cz
http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003

První sborník literárního serveru Černý Lord přináší čtenářům výběr několika nejlepších povídek v žánru fantasy, sci-fi, horor a thriller, které autoři zaslali během prvních dvou let provozu serveru. Aby nebyl čtenář ochuzen o řadu dalších děl, neméně kvalitních, jenž se do sborníku nevešly, je k tištěné publikaci přiloženo CD, na němž se nachází veškerý obsah serveru aktuální v době dokončení knihy.

Protože se činnost serveru rozšiřuje z literatury i na metalovou hudbu, naleznete na kompaktním disku nahrávky několika známých i začínajících skupin hrajících grind, death, black a heavy metal.

Server Černý Lord je zaměřen na nekomerční tvorbu, proto je povoleno, na rozdíl od běžných publikací a hudebních děl, sborník i přiložené CD zdarma užívat i šířit, pokud se tak neděje v rozporu s licenčními podmínkami ZOA.

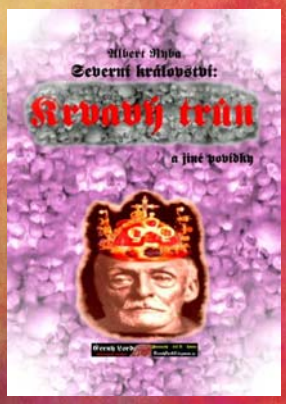

Další publikace:

Severní království – Krvavý trůn a jiné povídky (2004)
ISBN 80-239-2174-6

"Žít v krvavém barbarském světě, kde platí jen zákon silnějšího, je jak děsivý horor, i největší hrdina má jistou jen vlastní smrt." – Tři příběhy z dávné minulosti. Nebo z daleké budoucnosti?

ISBN 80-239-5676-0
9 788023 956764

Černý Lord
Literární Server
Fantasy - sci-fi - horor
http://www.cernylord.cz